افغانان د پیاوړي دولت جوړولو په درشل کې!

- ✓ مشورې او اندیښنې
- ✓ د افغانانو تر مینځ تفاهمات
- ✓ مذاکرات له کومه ځایه پیل شي؟
- ✓ د علماء کرامو لویه جرګه
- ✓ طالبان ولې دموکراسي یا جمهوریت نه مني؟
- ✓ ایا طالبان به له انتخاباتو سره توافق وکړي؟

Ketabton.com

محمود حقاني.................................... کال ۱۳۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

د پیل خبرې

الحمد لله رب العالمين و العاقبة للمتقين و الصلوة و السلام على سيدنا محمد و على اله و اصحابه اجمعين. فاعوذ بالله من الشيطن الرجيم، بسم الله الرحمن الرحيم: الَّذِينَ إِنْ مَكَّنَّاهُمْ فِي الْأَرْضِ أَقَامُوا الصَّلَاةَ وَ آتَوُا الزَّكَاةَ وَ أَمَرُوا بِالْمَعْرُوفِ وَ نَهَوْا عَنِ الْمُنْكَرِ وَّلِلّٰهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ (الحج، 41)

اما بعد: افغانانو پخوا هم د اوس په څېر له ویاړونو ډکې برياوې ګټلي،څو ځله يې انګريزان او بيا يې روسانو ته په نظامي ډګر کې ماته ورکړې. خو افغانان د دولت په جوړولو ندي توانيدلي، او هر ځل له سنګر ګټلو وروسته دفتر بايلل شوی دی. اوس چې بيا يرغلګر د ماتې او له هيواد څخه د وتلو په حال کې دي، او د دې وخت رارسيدلی چې مجاهدين په هيواد کې خپلواک اسلامي دولت رامينځته کړي نو د افغانانو د مسلسل دفتر بايللو تاريخچې ته په کتو د دې ډېره سخته ويره او انديښنه موجوده ده چې خدای مه کړه يو ځل بيا به افغانان دفتر وبايلي، د جهاد او قربانيو دنيوي ثمره به ضايع کړي، مجاهدين او ملايان به په ټولنه کې ورټل شي، منفور او بې اعتباره به شي، او د يرغلګرو د بيا ځلي راتګ په صورت کې به افغانان د بيا ځلي سنګر ګټلو ورتيا او حوصله هم له لاسه ورکړي.

نو دې معقولې انديښنې ته په کتو په کار ده چې مجاهدين د راتلونکي افغانستان لپاره په ډېر احتياط سره ډېر پاخه او مستحکم ګامونه پورته کړي. که مجاهدين غواړي چې ټولې فتنې له مينځه يوسي او ټول دين د الله لپاره شي، نو بايد ډېر په دقت او تدبير سره وړاندې ولاړ شي، د مجاهدينو حتی ډېره لږه اشتباه، کوچنۍ غلطه پريکړه، او ناسم موقف کولای شي چې حالات د توقع خلاف په بله کړي ، اسلامي دولت ته درسيدو لاره سخته او ناممکنه کړي او د اسلامي نظام د تشکيل لپاره د مجاهدينو او مسلمانانو هيلې له خاورو سره خاورې او يو ځل بيا د سنګر له ګټلو څخه وروسته افغانان د سياست د ډګر بايلونکي کړي.

د دې لپاره چې دا ځل بيا هم افغانان د خپلو قربانيو دُنيوي پايلې له لاسه ورنه کړي، د سياست په ډګر کې بريا ترلاسه او د يوه پياوړي دولت په جوړولو وتوانيږي، نو مشران دې په ځانګړې توګه د مذاکراتي ټيم غړي او د سياسي دفتر مسئولين دې لاندې ټکی په نظر کې ونيسي.

۱- مجاهدين که غواړي چې په نظامي برخه کې د بريا څخه وروسته په سياست کې هم بريالي او په هيواد کې د خپلواک اسلامي دولت په جوړولو وتوانيږي نو لازمه ده چې مشران د سولې تړون تر شا د امريکايانو ټولې ممکنه دسيسې، توطئې او فريبونه په نظر کې ولري، او د هرې ممکنې دسيسې په وړاندې لازم تدابير ونيسي، د يرغلګرو له لوري د سولې تر پردې لاندې ټولو کيښودل شويو لومو ته متوجه او په خپلو ځيرکانه تدبيرونو سره وضعيت داسې مديريت کړي چې امريکايان په خپلو دسيسو کې راګير او په خپلو لومو کې يې ونښلوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲- مشران دې د نوي اسلامي دولت لپاره د شیخ هبة الله اخندزاده حفظه الله زعامت د خپلې اساسي سرې کرښې په توګه وټاکي، د مشرۍ په حلقو کې دې د نوي اسلامي دولت لپاره د نوي امیر د اړتیا بې ځایه فکر ته قطعا د نفوذ اجازه نه ورکول کیږي.

۳- مشران دې د یو داسې شفاف میکانیزم په رامینځته کولو کار وکړي چې له مخې یې د اوسني امیر د شهادت یا وفات په صورت کې نوی امیر په اسانۍ وټاکل شي، د بې اتفاقۍ مخه ونیول شي، او په لنډه موده کې بې د چا له خپګان، نارضایتۍ او اختلاف څخه ټول مجاهدین په نوی مشر راټول او یو موټی پاتې شي. لاندې کرښې دا ډول یو میکانیزم کیدلای شي:

د دې میکانیزم له مخې دې دوه کاره ترسره شي: یوه دې شورى تشکیل شي او بل دې امیر دخپل وفات یا شهادت څخه وروسته د خپل ځای ناستي لپاره څو کسان ونوموي. شورى او ټول ملت ته دې وروپیژني. د امیر له وفات یا شهادت څخه وروسته به شورى د فقید امیر له لوري د نومول شویو څو کسانو له ډلې څخه یو تن د رایو په اتفاق د نوي امیر په توګه ټاکي او د بیعت لپاره به یې مجاهدینو او یا ټول ملت ته وړاندې کوي.

اوسنی امیر دې سمدلاسه مثلا یوه دوه سوه کسیزه شورى جوړه کړي، د شورى غړي دې د هغو صفاتو خاوندان وي کوم چې اسلام د شورى غړو ته ټاکلي دي؛ په دې صفاتو متصف رجال دې له ټول هیواد څخه د ولایتي او سیمه ییز توازن په پام کې نیولو سره د شورى د غړو په توګه وګمارل شي. اوسني امیر ته دې واک ورکړل شي چې د ژوند تر پایه که لازمه وي د شورى غړو کې بدلون راولي، پخواني غړي له شورى څخه لیرې او په عوض یې نوي غړي شورى ته وروپیژني. خو له لومړی امیر څخه وروسته نور امیران به دا واک نه لري او یوازې د وفات شویو او تقاعد شویو غړو پر ځای به نوي غړي شورى ته ورمعرفي کولای شي. له لومړي امیر څخه وروسته د نورو امیرانو له خوا شورى ته د وفات شویو او متقاعدو غړو پر ځای نوي معرفي شوي غړي باید د شورى د اکثریت غړیو موافقه او د باور رایه ترلاسه کړي. که پراخ بنسټه نظام تشکیلیږي او اوسني امیر یې په رأس کې راځي نو بیا به اوسنی امیر د شورى د غړو تعداد مثلا ۴۰۰ کسانو ته لوړوي، له ټول هیواد څخه به د سیمه ییز تعادل په نظر کې نیولو سره وړ اشخاص د شورى د غړو په توګه معرفي کوي. په بل او اصلي اړخ کې به اوسنی امیر د شورى له تشکیل څخه سمدلاسه وروسته مثلا ۴ تنه شورى ته د خپل ځای ناستو په توګه ورپیژني، دا ۴ تنه به د شورى د اکثریت غړو د اعتماد رایه ترلاسه کوي، کوم یې چې د اعتماد رایه نشي ترلاسه کولای د هغو په عوض به امیر نور نوي کسان شورى ته د خپل ځای ناستو په توګه ورمعرفي کوي... د دې ۴ تنو څخه هیڅ یو یې باید له امیر سره نَسَبي خپلوي ونه لري. دا څلور تنه به په عادي توګه خپلې چارې پر مخ وړي. د پراخ بنسټه نظام له تشکیل څخه وړاندې یا په بل عبارت په اوسنی روان وضعیت کې کله چې اوسنی امیر خدای مه کړه په شهادت رسیږي او یا وفات کیږي، نو له دې څلور تنو څخه به هغه تن نوی امیر وي چې د شورى د اکثریت غړو د اعتماد رایه ترلاسه او ورپسې ټول مجاهدین ورسره بیعت وکړي. د پراخ بنسټه نظام له تشکیل څخه وروسته که بیا د پراخ بنسټه نظام اوسنی امیر خدای مه کړه په شهادت رسیږي او یا وفات کیږي نو مثلا د ۴۰۰ کسیزې شورى له خوا به د اکثریت رایو پر اساس له ۴ تنو ځای ناستو څخه یو تن ملت ته د بیعت(رایې) لپاره وړاندې کیږي، که د ملت د اکثریت وګړو رایه یې ترلاسه کړه نو د نوي امیر په توګه به خپل کار پیلوي کنه نو له پاتې درې تنو څخه به هغه تن ملت ته د امارت د کاندید په توګه وړاندې کیږي چې مثلا د ۴۰۰ کسیزې شورى د اکثریت غړو رایه ترلاسه کړي، دا تن هم که د ملت د اکثریت غړو د رایې په ترلاسه کولو بریالی نشي بیا به نو شورى پاتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه تنه ملت ته د امارت د نوماندانو په توګه وړاندې کوي په دې دواړو کې به هغه تن نوی امیر وي چې د ملت ډېرې رایې ترلاسه کړي.

له لومړی امیر څخه وروسته امیران به اړ وي چې له ۴ تنو څخه ۳ تنه داسې کسان وټاکي چې له امیر سره هیڅ ډول نسبي قرابت ونه لري او د پاتې یوه تن په اړه به امیر اختیار ولري چې له خپلو خپلوانو(زوی، ورور...) څخه یې ټاکي او که خوښه یې وي نو هغه به هم لکه د هغو نورو ۳ تنو په څېر له داسې کسانو څخه ټاکی چې دی ورسره هیڅ ډول نسبي قرابت ونه لري. دا ځکه چې له لومړی امیر څخه وروسته به نور امیران په خلاص لاس د شوری د غړو د بدلون واک ونه لري او یواځې به د وفات شویو او متقاعدو غړو پر ځای نوي غړي شوری ته معرفي کولای شي او په هغه صورت کې به د شوری د غړو په توګه منل کېږي چې د شوری د (له وفات شویو او متقاعدو غړو څخه پرته د پاتې نورو) اکثریت غړو د اعتماد رایه ترلاسه کړي. لومړی امیر به د ژوند تر پایه په خلاص لاس د شوری دغړو د بدلون صلاحیت ولري دا ځکه چې په جګړه ییز حالت کې د ښو او وړ اشخاصو موندل وخت غواړي، نو سمدلاسه یې چې کوم کسان ټاکلي د وخت په تیرېدو شاید له هغوی څخه ښه او لا ډېر مستعد اشخاص په نظر ورشي او یا دا چې د پراخ بنسټه نظام د تشکیل په صورت کې به امیر لا ډېر وخت او امکانات ولري تر څو له ټول هیواد څخه د شوری لپاره ۴۰۰ کسان راچاڼ او تر ټولو غوره او تر ټولو وړ او ښه اشخاص سره راغونډ کړي. ځکه نو نوی امیر به له ځان څخه وروسته د امارت لپاره ۴واړه کاندیدان داسې کسان ټاکي چې دی به هیڅ ډول نسبي قرابت ورسره نه لري. که د یوه تن په اړه اختیار ورکول شي چې له خپلو خپلوانو څخه یې وټاکي بیا به نو دا ویره موجوده وي چې له ځان څخه وروسته د خپل زوی یا ورور د امیر کیدو لپاره به د شوری اکثریت غړي خپل لاسپوڅی او بلې ګوی وټاکي.

که د د مجاهد مشرانو له لوري دا میکانیزم عملي شي نو پرته له شکه چې په سیاسي برخه کې به یې بې مثاله او شانداره نوښت کړی وي. په سوله ییز شکل به یې د قدرت د انتقال پروسه تضمین کړې وي. د ډیموکراسۍ په مخ به یې کلک ګوزار ورکړی او د ډیموکراسۍ د مسخره او غیرفطري انتخاباتو ډېر ښه ، له عقل او فطرت سره برابر، ګټور او عملي موډل او بدیل به یې ټولې نړۍ ته وړاندې کړی وي. په هیواد کې به یې تر پیړیو پیړیو د پاییدونکي، باثباته، پرمختللي او ازاد دولت مستحکم او پاخه بنسټونه ایښي وي.

د پراخ بنسټه دولت له تشکیل څخه وروسته دې پر دې میکانیزم د اساسي قانون د تدوین په جرګه کې مفصل بحث او مشوره وشي او په پای کې دې د نورو موضوعاتو تر څنګ دا میکانیزم هم په واضح شکل په اساسي قانون کې درج او د اساسي قانون اساسي او غوښنه برخه دې وګرځول شي.

۴- مشران دې په بین الافغاني خبرو اترو کې په هیڅ ډول په انتخاباتو توافق نه کوي. همدا راز مشران دې په مشترک یا ائتلافي نظام کې له ګډون څخه ځانونه وساتي.

۵- له ټولو بانفوذه اشخاصو سره دې ځانګړي انفرادي مجالس ترتیب کړي د هغوی د مزاحمت د ایجاد توانایي ته په کتو دې هغوی ته په دې شرط امتیازات او ځیني چوکی په نظر کې ونیول شي چې له هر ډول مخالفت څخه به لاس اخلي او د اسلامي امارت له محترم امیر سره به بیعت کوي.

۶- د مجاهدینو د اوسني جګړه ییز حالت تشکیلاتي جوړښت دې مستند شي؛ که بیا ځلي امریکایان یرغل کوي نو د مجاهدینو نظم او د هر چا مسئولیت به معلوم وي لکه د همدا اوس په څېر به په منظم شکل ببرته له امریکایانو او د هغوی له غلامانو سره جهادي مبارزه دوام مومي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷- مشران دې له ګوډاګی اداري سره د اساسي جهت او د افغانستان د دولت یا حکومت په توګه مذاکره نه کوي او په خپل دې موقف دې تر پایه ثابت پاتې شي چې د کابل اداره به د نورو افغان جهتونو په څنګ کې د یوه جهت په توګه په مذاکراتو کې ونډه اخلي.

[redacted]

۹- مشران دې په پام کې ولري چې د بهرنیو پوځونو له وتلو او د اسلامي نظام له استقرار څخه وروسته [redacted]

۱۰- مشران دې له امریکایانو سره د تړون په څېر د سیمې او نړۍ له نورو هیوادونو سره هم، د یو بل په هیواد کې د نه مداخلې او دوه اړخیزه همکاریو د تړونونو ترسره کولو ته چمتوالي ښکاره کړي.

۱۱- مجاهدین دې د ولس د ملاتړ راجلبولو لپاره تر ټولو ډېره هڅه وکړي، د ولس تعلیم یافته قشر ته د قناعت ورکولو لپاره دې مجاهدین په یوه مختصر کتاب کې په واضحه او اسانه توګه د اسلام له نظره جمهوریت یا ډیموکراسي او نورې کفري مفکورې شرحه او رد کړي او د دې تر څنګ دې په همدې کتاب کې د اسلامي نظام په اړه هم بشپړو معلوماتو ته ځای ورکړل شي، دا کتاب دې چاپ او په لوړ تعداد دې په وړیا توګه په هیوادوالو ووېشل شي.

۱۲- مجاهدین دې په هیواد کې د اسلامي فکر لرونکو او د مجاهدینو د خواخوږو محصلینو او عصري تعلیم یافته ګانو لیستونه چمتو کړي تر څو بیا په راتلونکي دولت کې په فني او مسلکي بستونو کې په خدمت کولو وګومارل شي.

۱۳- همدا راز مجاهدین دې په هیواد کې د هغو کړیو او ډلو د راخپلولو او د ځان د ملګري کولو هڅې وکړي چې له مجاهدینو سره مشترک اهداف لري، هیواد د امریکایانو له خوا اشغال او موجوده اداره د پردیو لاسپوڅې او ګوډاګۍ ګڼي.

۱۴- مجاهدین دې د پوځي عملیاتو له لارې د ټول هیواد فتحه کول د وروستي اختیار په توګه په پام کې ولري، ټوله هڅه دې وکړي چې د خبرو او تفاهم له لارې نظام ته ورسېږي، له حده ډېر تنازل او انحراف دې هم نه کوي او داسې دې هم نه کوي چې ووایي میم زر ما ټوله زما. بلکه د کابل د اداري اوسني مشران او نور بانفوذه سیاسي مشران دې هم تر یوه وخته پورې په حکومتي واک کې راګډ کړي، د بیلګې په توګه [redacted] ته دې د مالیې یا لوړو زده کړو وزارت

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پام کې ونیسي،   ته دې د کورنیو یا بهرنیو چارو وزارت په نظر کې ولري، همداسې ځینو ته دې د ځینو ولایتونو څوکۍ په پام کې ولري. د اوسنۍ اداري د وزارتونو، رياستونو او نورو دفترونو د اوسني تشکیل او سیستم د ساتلو او په هغوی کې د اړینو اصلاحاتو د راوستلو وعده دې وکړي. له ډېرو جګړو وروسته چې مجاهدین په کندواله او ویجاړ کابل او نورو ښارونو باندې حکومت کوي ډېره غوره دا ده چې پرته له جګړې او وراني مجاهدین د هیواد د نظام په رأس کې راشي او داسې یو دولت تشکیل شي چې هر افغان خپل ځان پکې ووینې.

۱۵- که مذاکرات نتیجه نه ورکوي نو مجاهدین باید د پوځي عملیاتو له لارې د ټول هیواد د فتحې لپاره کافي شمیر د اسلامي فکر لرونکي، مخلص، شعوري، پاک، په ولس زړه خوږي او په اړینو دیني او عسکري زده کړو سنبال مجاهدین ولري. د دا ډول مجاهدینو د برابرولو لپاره دې مجاهدین د ۱۴ میاشتو(دامریکایانو د وتلو موده) لپاره خپل نظامي عملیات مثلا اتیا سلنه راکم او په عوض دې یې د هیواد د ټولو مجاهدینو لپاره مثلا یو دوه کلن ښوونیز او تربیوي پروګرام په لاره واچوي د دې پروګرام په جریان کې به د منظم پلان له مخې د ټول هیواد مجاهدین د تکړه استادانو له لوري په لازمو دیني ـ فکري زده کړو، او عسکري مهارتونو او پوهې باندې سنبال شي.

۱۶- مشران دې د راتلونکي افغانستان په اړه د مجاهدینو د ارادو او نیتونو په اړه ډېر وغږیږي؛ د راتلونکي دولت لپاره دې د پوهانو او تجربه لرونکو اشخاصو مشوري راټولې کړي او د مجاهدینو په مشرۍ د راتلونکي خپلواک اسلامي دولت لپاره دې د مجاهدینو پلانونه، ستراتیژۍ، طرحې او برنامې په یوه کتاب کې راغونډې، کتاب دې چاپ او په ټول هیواد کې دې په پراخه کچه وویشي.

تفصیلي برخه

له امریکایانو سره د مجاهدینو تړون!

له څه کم دوه لسیزو پرلپسې جهادي مبارزو څخه وروسته افغانان د الله تعالی په فضل وتوانیدل چې یرغلګر دښمن د خبرو میز ته راکش او د یونیم کال اوږدو او پیچلو مذاکرو څخه وروسته بالآخره د هیواد د استقلال ویاړمن سند پرې امضاء کړي. د تړون له مخې به بهرني ځواکونه له هیواد څخه وځي، د افغانستان له خاورې به هغوی ته ګواښ نه پیښیږي، بین الافغانی خبرې به پیلیږي، بندیان به خوشې کیږي، اوربند به اعلان او د مذاکراتو او جوړجاړی په پایله کې به نوی افغان اسلامي حکومت تشکیلیږي.

امریکایان هیواد ته د اوږدې مودې استعمار په نیت راننوتل، خپل عسکر یې له یو لک څخه ډېر کړل، خونړۍ جګړې ورسره وشوې، تلفات او اقتصادي تاوانونه یې ولیدل، خپل عسکر یې بیرته کم کړل، خپلو بیزونو او مرکزونو ته ټول شول او د جګړې کربنو ته یې افغانان مخته کړل. خپلو بمباریو او ځانګړو عملیاتو ته یې دوام ورکړ. تلفات او مصارف یې خورا کم شول. خو بریالي نشول چې مقاومت له مینځه یوسي، دې نتیجې ته ورسیدل چې دا جګړه په نږدې وخت کې د ګټلو نده. امریکایانو کولای شول چې تر لسیزو بې له کومې ستونزې روان حالت جاري وساتي. موږ هم داسې ګڼلې وه چې امریکایان به تر لسیزو دلته پاتې کیږي. موږ خپله مبارزه په دې امید جاري ساتله چې:

- د هغوی رقیبان به له موږ سره د الوتکو او د ځرخکو ضد وسلو مرسته وکړي او په دې سره به موږ د جګړې لوری بدل کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- یا به موږ په ورو ورو د هیواد د جغرافیې په لاندې کولو سره د دوی د مرکزونو د دیوالونو تر شاوو وروړسیږو، بیا به دوی مجبور وي چې یو ځل بیا خپل له یو لک څخه ډېر عسکر د جګړې کرښو ته راپیاده کړي، عسکر به یې تلفات ویني او اقتصادي تاوان به یې کېږي.
- یا به چیرته دوی له کوم بل هیواد سره په جګړه کې ښکیل شي اقتصاد به یې اوبه شي.
- او یا دا چې د هیواد عام ولس به ټول راپورته شي او د هیواد د ازادۍ لپاره به سرتاسري قیام په لاره واچوي.

د دې څلورو حالاتو څخه د یوه یا زیاتو د رامنځته کیدو او د هیواد د ازادۍ لپاره د شرایطو د رامنځته کیدو په طمعه موږ خپله مبارزه ژوندۍ ساتله. خو د حالاتو صفحه په بل ډول واوښته د تمې په خلاف امریکایانو خپله ماتې او د افغانستان خپلواکي ومنله او له هیواد څخه د خپلو سرتیرو ویستلو ته چمتو شول. او د افغانستان د ازادۍ تړون یې د نړیوالو په شتون کې امضاء کړ. د دې تړون تر شا د امریکا د نیت او ارادې په اړه لاندې احتمالات شتون لري:

- امریکایي ستراتیژیستان دې نتیجې ته رسیدلي چې امریکایان حتی په راتلونکو څو لسیزو کې هم په افغانستان کې مقاومت له منځه نشي وړلای. هغه حالات دوی هم درک کړي چې په امید یې مجاهدین خپل مقاومت دوامداره ساتي. هغوی متوجه شوي چې د دوی رقیب هیوادونه به افغان مجاهدین په انټي ایرکرفت(د طیارو او څرخکو ضد) وسلو باندې سمبال کړي، ټول افغانان به د مجاهدینو ملګري او سرتاسري قیام به پیل کړي، مجاهدین به د هیواد ټوله جغرافیه لاندې کړي، او یا به امریکا له کوم بل هیواد سره په ملاماتوونکې جګړه کې ښکیل شي چې د دې حالاتو د رامنځته کیدو له امله به بیا امریکایان اړ وي چې په ډېر بد وضعیت کې ماتې خوړلي په منډه له افغانستان څخه پښې سپکې کړي. نو د دې لپاره چې امریکایان له دا ډول ناوړه برخلیک سره مخ نشي، له مجاهدینو سره د تړون له مخې په رښتیار هم له افغانستان څخه وځي او دلته له مداخلو څخه لاس اخلي.
- امریکایان دې نتیجې ته رسیدلي چې د افغانستان جګړه د ګټلو نده، د جګړې پر ځای یې دلته اقتصادي فعالیتونه د خپل هیواد لپاره په ګټه بللي. په مجاهدینو یې منلې چې د افغانستان له پولو به بهر له چاسره کار نه لري، امریکایانو او متحدینو ته به یې له افغانستان څخه ګواښ نه پیښنوي. په بدل کې یې امریکایان په افغانستان کې د مجاهدینو له خوا د مرکزي قوي دولت د رامنځته کولو مخالف ندي. په ورته وخت کې امریکایانو د منځنۍ اسیا نفتو او ګازو ته سترګې ګندلې، په افغانستان کې د ثبات په رامنځته کېدو، هغوی د منځنۍ اسیا له هیوادونو سره د لویو اقتصادي تړونونو له لارې غواړي چې د منځنۍ اسیا انرژي د افغانستان له خاورې څخه په پاکستان کې تر سمندري بندرونو ورسوي. په افغانستان کې مرکزي پیاوړی دولت کولای شي چې امنیت او ثبات رامنځته او د افغانستان له خاورې څخه د امریکایانو له لوري د انرژۍ د انتقال د لویو پایپ لاینونو غځولو ته زمینه مساعده کړي.
- امریکایان په رښتیا هم له افغانستان څخه خپل پوځیان باسي، مجاهدین وخت ترلاسه کوي، د سولې یا جګړې له لارې خپل نظام جوړوي. امریکایان په کومه بهانه بیرته په قوت سره د خپلو ګرندیو الوتکو پر مټ راستنیږي. د مجاهدینو د نظام ګڼ شمیر مشران او لسګونه زره جنګیالي د جنګ په کرښو کې له منځه وړي، ګڼ شمیر مشران او جنګیالي زندانونو ته اچوي. خپل هغه لاسپوڅي چې د مجاهدینو نظام ښنلي او ژوندي پرېښي وو، له سره منظم او نوې اداره ورته تشکیلوي. د امریکایي بیا ځلي حضور په وړاندې به د مجاهدینو له سره منظمېدل، د جګړې کرښې له سره سنبالول، د مجاهدینو مشرانو ته بیا ځلي د سر خوندي کولو د ځایونو پیدا کیدل، د مؤثر مقاومت راژوندي کول، په ولس کې د یرغلګرو په وړاندې د مناسب خوځښت او عکس العمل او په مناسب

(c) ketabton.com: The Digital Library

شکل د مجاهدینو ملاتړ راټوکېدل به خورا ستونزمنې چارې وي. د هیواد ګاونډي د تېر په څېر بیا هم د امریکایانو خوا نیسي، لارې او خپل نظامي تأسیسات په واک کې ورکوي... امریکایي پوځیان ډېر لیرې ندي، افغانستان ته نږدې د خلیج په هیوادونو کې پراته دي. پخوا هم انګریزانو په افغانستان څو ځله پرلپسې یرغلونه کړي، او د امریکایانو بیا راګرځېدل هم له امکانه وتلې خبره نده.

❖ امریکایانو د افغانستان په نوی نظام له مجاهدینو سره مفصلې خبرې کړې او دواړه لوري د افغانستان د نوی نظام په څرنګوالي سره سلا شوي دي. په نوی نظام کې د مجاهدینو ونډه معلومه شوې ده، او قانع شوي چې د زور له لارې به ټول نظام نه خپلوي. امریکایي ځواکونه ربښتیا هم له هیواد څخه وځي، ورپسې مجاهدین له مقابل لوري سره تفاهم ته نه رسیږي، خپل بشپړ زور نشی کارولای چې خپل تیت او پرک کورني دښمنان له مینځه یوسي، لږ لږ زور کاروي تر څو یې خپله برخه قدرت بل څوک د ځان نه کړي، په دې توګه په ټول هیواد کې کورنۍ جګړه رامینځته کېږي، ښارونه او کلي ړنګیږي، سرونه رغړول کېږي، د وینو ویالې بهیږي، عزتونه او عفتونه تالا کېږي، د خلکو ناموسونه، مالونه او سرونه په جدي خطر کې لوېږي. امن او ثبات له مینځه ځي، انارشیزم او خپلسري حاکمیږي. د دې ټولو بدبختیو پړه د مجاهدینو په غاړه کېږي، مجاهدین په ولس کې خپل شته ځای، اعتماد او باور له لاسه ورکوي. امریکایي پوځیان بیا ځلي یرغل کوي، د ولس له ملاتړه بې برخې او د ولس له لوري رټل شوي مجاهدین په اسانۍ له مینځه وړي او نه پرېږدي چې بیا ځلي مقاومت خپل سر پورته کړي په دې توګه افغانستان د ډېرې اوږدې مودې لپاره د امریکا لمنې ته لوېږي او ملت یې د امریکایانو له لوري اېل او د غلامی په ځنځیرونو تړل کېږي.

❖ امریکایانو په ډېر لږ توپیر سره د جمهوریت نظام په مجاهدینو منلی او هغوی یې په انتخاباتو کې په ګډون کولو قانع کړي دي. چې په دې صورت کې هم د څه وخت لپاره امریکایان له هیواد څخه د وتلو اراده لري خو کله چې د مجاهدینو کاروان بې څاروانه شي، افراد یې تیت او پرک شي. اوسنی نظم او اتحاد یې له مینځه ولاړ شي، په هیواد کې کورنۍ جګړه خښه، کلي او ښارونه کندواله او د جګړې له امله انساني ناورین رامینځته شي نو امریکایان به بیرته هیواد ته راوګرځي، د هغوی په وړاندې به بیا د مؤثر مقاومت راژوندي کول د افغانانو له وسه وتلې خبره او ناممکنه چاره وي. امریکایي پوځیان به بې له کوم مزاحمته د اوږدې مودې لپاره په افغانستان کې واړوي او څه یې چې زړه غواړي هغه به په دې بدبخته ملت باندې ترسره کوي.

❖ امریکایانو مجاهدینو ته دا قناعت ورکړي چې د نوی اسلامی افغان حکومت په رأس کې به د مجاهدینو اوسنی مشر نه راځي، بلکه کوم بل وړ څوک به د ټولو اړخونو په خوښه ټاکل کېږي، په دې صورت کې هم د مجاهدینو اتحاد درې وړې کېږي، افراد یې په بیلابیلو لارو په خپلو مخو درومي، ځینې مشران یې په کورو کښیني او ځینې یې د واک په سیالی کې ښکیل کېږي. تیت او پرک مجاهدین له خپلو غیرمتجانسو او بې اتفاقه دښمنانو سره تفاهم ته نه رسیږي، کورنۍ جګړه نښلي، وطن ورانیږي او بیا امریکایان راګرځي، مجاهدین به په ټولنه کې منفور شوي وي، افغانانو به د مقاومت د راوژندي کولو او سنبالولو توان له لاسه ورکړی وي، امریکایان به په اسانۍ سره افغانستان هضم کړي.

❖ د بین الافغاني مذاکراتو په جریان کې امریکایان توانیږي چې د مجاهدینو له بې پیلوټه الوتکو، چاپو او ځانګړو عملیاتو څخه ډاډه، بې احتیاطه او زړور شوی امیر ترور کړي. د مجاهدینو مشران چې ځانونه، ټول نظام ته د رسیدو په درشل کې ویني، د نوي امیر د ټاکلو په سر جوړ نه راځي، د واک شوق یې اخلي، په ناندریو سر او په پای کې په څو ډلو ټپلو ویشل کېږي. د مجاهدینو نوې ډلې ټپلې نه په خپل مینځ کې سولې ته رسیږي او نه هم د کابل له ادارې او نورو جګړه مارانو او سیاسیونو سره تفاهم او جوړجاړی کولای شي. د کورنۍ جګړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

له امله هیواد ګډوډېږي، ملک الطوایفي واکمنه او انساني تلفات خپل اوج ته رسیږي، امریکایان بیرته راځي، خپله ګوډاګې اداره بیا راژوندی او بې غمه په هیواد کې تر اوږدې مودې پورې پاتې او افغانستان خپله مستعمره ګرځوي.

د یوه نظام په لوري! که نه تر لسیزو د اوږدې جګړې لپاره چمتوالی

مورږ هیله لرو چې مجاهدینو له امریکایانو سره یواځې د افغانستان د معضلې په بهرني بُعد خبرې کړې وي ٍ په کورنیو مسائلو کې یې هغوی ته د خبرو کولو وخت نه وي ورکړی. امریکایان یې پر دې قانع کړي وي چې د بهرنیو ځواکونو له خروج څخه وروسته په افغانستان کې د سولې یا جګړې له لارې رامینځته کیدونکی نوی اسلامي دولت به په رسمیت پیژني، لاسوهني به نه کوي، خنډونه به نه جوړوي، بندیزونه به نه لګوي، ښې اقتصادي او ډیپلوماتیکي اړیکې به ورسره پالي.

مورږ هیله لرو چې مجاهدینو به له امریکایانو سره د جمهوریت د منلو سر نه وي ښورولی، د خپل امیر له امارت څخه به نه وي تېر شوي. ګډوله نظام باندې به یې توافق نه وي کړی، په افغانستان کې د بشپړ اسلامي دولت د رامینځته کولو او تر پایه د خپل اتحاد د ساتلو اراده او تکل به لري.

مجاهدین دې متوجه وي چې د لوی الله تعالی نصرت له دوی سره دی، یو لاس، متحد او منظم دي، واحد قیادت یې د الله تعالی لویه لورینه ده، د یرغلګرو پر وړاندې یې څّه کم دوه لسیزې بریالی جهادي مبارزه کړې، د یرغلګرو او هغوی د غلامانو پر وړاندې تر څو نورو لسیزو پورې هم په باثباته توګه د جهاد د غځولو توان او امکانات لري. فعلا یې د جګړې په ډګر کې لاس بر دی، د جګړې کرښه کې د دوی برلاسی سبب شوی چې یرغلګر د سولې نغارې وډنګوي، او پرلپسې د اورکم او اوربند غوښتنه وکړي. بل پلو د افغانانو باثباته، اوږدې او حوصله ځیونکې مبارزې د یرغلګرو د صبر کاسې ډکې کړې دي او دې ته یې اړ کړي چې له افغانستان څخه په رښتیا هم لاس واخلي، سرتیري یې وباسي او دلته د خپلواک دولت منلو ته چمتو شي، او یا هم په بل احتمال په افغانستان کې د جګړې پرځای د سولې تر پردې لاندې د دسیسو، توطئو او فریبونو له لارې بریا ته د رسیدو هڅه وکړي. د مجاهدینو داخلي دښمنان غیرمتحد، غیر متجانس، تیت او پرک دي، اداره او شاوخوا خلک یې د کمونستانو له پاتې شونو، بې لارې شویو پخوانیو مجاهدینو، غرب ځپلو ډموکراټانو، نشنلستانو، ګلمجمو، څو تابعیته جاسوسانو او نورو رقم رقم حلقو څخه جوړه ده. دا غیرمتجانسې کړی نه دین ته ژمن دي، نه وطن ته، نه د جګړې توان لري نه هم د نظام د جوړولو او چلولو وړتیا ، نه په ولس کې باور لري، نه هم ارزښتونو ته ژمن دي. په خپل مینځ کې په سختو اختلافاتو او سیالیو بوخت او یو بل ته د هر ډول کندو کندلو ته تیار دي.

نو مشران دې متوجه وي چې افراد به یې تر هغه وخته خپلې مبارزې ته دوام ورکوي تر څو چې امریکایان له هیواد څخه د بشپړ وتلو تر څنګ په افغانستان کې د خپلواک اسلامي دولت زغملو ته هم چمتو شوی نه وي. مجاهد مشرانو ته دې معلومه وي چې افراد یې تر ډېرې اوږدې مودې پورې د جګړې توان لري، د افرادو حوصلې یې لکه غرونه لوړې، ایمانونه یې فولادي او په نهایي بریا پوره باورمند دي، د یرغلګرو د شړلو تر څنګ د خپلواک اسلامي نظام تر قیام پورې د سربښندونکي مبارزې دوام ته په اخلاص چمتو دي. مشران دې متوجه وي چې افراد یې ستړي نه دي، دوی دې هم نه ستړی کیږي، افراد یې مأیوسه ندي، دوی دې هم نه مأیوسه کیږي، افراد یې د خپلو سرونو او مالونو قربانۍلو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

لا هم تر ډېرې مودې چمتو دي، دوی دې هم د سترياوو ګاللو ته چمتو شي، افراد يې بې صبره ندي، دوی دې هم له صبر څخه کار واخلي.

مشران دې تر لسيزو پورې اوږدې مبارزه ته چمتو وي، د ګرمې جګړې تر څنګ دې فکري جګړې ته هم اهميت ورکړي، ښوونځيو او مساجدو ته دې نصابونه جوړ کړي، مدرسو ته دې د عصري علومو د ننويستلو پر پلان کار وکړي، خپل پوهنتونونه دې ايجاد او د دولت دارۍ د سنبالولو لپاره دې د کدرونو په روزنه پيل وکړي. د لسيزو اوږده جګړه دې داسې تنظيم کړي چې انساني تلفات او مالي خسارات يې حد اقل ته راکم شي، د جګړې په څنګ کې ټولنه علمي او فکري پرمختګ وکړي، په خپله ګټه او د اسلامي نظام د قيام په يقيني کيدو دې د اوږدې جګړې د رالنډولو هڅې هم رواني وساتي.

مجاهد مشرانو ته دې معلومه وي چې د لسيزو اوږدې جګړې په جريان کې به دوی د يرغلګرو د حريفانو له لوري په انټي اير کرفټ(طيارو او څرخکو ضد) وسلو باندې سنبال شي، ټول ولس به يې تر څنګ ودرېږي او سرتاسري قيام به په لاره واچوي، مجاهدين به د هيواد د زياتره خاورې په لاندې کولو د يرغلګرو د مراکزو تر ديوالونو ځانونه ورسوي او يا به هم امريکايان له کوم بل هيواد سره په پراخه جګړه ښکيل او د افغانستان د جګړې سنبالول به يې له توان څخه ووځي. دا هغه حالات دي چې د ټولو د رامينځه کيدو امکان شته چې له کبله به يې امريکايان له هيواد څخه د تيښتې تر څنګ زموږ د اسلامي خپلواک دولت په منلو هم مجبوريږي. برسيره له دې حالاتو که موږ د الله په لاره کې جګړې ته دوام ورکړو نو الله تعالی به د بريا داسې دروازې زموږ پر مخونو راپرانيزي چې موږ به يې هيڅ فکر هم نه وي کړی.

مشران دې سوله له جګړې سخته وګڼي، له پوره غور او تدبير څخه دې کار واخلي، دې ته دې متوجه وي چې د جګړې ماته جبرانيدی شي خو په سوله کې ماتې به خدای مه کړه د ټول امت هيلې او ارمانونه له خاورو سره خاورې او ښکلی هيواد به مو د ډېرې اوږدې مودې لپاره د امريکايانو پنجو ته وغورځوي. مشران دې په امريکايانو نه خوشباوره کېږي د سولې د ترون تر شا دې د امريکايانو ټولې ممکنه دسيسې او توطيئې په نظر کې ولري. خپل موقفونه، اندونه او تګلارې دې داسې عيارې کړي چې له امريکايانو څخه د سولې او سياست ميدان هم وګټي، حالات دې د امريکايانو د تمې خلاف وګرځوي، حالات دې پر داسې لوري روان کړي او داسې شرايط او وضعيت دې رامينځته کړي چې اصلا د امريکايانو د دسيسو او توطئيو د تحقق لپاره وخت پيدا نشي او امريکايان په اصطلاح په خپل رنګ کې کوټ، په خپله لوبه کې ناکام او په خپلو لومو کې ونښلي او د سولې ميدان هم د جګړې د ميدان په څېر وبايلي.

مشران دې لاندې لازم تدابير ونيسي:

۱ـ اميرالمؤمنين شيخ هبة الله (اخندزاده) حفظه الله به د نوي خپلواک اسلامي دولت زعيم وي.

ټول مجاهدين دې کلک هوډ ولري چې په هيڅ صورت به د خپل زعيم له زعامت څخه نه تېرېږي. په افغانستان کې که اسلامي پراخ بنسټه نظام مينځته راځي نو امير به يې شيخ هبة الله اخندزاده حفظه الله وي. په هيواد کې د نوي نظام لپاره د نوی امير د اړتيا فکر ته دې د مجاهدينو د رهبرۍ په حلقو کې قطعا د ځای نيولو اجازه نه ورکول کېږي. ولو که مقابل اړخ دا هم ومني چې د ټول هيواد لپاره دې پرته د شيخ هبة الله اخندزاده څخه کوم بل څوک د مجاهدينو په خوښه وټاکل شي، بيا دې هم هيڅ مشر او کشر طالب ورسره موافقه نه کوي. که لنډ ووايم د ټولو اړخونو له خوا د نوي نظام لپاره د شيخ هبة الله اخندزاده حفظه الله د زعامت منل دې د ټولو مجاهدينو لپاره داسې سره کرښه شي لکه څرنګه چې د ټولو مجاهدينو لپاره له هيواد څخه د ټولو بهرنيو ځواکونو وتل او د اشغال خاتمه سره کرښه وه. د مجاهدينو د رهبرۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کړيو کې که خدای مه کړه دا قناعت ايجاد شو چې د هيواد د نوي نظام لپاره د نوي امير د ټاکلو اړتيا ده، نو دا کيسه ورانه وبولئ، دفتر بيا بايللی وګڼئ، ځکه چې، ټول نظام ته د رسېدا په درشل کې به د مجاهد مشرانو د واک شوقونه راوپارېږي، له يو بل سره به د قدرت په سيالی کې ښکيل شي، مجاهدين به ډلې ډلې شي، اتحاد به يې له مينځه ولاړ شي. خونړيو جګړو ته به لاره هواره شي. د اوږدې جهادي مبارزې دنيوي ګټې به په سيند لاهو شي، وطن به مو کنډواله او د جګړې لوی ناورين به يې ووهي. بيا به يرغلګر بيرته راځي او څوک به يې په مقابل کې د بيا ځل راپورته کيدو او د سنګر نيولو توان هم نه لري. له يرغلګرو سره د مبارزې په جريان کې که مجاهدين څو ډلې او تر يوې رهبرۍ لاندې هم نه وي پروا نه کوي، د مجاهدينو د ټولو ډلو دښمن يو وي او د مجاهدينو ټولې ډلې د يرغلګر دښمن په ځپلو کې له يو بل سره سيالي کوي او هڅه کوي چې له نورو څخه په زياته کچه دښمن وځپي. خو د مجاهدينو د ډېرو ډلو لوی تاوان د يرغلګرو او د هغوی د پاتې شونو له ماتې وروسته رابرسيره کيږي، دومره لوی تاوان چې حتی د يرغلګرو د يرغل او له هغوی سره د مبارزې په جريان کې هم وطن او ولس ورسره نه وي مخ شوی. د مجاهدينو بيلابيلې ډلې له يو بل سره د واک په سيالی بوختيږي، له يو بل سره خونړيو جګړو ته ملا تړي د پراخه کورنيو جګړو له امله ټول هيواد وران ويجاړ، ملي شتمنۍ او زيربناوې چور او تخريبيږي. هيواد په يوه تشه کنډواله بدليږي، مجاهدين بدنام او د خلکو د نفرتونو د راپارېدو سبب کيږي. همدا کيسه موږ ټولو د روسانو او د هغوی د داخلي ملګرو له ماتې وروسته په خپلو سترګو وليده؛ د روسانو او د کمونستانو له ماتې وروسته د کورنيو جګړو اساسي لامل د مجاهدينو عدم اتحاد او د واحد زعامت نشتون ؤ. موږ بايد له همدې تجربې څخه عبرت واخلو، مؤمن له يوې سوړې څخه دوه ځلې نه چيچل کيږي. موږ چې د الله تعالی په خاصه لورينه د اوږدې جهادي مبارزې په جريان کې خپل اتحاد وساته، اوس د فتحې او بريا په درشل کې بايد خپل اتحاد مات نه کړو، په هغه زماني مقطع کې بايد لکه بنيان مرصوص خپل اتحاد محکم وساتو په کومه کې چې د مجاهدينو عدم اتحاد د جهاد د ډُنيوي ثمرې د بربادۍ، د ملک د ويجاړۍ او د بې مهاره شر او فساد د منځته راتګ سبب کيږي. د مجاهدينو اتحاد او يو موټی پاتې کيدل د هغوی په يوه امير پورې اړه لري که هغوی ټول د يوه امير په شاوخوا راټول او پرې راضي وي نو د درزونو د پيدا کيدو احتمال حداقل ته راکوزيږي نو ځکه موږ په کلکه تأکيد کوو چې مجاهدين دې د خپل امير له امارت څخه په هيڅ قيمت نه تيريږي او د راتلونکي پراخ بنسټه نظام لپاره دې د هغه زعامت خپله سره کربنه وګرځوي.

۲ـ د قدرت د انتقال لپاره شفاف او واضح ميکانيزم

مشران دې د يو داسې شفاف ميکانيزم په رامينځته کولو کار وکړي چې له مخې يې د اوسني امير د شهادت يا وفات په صورت کې نوی امير په اسانۍ وټاکل شي، د بې اتفاقۍ مخه ونيول شي، او په لنډه موده کې بې د چا له خپګان، نارضايتۍ او اختلاف څخه ټول مجاهدين په نوی مشر راټول او يو موټی پاتې شي. لاندې کرښې دا ډول يو ميکانيزم کيدلای شي:

د دې ميکانيزم له مخې دې دوه کاره ترسره شي: يوه دې شوری تشکيل شي او بل دې امير دخپل وفات يا شهادت څخه وروسته د خپل ځای ناستي لپاره څو کسان ونوموي. شوری او ټول ملت ته دې وروپيژني. د امير له وفات يا شهادت څخه وروسته به شوری د فقيد امير له لوري د نومول شويو څو کسانو له ډلې څخه يو تن د رايو په اتفاق د نوي امير په توګه ټاکي او د بيعت لپاره به يې مجاهدينو او يا ټول ملت ته وړاندې کوي.

اوسنی امير دې سمدلاسه مثلا يوه دوه سوه کسيزه شوری جوړه کړي، د شوری غړي دې د هغو صفاتو خاوندان وي کوم چې اسلام د شوری غړو ته ټاکلي دي؛ په دې صفاتو متصف رجال دې له ټول هيواد څخه د ولايتي او سيمه ييز

(c) ketabton.com: The Digital Library

توازن په پام کې نیولو سره د شورى د غړو په توګه وګمارل شي. اوسني امير ته دې واک ورکړل شي چې د ژوند تر پایه که لازمه وي د شورى غړو کې بدلون راولي، پخواني غړي له شورى څخه لیرې او په عوض يې نوي غړي شورى ته وروپیژني. خو له لومړى امير څخه وروسته نور اميران به دا واک نه لري او يواځې د وفات شويو او تقاعد شويو غړو پر ځاى به نوي غړي شورى ته ورمعرفي کولاى شي. له لومړي امير څخه وروسته د نورو اميرانو له خوا شورى ته د وفات شويو او متقاعدو غړو پر ځاى نوي معرفي شوي غړي بايد د شورى د اکثريت غړيو موافقه او د باور رايه ترلاسه کړي. که پراخ بنسټيه نظام تشکيليږي او اوسني امير يې په رأس کې راځي نو بيا به اوسنى امير د شورى د غړو تعداد مثلا ۴۰۰ کسانو ته لوړوي، له ټول هيواد څخه به د سيمه ييز تعادل په نظر کې نيولو سره وړ اشخاص د شورى د غړو په توګه معرفي کوي. په بل او اصلي اړخ کې به اوسنى امير د شورى له تشکيل څخه سمدلاسه وروسته مثلا ۴ تنه شورى ته د خپل ځاى ناستو په توګه ورپيژني، دا ۴ تنه به د شورى د اکثريت غړو د اعتماد رايه ترلاسه کوي، کوم يې چې د اعتماد رايه نشي ترلاسه کولاى د هغو په عوض به امير نور نوي کسان شورى ته د خپل ځاى ناستو په توګه ورمعرفي کوي... د دې ۴ تنو څخه هيڅ يو يې بايد له امير سره نَسَبي خپلوي ونه لري. دا څلور تنه به په عادي توګه خپلې چارې پر مخ وړي. د پراخ بنسټيه نظام له تشکيل څخه وړاندې يا په بل عبارت په اوسنى روان وضعيت کې کله چې اوسنى امير خداى مه کړه په شهادت رسيږي او يا وفات کيږي، نو له دې څلور تنو څخه به هغه تن نوى امير وي چې د شورى د اکثريت غړو د اعتماد رايه ترلاسه او ورپسې ټول مجاهدين ورسره بيعت وکړي. د پراخ بنسټيه نظام له تشکيل څخه وروسته که بيا د پراخ بنسټيه نظام اوسنى امير خداى مه کړه په شهادت رسيږي او يا وفات کيږي نو مثلا د ۴۰۰ کسيزې شورى له خوا به د اکثريت رايو پر اساس له ۴ تنو ځاى ناستو څخه يو تن ملت ته د بيعت(رايې) لپاره وړاندې کيږي، که د ملت د اکثريت وګړو رايه يې ترلاسه کړه نو د نوي امير په توګه به خپل کار پيلوي کنه نو له پاتې درې تنو څخه به هغه تن ملت ته د امارت د کانديد په توګه وړاندې کيږي چې مثلا د ۴۰۰ کسيزې شورى د اکثريت غړو رايه ترلاسه کړي، دا تن هم که د ملت د اکثريت غړو د رايې په ترلاسه کولو بريالى نشي بيا به نو شورى پاتې دواړه تنه ملت ته د امارت د نوماندانو په توګه وړاندې کوي په دې دواړو کې به هغه تن نوى امير وي چې د ملت ډيرې رايې ترلاسه کړي.

له لومړى امير څخه وروسته اميران به اړ وي چې له ۴ تنو څخه ۳ تنه داسې کسان وټاکي چې له امير سره هيڅ ډول نسبي قرابت ونه لري او د پاتې يوه تن په اړه به امير اختيار ولري چې له خپلو خپلوانو(زوى، ورور...) څخه يې ټاکي او که خوښه يې وي نو هغه به هم لکه د هغو نورو ۳ تنو په څير له داسې کسانو څخه ټاکى چې دى ورسره هيڅ ډول نسبي قرابت ونه لري. دا ځکه چې له لومړى امير څخه وروسته به نور اميران په خلاص لاس د شورى د غړو د بدلون واک ونه لري او يواځې به د وفات شويو او متقاعدو غړو پر ځاى نوي غړي شورى ته معرفي کولاى شي او په هغه صورت کې به د شورى د غړو په توګه منل کيږي چې د شورى د (له وفات شويو او متقاعدو غړو څخه پرته د پاتې نورو) اکثريت غړو د اعتماد رايه ترلاسه کړي. لومړى امير به د ژوند تر پايه په خلاص لاس د شورى دغړو د بدلون صلاحيت ولري دا ځکه چې په جګړه ييز حالت کې د ښو او وړ اشخاصو موندل وخت غواړي، نو سمدلاسه يې چې کوم کسان ټاکلي د وخت په تيريدو شايد له هغوى څخه ښه او لا ډير مستعد اشخاص په نظر ورشي او يا دا چې د پراخ بنسټيه نظام د تشکيل په صورت کې به امير لا ډير وخت او امکانات ولري تر څو له ټول هيواد څخه د شورى لپاره ۴۰۰ کسان راچاڼ او تر ټولو غوره او تر ټولو وړ او ښه اشخاص سره راغونډ کړي. ځکه نو نوى امير به له ځان څخه وروسته د امارت لپاره ۴واړه کانديدان داسې کسان ټاکي چې دى به هيڅ ډول نسبي قرابت ورسره نه لري. که د يوه تن

(c) ketabton.com: The Digital Library

په اړه اختیار ورکول شي چې له خپلو خپلوانو څخه يې وټاکي بیا به نو دا ویره موجوده وي چې له ځان څخه وروسته د خپل زوی یا وروړ د امير کيدو لپاره به د شوری اکثريت غړي خپل لاسپوڅی او بلې ګوی وټاکي.

که د د مجاهد مشرانو له لوري دا میکانیزم عملي شي نو پرته له شکه چې په سیاسي برخه کې به يې بې مثاله او شانداره نوښت کړی وي. په سوله ييز شکل به يې د قدرت د انتقال پروسه تضمین کړې وي. د ډیموکراسی په مخ به يې کلک ګوزار ورکړی او د ډیموکراسی د مسخره او غیرفطري انتخاباتو ډېر ښه ، له عقل او فطرت سره برابر، ګټور او عملي موډل او بدیل به يې تولې نړی ته وړاندې کړی وي. په هیواد کې به يې تر پیړیو پیړیو د پاییدونکي، باثباته، پرمختللي او ازاد دولت مستحکم او پاخه بنستونه ایښي وي.

د پراخ بنسټه دولت له تشکیل څخه وروسته دې پر دې میکانیزم د اساسي قانون د تدوین په جرګه کې مفصل بحث او مشوره وشي او په پای کې دې د نورو موضوعاتو تر څنګ دا میکانیزم هم په واضح شکل په اساسي قانون کې درج او د اساسي قانون اساسي او غوښنه برخه دې وګرځول شي.

۳ـ مشران دې له انتخاباتو سره موافقه نه کوي

مشران دې له داخلي اړخ سره په هیڅ صورت انتخابات نه مني. مروج انتخابات په اسلام کې ناروا دي او له بلې خوا زموږ په هیواد کې انتخابات څو ځله تجربه شول، چې هر ځل ناکام، له درغلیو ډک او په پای کې په مسخرو او ډرامو بدل شول، ټولو کاندیدانو به د بریا ادعاوې کولې، حتی یو کاندید به هم نیتجه نه منله، له یو بل سره به چاړه او غوښنه شول، په پای کې به د انتخاباتو پایلې باطلې او بادار به يې راغی تر مینځ به يې کومه معامله وکړه او یا به یې نادر دوه سری حکومت جوړ کړ. د انتخاباتو ډرامه په دې شپو ورځو کې ښه ګرمه روانه ده، د دوه سري حکومت مشران دواړه د رایو د ګټلو دعوې کوي او دواړه په نژدې وخت کې د لوړې د مراسمو او د خپلو حکومتونو د اعلانولو هوډ لري. نو د انتخاباتو دې تاریخچې او اوسنی رواني مسخرې ته په کتلو داخلي اړخ به د جوړجاړي په مذاکراتو کې په کومو سترګو په انتخاباتو تاکید کوي او یا به مشرانپه کومو سترګو او کوم جرأت له انتخاباتو سره موافقه کوي؟

د مجاهد مشرانو له لوري خدای مه کړه د انتخاباتو منل به د مجاهدینو اتحاد ټوټې ټوټې کړي. د مجاهدینو افراد به له خپلو مشرانو څخه خپه او ناراضه شي، خپلو مشرانو ته به د منفورو او بې لارې شویو اشخاصو په سترګه وګوري، ځیني به يې په کورو کښیني او ځیني نور به یې د مقاومت په نویو لیکو کې منظم او دا ځل به د یرغلګرو او د داخلي ګوډاګي اړخ تر څنګ له خپلو منحرفو مشرانو سره هم جګړې ته ملاوې وتړي.

د مجاهد مشرانو له لوري د انتخاباتو منل به مخکې له ۱۴ میاشتو څخه په هیواد کې د مقاومت کرښې ماتي او وضعیت به د امریکایانو په ګټه بدل کړي، د امریکایانو هیلې به پوره او د امریکایانو د ترون مقابل اړخ به په بنفسهي توګه منحل او بیا به داسې څوک نه وي چې د " اسلامي امارت چې متحد ایالتونه يې د دولت په توګه نه پیژني او د مجاهدینو په نوم يې پیژني" نماینده ګي او وراثت وکړي او له امریکایانو څخه ترون ته د ژمن پاتې کیدو غوښتنه وکړي. نو امریکایان به بې خاره په هیواد کې پاتې شي، ځینی مشرانبه ګوډاګی اداري سره یو ځای شي، څه به په کورو کښیني او څه به په خپلو مینځو کې لاس او ګریوان شي افراد به يې هم تیت او پرک شي په دې توګه به اوږده جهادي مبارزې ناکامه، امریکا به بریمنه او د سولې ترعنوان لاندې به خپلو شومو اهدافو ته ورسیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او که له داخلي اړخ سره مذاکرات تر ۱۴ میاشتو اوږي او بهرنیان له هیواد څخه وځي او تر څه مودې پورې په هیواد کې کاذب امنیت او ثبات خپلې وزرې خوروي، وروسته عملا د مجاهدینو په ګډون انتخابات هم ترسره کېږي نو انتخابات به له درغلیو ډک او هیڅوک به هم ترې راضي نه وي. هر اړخ به په نورو اړخونو د ډېر تقلب تورونه لګوي وروسته به یې نتیجه ځوک نه مني، بیا به موازي حکومتونه اعلانیږي، داخلي جګړه به پیلیږي، د وینو ویالې به بهیږي او هیواد به په تشه کنډواله بدلیږي وروسته به د حالاتو د قابو کولو په بهانه بیا امریکایي یرغلګر راځي او دا ځل به بشه پاخه او بې له کوم مزاحمته په هیواد کې میشت کېږي.

۴. مشران دې په مشترک یا ائتلافي دولت کې له ورګډېدلو څخه ځانونه وساتي.

مشران دې له کورنیو ګوډاګیانو سره د قدرت د ویشلو او د مشترک یا ائتلافي دولت د رامینځته کولو موافقه نه کوي. د قدرت ویشل او ګډوله دولت د هیواد ستونزه نشي حلولې. مشران دې په نیمه اسلامي دولت هم نه راضي کېږي؛ په نیمه اسلامي دولت یا ګډوله دولت باندې قناعت کول به عام مجاهدین ناراضه کړي، او د مقاومت نوې کربښې به رامینځته کړي که فرضا عام مجاهدین او ولس ګډوله یا نیمه اسلامي حکومت وهم مني او کرار کښیني هم، نو د نیمه اسلامي یا ګډوله دولت مشران به په خپلو مینځو کې جوړ رانشي او خپل مینځي کورنیو جګړو ته به مخه کړي چې په نهایت کې د هیواد په بربادۍ تمامیږي.

۵. مشران دې د هیواد بانفوذه سیاسي اشخاصو ته امتیازات ومني

مجاهدین دې په هیواد کې د ټولو هغو اشخاصو لیست ترتیب کړي چې ناراضه پاتې کیدل یې د مزاحمت او د مجاهدینو په وړاندې د جګړې د دوام لامل کېږي. له دې اشخاصو سره دې فردي او ځانګړي مجالس ترتیب شي، د هغوی نفوذ او د هغوی له لوري د ممکنه ایجادېدونکي مزاحمت کچې ته په کتو دې هغوی تطمیع کړل شي، د امتیازاتو او چوکیو وعدې دې ورسره وشي او د هغوی د راخپلولو پوره هڅه دې وشي. د داخلي مخالف اړخ له مهمو مشرانو سره دې حتی د وزارتونو، ولایتونو، ریاستونو او سفارتونو د چوکیو وعدې وشي. خو شرط به یې دا وي چې دوی به له هر ډول مخالفت څخه لاس اخلي او له خپلو متعلقینو او پلویانو سره یو ځای به د اسلامي امارت له قدرمن امیر سره بیعت کوي او د امیر د بشپړ اطاعت وعده به کوي. د نوی دولت په کابینه کې که د ۲۰ وزیرانو په مینځ کې ۳ یا ۴ تنه د داخلي مخالف اړخ مهم مشران وي او د امیر تر څار او امر لاندې خپلو دندو ته دوام ورکړي څه باک نه لري.

۶. مشران دې د جمهوریت او د اسلامي نظام په څېرنه مشتمل یو کتاب ولس ته وړاندې کړي.

مجاهدین دې یو کتاب ترتیب کړي او په هغه کې دې د اسلام له نظره جمهوریت یا ډیموکراسي په تفصیل سره وڅیړي. همدا راز په دې کتاب کې دې د اسلامي سیاست په اړه هم مفصل او روښانه علمي بحث وکړي. دا کتاب دې چاپ او په

لومړی ګام کې دې د داخلي مخالف اړخ په مشرانو او د داخلي مخالف اړخ د مذاکراتي ټیم په غړو وویشي او په دویم ګام کې دې دا کتاب په لکونو جلده چاپ او په ټول هیواد کې دې په وړیا توګه په هیوادوالو وویشل شي.

۷ـ د مجاهدینو د اوسنیو تشکیلاتو مستند کول

مجاهدین دې د اسلامي امارت اوسنی تشکیل مستند کړي. اسلامي امارت کوم کمیسیونونه لري، د کمیسیونونو مشران څوک دي، د رهبری د شوری غړي څوک دي، والیان، ولسوالان او د حلقو مشران څوک دي... د اسنادو په یوه لړۍ کې دې په منظمه توګه درج شي چې څوک، چیرته او څه مسئولیت لري... دا د دې لپاره چې که چیرته په هیواد کې د اسلامي نظام له قیام څخه وروسته بیا دوباره امریکایان راځي، یرغل کوي او زموږ نظام راپرځوي نو مقاومتي تشکیل به وار له مخه موجود وي، هر څوک به په بیړه خپلې دندې او مسئولیت ته ځان رسوي. داسې به نه کېږي چې هر څوک په خپله مخه ولاړ شي، د مؤمنانو دا لوی ټولی بې نظمه او تیت او پرک شي او د بیا منظم کیدو او منسجم کیدو لپاره کلونه کلونه وخت ضایع وشي. د اسلامي امارت ټول مسئولین او افراد دې وپوهول شي او دا انګېرنه دې ورکړل شي چې ګواکي امریکایان بیرته راګرځیدونکي دي او د هغوی د راګرځېدا په صورت کې به له هغوی سره په هغه ترتیب او تشکیل مبارزه کېږي د کوم په اساس چې تېر څه کم شل کاله مبارزه روانه وه. څوک چې اوس چیرته والي دی، هغه مهال به هم همغلته والي وي او څوک چې فعلا د کوم کمیسیون، یا حلقې مشر وي هغه به د امریکایانو د بیا راتلو په صورت کې هم د هماغه کمیسیون یا حلقې مشر وي...

۸ـ له مجاهدینو سره د مشترکو اهدافو او اسلامي فکر لرونکو ډلو سره مفاهمه

مجاهدین دې په هیواد کې د هغو کړیو له مشرانو سره د تفاهم ځانګړي مجالس ترتیب کړي چې اسلامي فکر لري، هیواد اشغال او موجوده نظام غیر اسلامي بولي. د مجاهدینو له اهدافو سره ورته اهداف لري. یواځې د مبارزې طرز یې بدل دی، په فکري مبارزه باندې اکتفاء کوي او د انتخاباتو له لارې اسلامي نظام ته رسیدل غواړي. د هیواد په پوهنتونونو او علمي مراکزو کې فعال حضور لري، دیني ـ فکري حلقې، مدرسې، ښوونځي، د لوړو زده کړو مؤسسې، کتابتونونه، ورځپاڼې، مجلې، راډیوګانې ... لري. دا ښکاره ده چې دا کړی له مجاهدینو سره فکري اختلاف لري، ځینو یې بې وخته، بې ګټې او تاواني سولې وکړې، په زغرده د مجاهدینو مبارزه نه تائیدوي، د روان مسلح جهاد په اړه ډېر ناځوانمردانه دریځ لري، یواځې په فکري هڅو تمرکز کوي او د جمهوریت د انتخاباتو له لارې د اسلامي نظام د قیام بې تعبیره خوبونه ویني. خو د دې په څنګ کې تر اوسه یې د مجاهدینو مبارزه په زغرده رد کړې هم نه ده، له مجاهدینو سره جګړې ته هم ندي راوړاندې شوي، د مجاهدینو پر ضد یې د ګوډاګی اداري او یرغلګرو ملاتړ هم ندی کړی، د مجاهدینو د مبارزې پر ضد یې په لویه کچه کې عمومي تبلیغات هم ندي کړي. نو که مجاهدین د جګړې د ختمولو لپاره له کمونستانو، ډیموکراټانو، نشنلستانو، جګړه مارانو... سره مذاکراتو ته کښیني او هغوی ته حتی امتیازات هم مني... نو له دا ډول د اسلامي فکر او له مجاهدینو سره د ورته اهدافو لرونکو کړیو له مشرانو سره هم حتما باید کښیني. د هغوی قدر وکړي، د اهمیت په سترګه ورته وګوري، نرم او له مهربانۍ ډک تعامل ورسره وکړي، په جهادي صف کې د مختلفو مسئولیتونو او د خدمت کولو د مختلفو موقع ګانو وړاندیزونه باید ورته وکړي او په روانه مبارزه کې یې د راشریکولو او د هغوی د راخپلولو پوره هڅې وکړي. که روښانو ووایو مجاهدین دې د ، او د ځینو نورو کړیو د افرادو د راملګري کولو او د هغوی د همکاریو د راجلبولو پوره هڅې وکړي. مجاهدینو د دې ډلو او کړیو په اړه اوږده موده د ګونګې روژه نیولې وه، د دوی په اړه یې د توقف اختیار خپل کړی ؤ، د دوی په اړه یې نه ښه ویل نه بد. د دا ډول خلکو په اړه به د دومره ډېرې مودې لپاره د غلي پاتې کیدلو حکمت ښایي دا ؤ چې یوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځ به دا خلک د مجاهدینو ملګري کېږي نو باید په ضد او کینه رانوستل شي ، او طعني ورنه کړل شي... د دوی د ملګرتیا وخت همدا اوس دی، مجاهدین په نړیوالو ستېجونو ځلېږي، په یرغلګر دښمن باندې د هیواد د خپلواکی ویاړمن سند امضاء کوي او په هیواد کې پوره واک ته د رسیدو لپاره یې ډېره کمه موده انتظار ته اړتیا ده.

۹- د اوسنۍ اداري د دفتريز سيستم محافظه او په هغه کې د پراخه اصلاحاتو راوستل

مشران دې هڅه وکړي چې د اوسني اداري په رأس کې راشي، د اوسنۍ اداري وزارتونه، ریاستونه ، دفترونه او په مجموع کې ټول اداري سیستم له مینځه یونسي، د اوسنۍ اداري ځینې مشران او د هیواد بانفوذه سیاسي مشران هم په نوی حکومت کې راګډ او حتی تر وزارتونو پورې ځینې چوکۍ ورکړي. د دې کار یوه ګټه به دا وي چې د سولې او تفاهم له لارې به اسلامي دولت ته رسیدل اسانه شي او له بل لوری به که بیا دوباره یرغلګر د نوی نظام په وړاندې پوځي عملیات کوي او هیواد اشغالوي نو په نوی نطام کې شته غیر طالب کسان(خصوصا په پوځ، پولیسو او امنیت کې) که ټول د امریکایانو په خلاف د مجاهدینو ملګري نشي نو د تر نیمایي زیاتو کسانو ضمیرونه خو به راویښ شي او غیرتونه به یې اجازه ورنه کړي چې بیا له امریکایانو سره ملګري شي. ګڼ تعداد به یې ښایي بیا د مجاهدینو ملګري هم شي. البته مجاهدین به په اداراتو کې اساسي اصلاحات راولي، د ادارتو کارکوونکو ته به د لازمو دیني زده کړو ورکول په نظر کې نیسي، ځیني کسان به له اداراتو حذف او پر ځای به یې نور وړ او مجاهد افراد په اداراتو کې ځای پر ځای کوي.

۱۰- د بهرنيو يرغلګرو د وتلو تر بشپړيدو پورې د پوځي عملياتو کمول او د مجاهدينو ديني او فکري روزنه

د زور له لارې د ټول هیواد لاندې کول دې مجاهدین د وروستنی اختیار په توګه په پام کې ولري. د زور له لارې د داخلي دښمنانو له مینځه وړل به په لاندې دلایلو مجاهدینو ته سخت کار نه وي:

- بهرني ځواکونه له هیواد څخه خپلې پښې سپکوي او کورني دښمنان د خپلو بهرنیو بادارانو له پوځي، مالي او سیاسي مرستو څخه بې برخي کېږي.
- کورني دښمنان په خپل مینځ کې اتحاد نه لري؛ غیر متحد، تیت او پرک او په خپلو مینځو کې په سختو رقابتونو بوخت دي. کوم مشترک هدف او انګیزه نه لري، کوم مشترک فکر او ارمان سره ندي راټول کړي. د کمونستانو له بقایو څخه راواخله، تر ګیلم جمو، پخوانیو بې لارې شویو مجاهدینو، ډیموکراټانو، نشنلستانو... پورې د بیلابیلو نظریو او فکرونو لرونکي خلک پکې شتون لري.
- د فعلي اداري د زیاتره مشرانو کورونه له هیواد څخه بهر دي او دوی په خپله د بهرنیو هیوادونو تابعیتونه لري، نو د بهرنیو ځواکونو له وتلو سره سم دوی هم بیرته خپلو کورونه ته ځي او له هیواد څخه وځي.
- د ګوډاګیانو د اداري او د ولس تر مینځ ډېر زیات واټن شتون لري، ولس نور ترې ستړی دی او د ګوډاګیانو د پایښت ملاتړ نه کوي.
- د مجاهدینو د لومړنیو کلونو پر خلاف چې د مجاهدینو زیاتره غړي پښتانه ؤ، اوس د مجاهدینو په لیکو کې د پښتنو تر څنګ په لوړ تعداد غیر پښتانه مجاهدین هم شتون لري. اوس د پښتنو قومونو تر څنګ تاجک، ازبیک، هزاره، ترکمن او نور قومونه هم د مجاهدینو ملاتړي او د هغوی د راتګ پلویان دي.
- جګړه مارانو ته خپل او د مجاهدینو قوت معلوم دی؛ جګړه مارانو د مجاهدینو له لورې ماتي خوړلي وه ځینې یې له هیواده تبنتیدلي او ځینې یې په هیواد کې پټ شوي ؤ. تېر ځل یې د خپلو قومونو ځینې افراد په

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخلتفو تبليغاتو او بهانو تيرایستلي او د مجاهدينو پر وړاندې دروغلي وو، دا ځل يې خپلو قومونو دوی او مجاهدين ډېر ښه پيژندلي؛ دوی يې څه کم شل کاله د کفارو په غلامۍ کې او مجاهدين يې د اسلام په ننګه له کفارو سره په جګړه کې ليدلي.

- د هيواد د شمال په ټولو سيمو کې وار له مخه مجاهدين فعال حضور لري، د بدخشان ډېرې ولسوالۍ او نيم فيض اباد عملا د مجاهدينو په لاس کې ده. په تخار، جوزجان، فارياب او نورو شمالي ولاياتو کې عملا مجاهدين ګڼې ولسوالۍ په خپل واک کې لري او پاتې ولسوالۍ او مراکز عملا د محاصرې په حال کې دي.

خو يو شمير اندېښني هم شتون لري. تير ځل مجاهدين له مدرسو راووتل او رأسا د شر او فساد له عاملينو سره په جګړو بوخت شول، د شر او فساد په دوره کې خلک په رښتيا هم په تنګ شوي وو او د مجاهدينو په څېر د يو چا د راتګ انتظار يې کاوه تر څو د دوی سرونه، عزتونه، ناموسونه او مالونه د محلي قوماندانانو، ټوپکيانو، پاټکيانو او د شر او فساد د نورو عاملينو له پنجو څخه وژغوري. خو دا ځل د مجاهدينو د لومړني ظهور له وخته تقريبا ۲۵ کاله تيرېږي. مجاهد مشرانو په خپلو افرادو پوره کنټرول نه درلود، د مجاهدينو ټول افراد له لازمي ديني پوهې او تقوی څخه برخمن نه وو، د مجاهدينو د افرادو له لوري افغانان ځورول شوي، د عامو افغانانو د يوې برخې تر مينځ د مجاهدينو پر وړاندې د ملاحظې وړ کرکه او نارضايتي شتون لري چې لوی لامل يې د مجاهدينو د افرادو له لوري له عام ولس سره ناسم چلند دی.

نو دا ځل که موږ د ټول هيواد د فتحې عمليات پيلوو، نو ايا موږ له يو لک څخه ډېر په لازمه اسلامي پوهه سنبال، شعوري، مخلص او په خپل ولس مهربانه مجاهدين لرو چې هم د جګړې کربښې سنبال کړي او هم د هيواد په پراخه جغرافيه کې د جګړې د کربښو تر شا د مفتوحه سيمو امنيت او نظم خوندي کړي. ټول مجاهدين خو له مدارسو فارغ عالمان، حافظان او د الله تعالی له لارې خبر افراد نه دي؛ د مخلصو او پاکو مجاهدينو ترڅنګ ډېر لوېدلي او شرير خلک هم د مجاهدينو په کربښو کې شتون لري. ځيني افراد د جذبې له مخې او ځيني نور بيا د خپلو شخصي اغراضو د تعقيب او خپلو شخصي ګټو او اهدافو ته د رسيدو په موخه د مجاهدينو له کربښو سره يو ځای شوي، دا ډول افراد له لازمي ديني پوهې او شعور څخه بې برخې وي. جذبې يې ژر سړېږي، او د جهاد کربښې ته د راتګ پاک نيت يې په غلطو ارادو اوړي، او د خپلو اغراضو تعقيبوونکي خو له اولې ورځې د الله لپاره د جهاد په نيت نه وي راغلي. دا ډول افراد د عامو خلکو د ځورؤلو، وژلو، بې عزته کولو، د هغوی د مالونو د لوټلو، او د پاکو مجاهدينو د بدنامولو سبب کيږي. فعلا له مجاهدينو څخه د عامو خلکو د يوې برخې د نارضايت تر ټولو مهم سبب د مجاهدينو په کربښو کې د همدې خدای ناترسه خلکو شتون دی. له هيواد څخه د يرغلګرو له وتلو څخه وروسته که دا له ديني پوهې او تقوی څخه بې برخې افراد د پاکو مجاهدينو په څنګ کې د فتحې په نيليو سپرېږي، ولسوالۍ او ولايتونه فتحه کيږي، د دښمن د چاپو ويره نه وي، د دښمن د ډرون بريدونو، د بي ۵۲ طيارو د بمونو او د جيټ او څرخکو د ګوزارونو اندېښنه نه وي، مجاهدين په فاتحانه انداز کې قرار ولري او پر دښمن يې لاس بر وي؛ کوم ځواک به د دا ډول بې تقوې خلکو د فتحې غرور په تواضع بدلوي، د مجاهدينو کوم استخباراتي قوت به عام خلک د دا ډول بې تقوی خلکو له تيري څخه ژغوري. ايا د مجاهد په څېره کې دا بې تقوی افراد به بيګناه خلک ونه ځوروي، مالونو، ناموسونو او عزتونو ته به يې غله نشي، د بې ګناه خلکوويني به توبي نه کړي؟ ايا سپيځلي مجاهدين به په پراخه کچه بدنامه نه کړي؟ ايا له اسلامي امارت څخه به په پراخه کچه د عامو افغانانو د ناراضتيا لامل نشي؟ ايا الله تعالی به د مظلومو افغانانو اهونه وانه وري، زموږ فتحې به بيا په شکست بدلې نشي، مشرانبه الله تعالی ته مسئول نشي، خپل د اخرت پيټي به درانده نه کړي؟ ايا عام افغانان به د يرغلګرو او د هغوی د ګوډاګی ادارې په ارمان نشي، ولس به بيا د يرغلګرو راتګ ته تمايل ونه کړي؟ ايا د يرغلګرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بیا راتګ په صورت کې به بیا ولس موږ ته په خپله غیره کې ځای راکړي؟ ایا بیا به زموږ د مبارزې ننګه وکړي، له یرغلګرو سره اوږده او له قربانیو ډکې جګړې ته به راوړاندې شي؟ و به یې زغمي؟

مشران دې بیړه نه کوي، له حوصلې او صبر څخه دې کار واخلي، څه کم شل کاله مبارزه مو چې وکړه، دا مبارزه دې دوه یا درې کاله نوره هم اوږده شي، خو ګامونه دې پاخه واخیستل شي. د پورتنیو اندېښنو د له منځه وړلو او د پورتنیو احتمالي حالاتو د رامنځته کېدو د مخنیوي لپاره دې سر له همدا اوسه مناسب تدابیر ونیول شي. مجاهدین دې د هر مجاهد لپاره د روزنې دوه کلن پروګرام په نظر کې ونیسي. د دوه کلن روزنیز پروګرام د تطبیق پلان او میکانیزم دې ترتیب او امکانات دې ورته چمتو شي. دوه کلن روزنیز پروګرام کې دې د پوځې روزنې تر څنګ زیات تمرکز په اسلامي ـ فکري روزنه وشي. د روزنې په پای کې دې له هر مجاهد څخه معیارې ازموینه واخیستل شي، که څوک ناکامیږي مجبور به وي چې روزنیز پروګرام بیا تعقیب او بیا ځلي ازموینې ته چمتووالی ونیسي. د اسلامي امارت له خوا دې د علماء کرامو او لیکوالانو یوه ډله وګمارل شي تر څو د دې دوه کلن روزنیز پروګرام لپاره په اسلامي ـ فکري محتوی مشتمل، جامع، معیاري او ګټور درسي کتابونه ترتیب کړي. ترتیب شوي کتابونه دې چاپ او په ټول هیواد کې دې په ټولو مجاهدینو ووېشل شي. د درسي کتابونو تر څنګ دې د اسلامي فکر د درسونو صوتي او ویډیویي فایلونه هم چمتو او د ضمیموي درسي توکو په توګه دې په ټولو مجاهدینو تقسیم شي. د هرې سیمې مجاهدینو ته دې په خپله سیمه کې معسکر جوړ شي، د ټول هیواد د مجاهدینو لپاره دې استادان تعیین او خپلو اړوندو معسکرونو ته دې واستول شي. په دې توګه به ټول مجاهدین له خپلو اسلامي عقایدو، عباداتو، اخلاقو، سیاست، اقتصاد، تاریخ، سیرت النبي صلی الله علیه و سلم، د جهاد له فقهې، د جهاد له فضیلتونو او ګټو، د جهاد له اهدافو، د مجاهد له مسئولیتونو... او نورو ټولو اړوند موضوعاتو څخه خبر شي او پوهه به پرې ترلاسه کړي؛ د مدرسې د هغو طالب العلمانو یا د ښوونځیو د متعلمینو جذبې به په پاکو او مخلصو نیتونو، ټینګو عزمونو او نه ماتېدونکو ارادو واوړي چې له لازمې دیني پوهې څخه بې برخې وو او یوازې جذبې د جهاد تر کرښو راوستي وو. د خپلو اغراضو لپاره د جهاد کرښو ته د راغلیو افرادو نیتونه به بدل، له خپلو شخصي غرضونو څخه به تېر او د اسلامي فکر په ترلاسه کولو سره به پاک او مخلص مجاهدین شي.

اوس چې مجاهدینو له یرغلګرو سره د هیواد د ازادۍ او د هغوی د خروج تړون امضاء کړی او تر راتلونکو ۱۴ میاشتو پورې به یرغلګر په هیواد کې شتون ولري نو په دې څوارلس میاشتنۍ موده کې د مجاهدینو له لوري د هیواد د ولایاتو د مراکزو او د ګڼو ولسوالیو فتحه کول به بې ګټې او یا به هم ناشوني کار وي. معلومه ده چې مجاهدین به د ولایاتو او ګڼو ولسوالیو د نیولو پراخ عملیات نه ترسره کوي، نو په داسې حال کې چې موږ به د پراخه سیمو د لاندې کولو اراده هم نه لرو نو په پراخه کچه د کورنیو عسکرو وژل به موږ ته څه ګټه ولري؟ که په پراخه کچه عسکر ووژنو، یا یې ډلییزې تیښتې او د ساحو پرېښودلو ته اړ کړو، یا یې په لوړ تعداد تسلیم کړو نو د کابل اداره به د یرغلګرو په شتون کې وشنېږي، لمن به یې له ولایاتو راټوله شي. بیا به مجاهدین مجبور وي چې د ولایاتو اداره په لاس کې واخلي یا هم د ولایاتو اداره بې مسئوله داړه مارانو او جګړه مارانو ته پرېږدي چې هغوی به بیا په ملت باندې هیڅ ډول رحم نه کوي، د اړوند ولایاتو د خلکو پر عزتونو، ناموسونو او مالونو به تیری کوي، خلک به وژني او تر شکنجو لاندې به یې نیسي. له ولایاتو څخه د ګوډاګي ادارې د واک په راټولیدو که مجاهدین اړوند ولایاتو ته ننوځي او واک یې په لاس کې اخلي نو د بهرنیو یرغلګرو لپاره به لوی نړیوال شرم وي او ښایي یرغلګر دا لوی شرم ونه زغمي، یرغلګر به د امریکا له داخل او ټولې نړۍ څخه د پیغورونو، انتقادونو او په افغانستان کې د پوځیانو د پاتې کولو د غوښتنو له توپان سره مخ شي. چې په دې صورت کې بیا ښایي امریکایان له افغانستان څخه د خپلو پوځیانو ویستل وځنډوي، د سولې له تړون

(c) ketabton.com: The Digital Library

څخه په شا شي او د مجاهدينو له ولكې څخه د ولاياتو د ويستلو لپاره نظامي عمليات په لاره واچوي او هيواد ته نور يرغلګر سرتيري راواستوي.

نو مجاهدينو ته لازمه ده چې په اوسني وخت كې د داخلي عسكرو د وژلو، تيښتي ته اړ ايستلو، تسليمولو او له پښو غورځولو په عوض خپل ټول تمركز د مجاهدينو په اسلامي ـ فكري او پوځي روزنه باندې راټول كړي. مجاهدين دې خپل پوځي عمليات په ټول هيواد كې مثلا ۸۰ سلنه راكم كړي، د ۸۰ سلنې پوځي عملياتو لګښتونه دې د مجاهدينو د روزنې پر دوه كلن پروګرام ولګوي. د دوه كالو په موده كې مجاهدين د ښې او بشپړې اسلامي ـ فكري روزنې تر څنګ ښه او بشپړه پوځي روزنه هم ترلاسه كولای شي. د مجاهدينو د روزنې د دوه كلن پرواګرام د عملي كولو په جريان كې به نسبتا پُر امنه فضاء حاكمه وي؛ د يرغلګرو د ډرون او نورو هوايي بريدونو ويره به نه وي، د توغندويز او چاپو خطر به شتون نه لري.

د دوه كلن روزنيز پروګرام له ختم څخه وروسته دې هم هر مجاهد مكلف شي چې د روزنيزې دورې درسي كتابونه او صوتي او ويډيويي فايلونه له ځان سره ولري. مثلا هرو شل يا ديرش نفرو مجاهدينو لپاره دې يو مجاهد د استاد په توګه وټاكل شي. مجاهدين سر او كال په عملياتو نه وي بوخت، كه يوه هفته په عملياتو كې برخه اخلي بيا څو هفتو فارغ وي، كه د ورځې دوه يا درې ساعته له دښمن سره جګړه كوي پاتې نوره ټوله ورځ فارغ وي نو په دا ډول فارغه وختونو كې به مجاهدين خپل مركز ته نږدې د سيند په غاړه كې ، نږدې چمن او يا نږدې باغ كې تر سيوري لاندې له خپل استاد سره خپلو درسونو ته كښيني، په دوه كلن روزنيز پرواګرام كې لوستلي كتابونه به بيا لولي، دا چاره به بې له كومې وقفې په ټول هيواد كې د ټولو مجاهدينو له خوا ترسره كيږي.

څوارلس مياشتې وروسته به ټول يرغلګر له هيواد څخه وتلی وي او موږ د مجاهدينو لپاره د دوه كلن روزنيز پروګرام يادونه كوو، نو ايا د يرغلګرو له خروج وروسته به لس مياشتې نور هم د ټول هيواد د فتحې عمليات ځنډول كيږي؟ د دې پوښتنې ځواب په دوه اختيارونو سره كيدلای شي: لومړی اختيار دا دی چې هو د ټولو يرغلګرو له خروج څخه وروسته دې لس مياشتې نور هم د هيواد د بشپړې فتحې عمليات وځنډول شي. په دې موده كې دې ټول مجاهدين په فكري او عسكري ډول د ټول هيواد فتحې ته اماده شي او په څنګ كې يې بل لوی احتمال دا دی چې د ټولو بهرنيو ځواكونو له وتلو څخه وروسته به د ګوډاګی ادارې مشران په خپلو كې جوړ رانشي، حكومت او اداره به يې تر ډېرې مودې دوام ونه كړي، په خپلو مينځو كې به په خونړيو جګړو واوړي، اداره به يې وشنيږي. د مجاهدينو مخالفين به په ګڼو جهتونو وويشل شي، ټول جهتونه به له يو بل سره ښكر په ښكر شي. په دې صورت كې به په هيواد كې په حكومتي سطح د واک تشه رامينځته شي؛ د هيواد ژغورنې لپاره به د ټول ولس سترګې مجاهدينو ته ورواوړي او ترينه وبه غواړي چې هيواد له شته اوږدوړ څخه وژغوري او په هيواد كې خپل نظام تشكيل كړي. نړيوال به هم په زغرده مجاهدينو ته د ټول واک د نيولو له امله د ملامتی ګوته نشي نيولای، په دې توګه به له يوې خوا د تيت او پرک او په خپلو مينځو كې په جګړو كې د اخته دښمن له مينځه وړل مجاهدينو ته اسانه وي، له بله پلوه به د ټول ملت ملاتړ له مجاهدينو سره وي او له بله خوا به مجاهدين تر ډېره حده له نړيوال فشار او ګواښونو څخه بې غمه وي. دويم اختيار دا دی چې مجاهدين دې د يرغلګرو له بشپړ وتلو څخه وروسته د ټول هيواد د فتحې عمليات پيل كړي خو ټول مجاهدين دې پكې برخه نه اخلي؛ د بيلګې په ډول پنځوس سلنه مجاهدين دې عملياتو كې ګډون وكړي او پاتې مجاهدين دې په خپلو معسكرونو كې پاتې شي. ډېر مجاهدين له مدرسو څخه فارغ فاضلان، حافظان او په دين او دنيا پوه افراد دي، دا افراد كه د ټولو مجاهدينو ديرش سلنه تخمين كړو، او ورسره په څنګ كې شل سلنه هغه افراد چې تر دوه كلونو پورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

روزنه يې حتمي ده يو ځای کړو او عملياتو ته يې وليږو او پاتې پنځوس سلنه مجاهدينو ته اجازه ورکړو چې خپله دوه کلنه تربيوي دوره بشپړه کړي، په دې توګه به دوه کاله وروسته دا پنځوس سلنه مجاهدين له روزلو وروسته له هغو ديرش سلنه وار له مخه جوړو مجاهدينو سره يو ځای شي او خپلو پوځي عملياتو ته به دوام ورکړي او هغه شل سلنه مجاهدين چې تر څوارلس مياشتې روزنې وروسته يې خپله روزنه متوقفه کړې او عملياتو ته تللي وو، بيرته معسکرونو ته راوګرځي او د خپلې روزنيزې دورې پاتې لس مياشتې به هم بشپړې کړي. د دې لس مياشتو په موده کې به د ټولو مجاهدينو اتيا سلنه په نظامي عملياتو بوخت وي او تر لس مياشتو وروسته به دا شل سلنه مجاهدين هم بيرته عملياتو ته ورګرځي او په دې توګه به سل سلنه مجاهدين په پوځي عملياتو بوختيږي.

د چمتوالي په موده کې دې د مجاهدينو د پوځي او اسلامي ـ فکري روزنې سربيره د پوځي عملياتو له لارې د هيواد د فتحې تفصيلي پلان او نقشه هم ترتيب شي. د مجاهدينو قوماندانان دې خصوصا او نور مجاهدين دې عموما د هيواد په ټولو ښارونو او سيمو څو څو ځله وګرځول شي او په هره سيمه او هر ښار کې دې کوڅه په کوڅه بلد کړای شي. که ممکنه وي ټولو مجاهدينو ته دې نظامي يوني فورم يا پوځي لباسونه چمتو شي او مجاهدينو ته دې د يوه منظم پوځ په څير نظم او تشکيلات ورپه برخه شي.

د چمتوالي په دوره کې دې په يو مخيز ډول ټول پوځي عملياتونه نه ځنډول کيږي، بلکه مثلا د ټولو عملياتونو شل سلنه عملياتونه دې جاري وساتل شي، دښمن دې په ازادانه ډول په هيواد کې تحرک ته نه پرېښودل کيږي او په دوامداره ډول دې تر پوځي ګوزارونو لاندې ونيول شي. د چمتوالي په دوره کې دې په ټول هيواد کې له قومي مشرانو، بانفوذه اشخاصو، د ګوډاګی اداري محلي منصوبينو، محلی زورواکانو او جګړه مارانو سره خبرې او تفاهم دوام ولري او په څنګ کې دې په عمومي ډول د نوي نظام راتلو ته د ټول ولس په فکر جوړونې کار وشي، مانا دا چې فکري او فرهنګي فعاليتونو ته دې لا ډير زور ورکړل شي.

۱۱ـ د اسلامي فکر لرونکو محصلينو او عصري تعليم يافته ګانو د ليستونو چمتو کول

څومره به ښه وه او اوس به څومره د داد او اميد ځای وُ چې که مجاهدينو لس يا پنځلس کاله وړاندې ښوونځيو ته خپل اسلامي ـ انقلابي نصاب چمتو کړی وای، مدارسو ته يې د عصري علومو نصاب ترتيب کړی وای، مجاهدينو خپل پوهنتونونه فعال کړي وای... اوس به موږ سلګونه زره په ديني او عصري دواړو علومو باندې سنبال فکري او شعوري مسلمان ځوانان درلودلای. که مجاهدينو لس کاله وړاندې مثلا د مدرسو زر تنه فارغ ذهين او با استعداده فاضلان د عصري علومو د لس تنه تکړه استادانو په واسطه د پنځه کلونو لپاره تر منظمې روزنې لاندې نيولي وای نو پنځه کاله وړاندې به موږ زر تنه په ديني او عصري علومو سنبال تکړه استادان درلودای؛ دې زر تنو استادانو څخه که هر يوه سل تنه د مدارسو فارغان، يا ملايان د پنځه کلونو لپاره تر روزنې لاندې نيولای وای نو اوس به موږ سل زره تنه داسې ځوانان لرلای چې د ديني او عصري دواړو علومو خاوندان به وو. په دې ترتيب باندې د سل زرو تنو په عصري علومو باندې د سنبالولو ټول مصارف به د ټول هيواد په کچه د يو کال نظامي عملياتو د ټولو مصارفو له يو سلنې څخه هم کم وو خو نتيجه به يې ډيره ښه او ګټه به يې ډيره زياته وه. اوس خو دا چارې ندي ترسره شوي او مجاهدين دا دې عملا له مبارزاتي تشکيل څخه د هيواد په سطح نظام ته د ننوتلو په حال کې دي. د ديني او عصري دواړو علومو لرونکي مجاهدين او د مجاهدينو پلوي ځوانان ډير کم دي. په داسې حال کې چې د نظام د جوړولو او چلولو لپاره يواځې ديني پوهه کفايت نه کوي بلکه په څنګ کې يې په دنيا پوهېدل او د عصري علومو درلودل هم لازم دي. نو په اوس وخت کې چې په دې برخه کې يوڅه د مجاهدينو لپاره اړين دي هغه دا دي چې مجاهدين دې په ټول هيواد کې د پوهنتونونو د هغو

(c) ketabton.com: The Digital Library

محصلینو د بشپړې پیژندنې لیستونه چمتو کړي چې جهادي فکر لري، د هیواد د استقلال او دلته د سوچه اسلامي نظام هیله مند دي. نه یواځې د برحاله محصلینو بلکه د هغو عصري تعلیم یافته ګانو لیستونه دې هم ترتیب شي چې اسلامی او جهادي فکر لري او په تیرو شاوخوا پنځلس کلونو کې له پوهنتونونو څخه فارغ شوي دي. د دا ډول محصلینو د لیستونو برابرول سخت کار نه دي او د همدې محصلینو پر مټ د فارغ شویو ځوانانو پیژندنه هم کیدای شي. مثلا یو فکري محصل چې سږ کال یې د پوهنتون د څلور کلنې دورې وروستی کال دی، د خپل پوهنځي د تیرو درې کلونو د فارغینو په ډله کې په اسلامي فکر سنبال ټول کسان پیژني. د دې محصل د لومړي کال په پای کې فارغ شوی فکري محصلین د خپلې دورې په اوږدو کې د درې یا څلور کلونو د فارغینو تر مینځ فکري محصلین پیژني.... په همدې ډول د ټول هیواد په سطحه په اسانۍ سره د فکري محصلینو او عصري تعلیم لرونکو د پیژندې نوم لړونه چمتو کیدای شي. په نوي خپلواک اسلامي نظام کې همدا محصلین په اخلاص سره د خپلو مجاهدینو ورونو تر څنګ په بیلابیلو برخو کې د خپل ولس خدمت کولای شي. مسلکي او فني برخو کې دې دا ډول فکري ځوانانو ته د خدمت کولو لپاره لومړیتوب ورکول شي، تعداد به یې کم وي خو بنایي ټولو بستونو ته ونه رسیږي، پاتې خالي بستونه دې بیا د اوسنۍ اداري کارکوونکو یا نورو غیرفکري او غیر اعتمادي کسانو ته تر یو وخت وسپارل شي. داسې که ونشي نو فکري ځوانان به مو همداسې ګرځي او زموږ په مسلکي بستونو به هغو کسانو ډیې وهلي وي چې د ډیموکراسۍ عاشقان او د ډالرو او دنیا شوقیان به وي، مجاهدینو سره به فکرا جوړ نه وي، غلا، اختلاس او بل هر ډول رذالت څخه به مخ نه اړوي...

۱۲- د سیمې او نړۍ له هیوادونو سره د سولې د یو بل په هیوادونو کې د نه مداخلې او دوه اړخیزو همکاریو د تړونونو ترسره کولو ته د چمتوالي ښکاره کول

مجاهدین دې د سیمې او نړۍ له نورو هیوادونو سره هم د سولې او نه جګړې کولو، د یو بل په هیوادونو کې د نه لاسوهنې او د دوه طرفه همکاریو د تړونونو ترسره کولو ته خپله اماده ګی وښیي ، مجاهدین دې په ډاګه کړي چې دوی د دا ډول تړونونو ترسره کولو ته همدا اوس هم چمتوالی لري او که دوی په افغانستان کې د نظام په جوړولو بریالي کیږي نو هغه مهال به هم دوی چمتو وي چې دسیمې او نړۍ له هیوادونو سره دا ډول تړونونه رامینځته کړي.

۱۳- د عامو افغانانو د زوړونو ګټل او د ټول ولس د همکارۍ راجلبول

د ولس د ملاتړ د خپلولو لپاره دې مجاهدین لاندې درې اساسي چارې ترسره کړي:

۱- مجاهدین دې خپلې ټولې هڅې په کار واچوي تر څو د سولې، مذاکراتو او تفاهم له لارې د هیواد روانه معضله حل او د خپلواک اسلامي نظام په قیام بریالي شي.

۲- که د تفاهم او مذاکراتو له لارې د هیواد د معضلې حلول او اسلامي نظام ته رسیدل ناشوني کیږي نو اسلامي امارت به د روزل شویو، مخلصو، پاکو، شعوري او په ولس زړه سوځونکو مجاهدینو په واسطه د ټول هیواد د فتحې عملیات په لاره اچوي.

۳- اسلامي امارت دې په لیکلې بڼه د یوه کتاب له لارې په هیواد کې د راتلونکي اسلامي نظام جوړښت او څرنګوالی ملت ته شرح کړي. مجاهدین په هیواد کې د دولت دارۍ او د هیواد د ابادؤلو او پرمختګ لپاره کوم پروګرامونه ، پلانونه او ستراتیژۍ لري. د هیواد لپاره خپلې ټولې طرحې او پلانونه دې هیوادوالو ته د یوه کتاب له لارې وړاندې کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له پورتنيو درې مواردو څخه مو په دوه مواردو په تفصيل سره بحث وکړ اوس به په دريم مورد باندې يو څه مفصل بحث وکړو:

هر افغان دا تلوسه لري چې د مجاهدينو د راتلونکي دولت د څرنګوالي په اړه پوه شي؛ فعلا هيڅوک هم نه پوهيږي چې د مجاهدينو دا ځل حکومت داري به څنګه وي. ډېر وګړي داسې ګمان کوي ، چې که مجاهدين په هيواد باندې پنځوس کاله هم حاکم پاتې شي، نه به افغانستان د پياوړي پوځ خاوند شي او نه هم د ښه اقتصاد، نه به هيواد په تعليم کې پرمختګ وکړي، نه هم په صنعت او تجارت کې ، نه به د هيواد زراعت په پښو ودريږي، نه به هم د هيواد لويې لارې او ښارونه آباد شي او نه هم کلي او ولسوالۍ، نه به هم افغانان پيسه داره، آسوده او د ښه ژوند خاوندان شي، د ژوند ټولې چارې به افقي سير لري، په يوه برخه کې به هم د صعود او پرمختګ څرک نه لګيږي. که د نړۍ هيوادونه د مجاهدينو له حکومت سره مالي مرستې ونه کړي نو د پوځ او عسکرو تنخوا ګانې به له کومې بوديجې څخه برابريږي. ښوونځي، پوهنتونونه او شفاخانې به په کومو پيسو فعالې او چلول کيږي؟ د امربالمعروف او نهی عن المنکر اداره به په کومه طريقه او له کومو لارو څخه په ټولنه کې نيکيو ته وده ورکوي او د بديو مخه به نيسي؟ ښځې به له کومو حقوقو څخه برخمنې وي، ښوونځي او پوهنتونونه به يې څنګه وي، ايا د هيواد ابادولو، صنعتي کولو او پرمختګ ته به کار کيږي؟ دا هغه پوښتنې دي چې تر ډېره پورې يې حتی له عامو مجاهدينو سره هم ځوابونه نشته. د ډيموکراسۍ د انتخاباتو لپاره کانديدان خلکو ته د کمپاينونو پر مهال ډېرې وعدې ورکوي، د هيواد د ابادولو او پرمختګ لپاره خپلې طرحې او پلانونه له خلکو سره شريکوي او خلک هم بيا د همدې پلانونو او طرحو له مخې د کانديد ملاتړ کوي او خپله رايه ورکوي.هلته خو زياتره وعدې دروغجنې، پلانونه او طرحې خيالي او ارماني وي او يوازې د خلکو د غولولو او د هغوی د رايې د ترلاسه کولو لپاره وړاندې کيږي. خو په اوس وخت کې چې مجاهدين نظام او دولت دارۍ ته د داخليدو په درشل کې دي، د راتلونکې دولت دارۍ په اړه، د هيواد لپاره د مجاهدينو د طرحو، پلانونو، نيتونو او ارادو په هکله بايد ولس ته مفصل معلومات ورکول شي، مجاهدين اړ ندي چې دروغ ووايي، د راتلونکي افغانستان لپاره دې خپلې ارادې له ولس سره شريکې کړي دا چې بيا دوی څومره توانيږي چې د خپلو ارادو ترسره کولو ته ورسيږي دا بيله خبره ده. د بيلګې په ډول که مجاهدين ولس ته ووايي چې موږ غواړو او عزم لرو چې افغانستان يو ازاد، بې طرفه، اباد، پرمختللی او له نړۍ سره سيال هيواد کړو. ښه اوس دې مجاهدين دا ډول افغانستان ته د رسيدو لپاره خپله تفصيلي تګلاره او نقشه له ملت سره شريکه کړي... ډېرۍ خلک مجاهدينو ته په دې خوشبين نه دي چې هغوی فکر کوي چې مجاهدين د دولت کولو خلک نه دي، اصلا د نظام چلولو وړتيا نه لري، مجاهدينو ته يوازې د يوې جنګې ډلې په سترګه ګوري. که مجاهدين د راتلونکي افغانستان لپاره خپله تفصيلي برنامه هيوادوالو ته وړاندې کړي نو دا ډله خلک به(چې ګڼ شمير علمي څېرې، محصلين، استادان او په ټوله کې د هيواد تعليم يافته طبقه پکې راځي) مجاهدينو ته خوشبين شي، او د مجاهدينو ملګري او همکاران به شي. نور د مجاهدينو ډېرۍ مخالفين به له مخالفتونو څخه لاس واخلي په عام ولس کې به د مجاهدينو ملاتړ او له هغوی سره ليوالتيا زياته شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د افغانانو تر مينځ تفاهمات، مذاکرات له کوم ځايه پيل شي؟ او د علماء کرامو لويه جرګه

د افغانانو تر مينځ خبرو اترو کې باید ټول لوري په دې توافق وکړي چې ټولې فیصلې به د اسلام د مبارک دین د هدایاتو له مخې کوي، ټول مسائل به د قرآن کریم او سنت له مخې ارزول کیږي کوم موارد چې له قرآنکریم او سنت سره مخالف وو هغه به مردود او د قرآن کریم او سنتو سره موافق موارد به منل کیږي. په فروعاتو او اختلافي موضوعاتو کې به حنفي فقه د اعتبار وړ وي، د نظام څرنګوالی به د اسلام د مبارک دین له لارښوونو او د اسلامي سیاست د پوهانو له تشریحاتو او په تېر تاریخ کې د اسلامي نظامونو جوړښت ته په کتو سره سم به ټاکل کیږي او بالاخره په ټولو برخو کې به د اسلام سپیڅلی دین د سم والی یا ناسم والی یوائینی محک او معیار وي.

په بین الافغاني مذاکراتو کې تر ټولو لومړی باید د هیواد تېر شل کلن وضعیت وڅیړل شي، د قرآن کریم او حدیثو په رڼا کې په تیره شل کلنه جګړه کې کوم لوری په حق ؤ، طالبان که امریکا او ورسره بهرني او کورني ملګري یې؟ هیواد ته د امریکایانو او د هغوی د ائتلافیانو راتګ یرغل ؤ که نه؟ هیواد مستعمره ؤ که نه؟ په هیواد کې پراته بهرني پوځونه حربي کفار ؤ، که مستأمنین، ذمیان یا معاهدین؟ په هیواد کې جهاد فرض عین ؤ که نه؟ د طالبانو مبارزه د دین له لارښوونو سره سم د اسلام او وطن د دفاع او ازادئ لپاره وه که د پاکستان یا کوم بل ګاونډی په امر د هغوی د ګټو د خوندیتوب او د هیواد د ویجاړولو او وروسته پاتې کولو لپاره؟ طالبان خپلواک مجاهدین او مهاجرین ؤ که د ای ایس ای ایجنټان او غلامان؟ د بهرنیو له خوا رامینځته شوی جوړښت، اداره وه که نظام؟ د اسلام او افغاني ارزښتونو، تاریخي واقعیتونو او نړیوال سیاست له مخې د بهرنیو له خوا رامنځته شوی جوړښت، خپلواک ؤ، که مزدور، ګوډاګی او اجیر؟ د بهرنیو له خوا رامینځه شوی جوړښت اسلامي ؤ که غیر اسلامي؟ دا جوړښت د هیوادوالو په خدمت کې ؤ که د بهرنیو په ګټه له هیوادوالو سره په جګړه کې؟ په هیواد کې خصوصا په محاکمو کې فیصلې د شریعت له مخې کیدلې که د کوم بل قانون په اساس؟ په اقتصادي برخه کې اسلامي اقتصادي نظام پلی ؤ که غربي پانګوال نظام؟ له بهرنیانو سره د امنیتي تړون امضاء کول او هغوی ته اډې او قضایي مصئونیت ورکول د اسلام او وطن په خیر او په ګټه ؤ که په شر او تاوان؟

پورتنیو ټولو نکاتو باندې باید اوږده او ژور بحثونه وشي، او ټولو پوښتنو ته سم ځوابونه ومونډل شي، د بحثونو په پای کې که ثابته شي چې په تېر شاوخوا شل کلن دوران کې هیواد د امریکایانو او د هغوی د ائتلافیانو له خوا مستعمره ؤ، د هغوی رامینځته شوې اداره لاسپوڅې، ګوډاګۍ او غیراسلامي وه، د بهرنیو سره په څنګ کې ولاړ او همکار افغانان په غلطه وو. د طالبانو جګړه سپیڅلی ، فرض عین جهاد ؤ. او طالبان په تېره کې د انګریز او روسانو پر وړاندې د جنګیدونکو غازیانو په څېر د دین او هیواد په ننګ ولاړ خپلواک او سربښندونکي مجاهدین وو. نو د طالبانو مخالف مذاکره چیان به په اسانۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره خپل اشتباهات ومني او د دين او هيواد په ګټه به د طالبانو ټولو شرايطو ته غاړه کيږدي، د طالبانو په مشرۍ د هيواد له راتلونکي اسلامي نظام سره به موافقه وکړي او له مخالفتونه څخه به لاس په سر شي.

د افغانانو په خپل مينځي تفاهماتو کې بايد جمهوريت او ډيموکراسي د اسلام له نظره تر څېړنې لاندې ونيول شي، د جمهوريت يا ډيموکراسۍ پس منظر تشريح شي، او بيا دا ثابته شي چې ايا جمهوريت له اسلام سره موافق دی، او که له اسلام سره په ټکر کې قرار لري؟ سيکولريزم تر بحث لاندې ونيول شي او د اسلام له نظره د سيکولريزم مردودوالی او د سيکولرانو تکفير واضح شي.

د اسلام له مخې د جمهوريت کفر او ناسموالی څرګندول به د طالبانو مخالفو مرکچيانو ته دا جرأت ورنه کړي چې د جمهوريت په نظام باندې بې ځای تأکيد وکړي او جمهوريت خپله سره کرښه وټاکي، د جمهوريت څخه د دفاع په پلمه مذاکرات اوږده کړي، يا هم طالبانو باندې د جمهوريت د منلو هڅه وکړي، هغوی څخه په انتخاباتو باندې د توافق غوښتنه وکړي او نورو ډيموکراتيکو پروسو کې د شراکت کولو بلنې ورکړي.

د ښځو د تعليم، کار او نورو حقوقو په اړوند، همدا راز د بيان د ازادۍ او د رسنيو د فعاليت د حدودو په اړه، شخصي ازادۍ او نورو حقوقو او ازاديو په ارتباط دې په هيواد کې د علماء کرامو د يوې لويې غونډې رابلل دې په مخالف اړخ ومنل شي. د علماء کرامو دا غونډه دې د مذاکراتو په جريان کې راوغوښتل شي او د هيواد په داخل کې دې ترسره شي، د غونډې د ځای، د امنيت نيولو، لوجستيک او په غونډه کې د ګډونکوونکو علماء کرامو د غوره کولو په ميکانيزم دې له مخالف جهت سره مذاکره وشي. د هيواد هغه حنفي مذهبه علماء کرام دې د غونډې ګډونوال شي چې د ولس په مينځ کې ژوند کوي، خطيبان، مبلغين او مدرسين دي، په خلکو کې منلي او د پراخه نفوذ او تاثير خاوندان دي، د کابل اداره کې يې نه پخوا دنده ترسره کړې او نه يې اوسني مأمورين دي، د ښه پس منظر لرونکي او په تقوی او زهد کې مشهوره څېرې دي. که ممکنه او مناسبه وي نو له هيواد څخه بهر مشهور، متقي او بارسوخه علماء کرام دې هم د علماء کرامو جرګې ته راوغوښتل شي.

د علماء کرامو جرګه به د اسلام له نظره لاندې موضوعات شرح کړي:

آيا ښځې کولای شي چې له نارينه وو سره يو ځای په يوه ټولګي يا يوه دفتر کې تعليم، تحصيل يا کار وکړي؟ آيا ښځې کولای شي چې سندرې ووايي، کنسرتونه ورکړي او موډلينګ وکړي؟ آيا ښځې کولای شي چې بهرنيو هيوادونو ته له خپلې کورنۍ پرته په يوازې سره په زده کړې، کار، سياحت او يا کوم بل هدف پسې ولاړې شي؟ آيا ښځې کولای شي چې د سريالونو، ډرامو او فيلمونو لوبغاړې شي؟ آيا ښځې کولای شي چې د کيمرو او تماشاچيانو پر وړاندې د فوټبال يا کيرکټ لوبې وکړي، بايسکلې وځغلوي، د سکای په تختو وښوويږي او يا کومه بله لوبه وکړي؟ آيا ښځې کولای شي چې له شرعي محرم پرته سفر وکړي؟ له حجاب څخه پرته ښارونو ته وتلای شي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

آیا د هیواد د تلویزیونونو په پردو بهرني او کورني سریالونه، ډرامې، فلمونه، سندرې، رقصونه ... نشریدای شي؟ ښځینه ژورنالستاني په تلویزیون، او راډیو کې کار کولای شي، که کولای یې شي په کومو شرایطو؟ راډیوګانې، چاپي او انټرنیټي رسنۍ د کومو شرایطو پر اساس فعالیت کولای شي او د دوی د فعالیت ساحه کومه ده؟

د بیان د ازادۍ سرحدونه کوم دي؟ آیا هر څوک هر څه ویلای شي؟ ایا دیني او ملي ارزښتونو ته د سپکاوي اجازه شته؟ ایا په هیواد کې عیسویت، یهودیت، الحاد او نورو بی دینیو ته د دعوت اجازه شته؟ مرتد به سرې سترګې ګرځي، که پر اعدام به محکومیږي؟ قاتل بندي شي که قصاص؟ له غله څخه لاس غوڅ شي که محبس ته واچول شي؟ زاني په دُرو ووهل شي یا رجم شي او که څو میاشتې یا کلونه زنداني شي؟ د نکاح د فسخې حق به یواځې له خاوند سره وي که ښځه به هم کولای شي چې نکاح فسخ او خپل خاوند خوشې کړي؟

ایا دهیواد په بانکي او اقتصادي سیستم کې سودي معاملو، احتکار او انحصار ته جواز ورکړل شي؟ اداري فساد او اختلاس سطحي وبلل شي؟ اداري مفسدین او اختلاس کوونکي ازاد پریښودل شي؟ د شرابو او مخدره توکو له کاروبار سره څه وشي؟

ایا په مکلفو کسانو د نظام له لوري جبرا لمونځ اداء کیدای شي، روژه پرې نیول کیدای شي،زکات ترې راټولیدای شي، ږیرې پرې پرېښودل کیدای شي؟ حجاب پرې اغوستل کیدای شي؟ له قمار، بچه بازۍ، فحشاء، نشو، د موسیقۍ له مجالسو او اوریدو او نورو منکراتو څخه منع کیدای شي؟

د اسلام د سپیڅلي دین د لارښوونو له مخې د پورتنیو او ډېرو نورو مواردو تشریح او تفصیل به د علماء کرامو لویه جرګه په یوه کتاب کې راټول او د مجاهدینو او د هغوی د مخالفینو مخې ته به یې کیږدي. د پورتنیو مواردو توضیح که څه هم له چا پټه نه ده، خو فعلا لویه ستونزه دا ده چې د طالبانو له لوري له پورتنیو مواردو سره د اسلام له نظره د هغوی تعامل؛ د مخالفینو له لوري د طالبانو خپل مزاج بلل کیږي. مخالفین د ناپوهۍ له امله په ناشعوري توګه او یا هم په شعوري توګه عمدا تبلیغوي چې طالبان افراطیان دي، د ښځو د تعلیم، کار او لوبو مخالف دي، له هنر او موسیقۍ سره دښمني لري، په خلکو جبرا لمونځونه کوي، سریالونه، ډرامې، د ساعت تیرۍ محفلونه، عیشونه او خوندونه نه خوښوي... سخت طبیعته او سخت مزاجه خلک دي... خو که د علماء کرامو لویه جرګه دا ټول موارد تشریح کړي، او دې لویې جرګې ته پراخ ملي او نړیوال رسنیيز انعکاس ورکړل شي او بیا د لویې جرګې له لوري په پورتنیو مواردو مشتمل اسناد په پراخه کچه نشر شي، نو د بهرنیو او کورنیو مخالفینو خولې به وتړل شي، کورني ناپوه مخالفین به پوه شي او دې ټولو مواردو ته به د علماء کرامو له تشریح سره سم غاړه کیږدي، او هغوی به، چې عمدا یې د دې مواردو په اړه په طالبانو تورونه پورې کول او ویل به یې چې اسلام پراخه دین دی د هر څه ګنجایش پکې شته؛ لږتر لږه دا جرأت نه کوي چې بیا هم د دې روښانه اسنادو په شتون کې خپلو تورونو او ادعاوو ته دوام ورکړي او یا به هم مجبور وي چې مخامخ په اسلام باندې نیوکې وکړي، په دې صورت کې به د دوی اصلي شیطاني څېرې ټول ملت ته ښکاره او بیا به یې دلته ورځې او شپې صبا کول سخت وي. د ښځو د حقوقو، د بشر د حقوقو، مدني ازادیو، ډیموکراسۍ... د بهرنیو ډنډورچیانو مخه به هم نیول شوې وي، هغوی به اړ وي چې لږ تر لږه د افغانستان په اړه په دې مواردو کې له خپل شیطانت څخه تیر شي او که نه تیریږي بیا به ټول خلک پوهیږي چې دا ډنډورچیان له طالبانو سره نه بلکې له ټول اسلام او افغاني کلتور سره دښمني لري او د مختلفو رنګینو شعارونو تر چتر لاندې خپل مختلف شوم اهداف تعقیبوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د علماء کرامو جرګه دې د هیواد په داخل کې په کندهار، هلمند، کابل، ننګرهار یا هم په کوم بل ولایت کې جوړه شي. کومه لويه ديني مدرسه يا هم پوهنتون د نوموړې جرګې د جوړولو لپاره مناسب ځای کیدای شي. د جرګې د امنيت د خونديتوب لپاره به له مخالف اړخ سره په تفاهم کې شمیر مجاهدين هم ګمارل کيږي او په ښه توګه د جرګې د امنيت د تأمينولو لپاره به له مخالف جهت سره په تفاهم او هم اهنګۍ ګډ امنيتي پلان جوړيږي.

بله مهمه موضوع د نوي اسلامي نظام بهرنۍ سياست په ځانګړې توګه د ملګرو ملتونو او نورو سازمانونو کې د هیواد غړیتوب او د نړیوالو اعلامیه، کنوانسیونونو، قوانيونو او ميثاقونو منل يا نه منل دي. په دې برخه کې دې د هیواد څرګند دريځ دا شي چې: افغانستان ټول هغه نړيوال قوانين، ميثاقونه او اعلاميې يا يې هم هغه برخې چې د اسلام له دين سره په ټکر کې نه وي؛ مني. د اسلامي امارت د علماء کرامو او سياست پوهانو له لورې دې ټول نړيوال قوانين، کنوانسيونونه، اعلاميې او ميثاقونه وڅېړل شي او هغه برخې دې يې په نښه کړي کومې چې له اسلام سره ټکر لري. له قرآنکريم او احاديثو څخه د مفصلو دلايلو پر مټ دې له اسلام سره د دې برخو ټکر والی واضح کړي او خپلې څيړنې دې په يو سند کې چمتو کړي. بيا دې د ملګرو ملتونو او نورو نړيوالو ادارو سره مذاکراتو ته داخل شي او هغوی ته قناعت ورکړي چې په افغانستان باندې د هغو مواردو د منلو په اړه دې له تأکيد څخه تېر شي کوم چې د افغانستان د خلکو له دين او عقايدو سره په ټکر کې دي او د اسلامي امارت علماء کرامو او سياست پوهانو وار له مخه له مفصلو دلايلو سره ليست کړي دي. په ټوله نړۍ کې خلک د پاسپورټ او ويزې په درلودلو سره له يوه هيواد څخه بل هيواد ته سفر کوي، خو موږ وليدل چې د اسلامي امارت نماينده ګانو پرته له ويزې او پاسپورټ څخه سفرونه وکړل. دا هم کيدای شي چې د ټولو نورو هيوادونو په خلاف په افغانستان باندې له اسلام سره د ټکر مادو د منلو په اړوند نړيوال له خپل دريځ څخه تير شي او له افغانستان سره په مذاکراتو کې ټول هغه موارد په نښه او نړيوالو ته اعلان کړي کوم چې له اسلام سره په ټکر کې دي او نړيوال نه غواړي چې په افغانستان باندې يې حتما ومني. د علماء کرامو د لويې جرګې څيړنې او چمتو کړي اسناد هم د اسلامي امارت لپاره لوی او نه ماتيدونکي دلايل کيدای شي تر څو يې نړيوالو ته ورورواندې او هغوی وپوهوي چې دا د دوی شخصي مزاج او غوښتنه نه ده، بلکه د اسلام د مبارک دين لارښوونې هم دا ډول دي او دوی مکلف دې چې د خپل دين او عقيدې غوښتنو ته ژمن پاتې شي.

د افغانستان د نوي دولت اولويتونه

د غربيانو له يرغل وړاندې په ټول هيواد د طالبانو واکمنې هر چا ليدلې يا ترينه خبر دي؛ اوس د هر چا زړه ته دا پخه لويدلې چې د غربيانو له ماتې وروسته طالبان د هغوی ګوډاګيان په آسانۍ سره راپرځولی او ټول هيواد تر ولکې لاندې راوستلی شي، په دې د هر چا باور دی، چې طالبان لکه د تېر ځل په څېر بيا هم په ټول هيواد کې د امنيت او عدالت د ټينګښت وړتيا لري، شريعت تطبيقولای شي، په نيکيو امر او له بديو څخه نهي، دمخدره موادو کښت صفر او غصب شوې دولتي ځمکې بيرته راګرځولی شي.

خو ډېر وګړي داسې ګمان کوي ، چې که طالبان په هيواد باندې پنځوس کاله هم حاکم پاتې شي، نه به افغانستان د پياوړي پوځ خاوند شي او نه هم د ښه اقتصاد، نه به هيواد په تعليم کې پرمختګ وکړي، نه هم په صنعت او تجارت کې ، نه به د هيواد زراعت په پښو ودريږي، نه به هم د هيواد لويې لارې او ښارونه آباد شي او نه هم کلي او ولسوالۍ، نه به هم افغانان پيسه داره، آسوده او د ښه ژوند خاوندان شي، د ژوند ټولې چارې به افقي سير لري، په يوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

برخه کې به هم د صعود او پرمختګ ځرک نه لګېږي. دا وګړي داسې انګېرنه لري؛ په داسې حال کې چې طالبان له نیمې نړۍ سره جګړه کوي، آزاد او مستقل هیواد غواړي، د مالي مرستو په بدل کې هیچا ته هم سر نه ټیټوي، نو د ښه پوځ جوړولو لپاره به سرتیرو ته معاشونه له کومه کړي، پوځ به په کومو پیسو مجهز او غښتلی کړي، پوهنتون او ښوونځی به په کومو پیسو فعال وساتي، د معلم او استاد تنخوا به له کومو پیسو ورکړي، د محصل خوراک به په کومو پیسو واخلي، لارې او ښارونه به په کومه خزانه آباد کړي؟

په هیواد کې د بشپړ اسلامي نظام له قیام څخه وروسته له افغانستان سره د نړیوالو د ډیپلوماتیکو او اقتصادي اړیکو او مرستو په اړه څو احتماله شتون لري:

- ✓ نړیوال افغانستان په رسمیت پیژني او په عادي توګه ډیپلوماتیکې او اقتصادي اړیکې ورسره پالي او په مختلفو برخو کې مرستې ورسره کوي.
- ✓ نړیوال افغانستان په رسمیت نه پیژني، اقتصادي بندیزونه پرې لګوي، مرستې نه کوي او ډیپلوماتیکې اړیکې نه پالي.
- ✓ ځینې نړیوال قدرتونه افغانستان ته لاس ورکوي، په رسمیت یې پیژني او اقتصادي راکړه ورکړه ورسره کوي.

موږ باید د لومړي احتمال لپاره چمتوالی ونیسو، موږ داسې فرض کړو چې موږ ته به په افغانستان کې د بشپړ اسلامي نظام قایمول، له موږ سره د نړیوالو د پرېکون په بیه پرېوځي. په دې صورت کې به موږ داسې پلانونه ترتیبوو چې له موجوده امکاناتو څخه اعظمي ګټه پورته شي؛ خلکو ته اساسي خدمات چمتو شي؛ ښوونځي، پوهنتونونه او روغتیایي سکتور فعال وساتل شي او پرمختیایي سیر ورکړل شي. پراخه پوځ جوړ او د وخت په تیریدو پیاوړی او مجهز کړل شي، ټول مهاجرین هیواد ته راستانه کړل شي، دولتي غصب شوې ځمکې بیرته راوګرځول شي، د مخدره موادو کښت صفر او په مخدره موادو روږدي کسان تر درملنې لاندې ونیول شي. خلک په دیني او فکري پوهه سنبال، د دولت ملاتړي، د نړیوالو د پریکون له امله له خپل دولت سره د سختو شپو او د نورې نړۍ په نسبت ستونزمن ژوند تېرولو ته چمتو او هیواد ته بیا ځل د یرغلګرو د راتګ مخالف او د راتګ په صورت کې یې غزا ته تیار شي.

موږ په لاندې کرښو کې د هیواد د آبادۍ او پرمختګ په برخه کې د طالبانو په وړتیاوو بحث کوو؛ لومړۍ برخه کې په دې غبرګرو چې طالبان به له کومو لارو نه په ګټه اخستنې سره خپل پوځ په پښو ودروي، په هیواد کې به ښوونځي ، پوهنتونونه او روغتونونه فعال وساتي او غصب شوې دولتي ځمکې به بیرته له غاصبانو څخه راوګرځوي.

په دویمه برخه کې د هیواد د آبادۍ او پرمختګ لپاره د نوي دولت په ... کلن پراختیایي پلان باندې رڼا اچوو؛ د حکومت له خوا له ګمرکونو، ښارونو ، ځمکو، او سوداګرو څخه راټول شوي مالیات، له منځنۍ آسیا نه جنوبي آسیا ته د افغانستان له لارې د انتقالیدونکي ګاز او برق له درکه ترلاسه کیدونکي عایدات، د هیواد غني کاني زېرمې، په هیواد کې د وطن میشتو او بهر میشتو افغان پانګوالو پانګونه، د پانګوالو او سوداګرو مرستې او پورونه او د ځینې هیوادونو بې قیده او شرطه مرستې او بې سوده او بې قیده او شرطه پورونه به د طالبانو د لوی پراختیایي پلان د پلي کولو لپاره عمده مالي سرچینې وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هیواد کې نوی دولت له موجوده امکاناتو څخه په استفاده په لاندې توګه سل په سله کولای شي، چې د هیواد پوځ، ښوونځي ، پوهنتونونه او د عامې روغتیا برخې فعالې وساتې، سمبال یې کړي ، او پرمختیايي سیر ورکړي.(البته دا یواځې او یواځې یوه بېلګه ده، داسې کوم پلان نه دی چې وار له مخه ورته اراده شوې وي، ممکن له دې څخه په کومه بله اسانه او ارزانه لار د نومړو کارونو د ترسره کولو شونتیا موجوده وي.)

عسکر: عسکري به په ټولو افغانانو جبري کېږي؛ هر ځوان به مکلف وي چې د بېلګې په توګه ۲ یا ۳ کاله خپل هیواد او خلکو ته د عسکرۍ خدمت وکړي. د پوځ یوه برخه به هغه مجاهد ځوانان وي چې په خپله خوښه یې د دین او وطن ساتنې ته ځانونه وقف کړي وي.

د عسکرو په لیکو کې به پراخه او منظم روزنیز جال خپور وي؛ د مکلفیت په دوره کې به هر عسکر تر پراخې فکري او اسلامي روزنې لاندې نیول کیږي، هر عسکر به خپله د مکلفیت دوره په داسې حال کې سرته رسوي چې د بشپړو پوځي مهارتونو د ترلاسه کولو تر څنګ به په لیک ،لوست، اسلامي عقیده او فکر باندې هم پوهېږي، داسې مجاهد به ترینه جوړ شوی وي چې هره ګړۍ به د اسلام او وطن په دفاع کې ځان قربانولو ته چمتو وي.

ښوونځي: ښوونځي به د دولت له خوا نیمه خصوصي بڼه غوره کوي؛ د ښوونځیو اداره او کنترول، نصاب، د ښوونکو استخدام او نظارت به د دولت له خوا وي، همدا راز دولت به د ښوونځي د عمر په ټولو ماشومانو باندې تر دولسم ټولګي پورې د ښوونځي لوستل جبري کوي، زده کوونکي به ښوونکو ته په معین مقدار فیس ورکولو هم مکلف وي. د ښوونځیو کم مصرفه ختیني ودانۍ به هم د ولسونو له خوا جوړیږي. د هیواد ټول زده کوونکي که ۱۰ میلیونه تنه تخمین کړو۔ نو ۶ میلونه تنو ته به یې محصلین درس ورکوي او پاتې ۴ میلیونه تنو ته یې معلمان.

محصلین: پوهنتونونه او نور تحصیلي مراکز د هیواد په ښارونو کې موقعیت لري، محصلین به په درې برخو ویشل کیږي؛ دوه برخو ته به یې د پوهنتوني درسونو په جریان کې د خپل تحصیل تر څنګ د ښاري او ښارونو ته د نږدې مکاتبو د زده کوونکو د تدریس چارې هم ورپه غاړه وي. د منظم مهالوېش له مخې به هر محصل ته د راروان کال په جریان کې د هغه مضامین، درسي ساعتونه، ټولګي او ښوونځي ورپه ګوته کیږي، او بیا به هر محصل د همدې مهالوېش له مخې ځان په ټاکلیو وختونو کې ورپه ګوته شویو ښوونځیو ته رسوي او زده کوونکو ته به خپل درسونه وړاندې کوي. د بیلګې په توګه طبي محصلینو ته به د ساینسي علومو تدریس ور له غاړې کیږي، د ریاضیاتو تدریس به د انجنیرۍ محصلینو ته سپارل کیږي، دیني علوم به د شرعیاتو محصلین او د السنې(ژبې) مضامین به د ادبیاتو محصلین تدریسوي.

ښاري او ښارونو ته نږدې ښوونځي به تقریباً د ټول هیواد د ښوونځیو ۴۰ سلنه جوړوي؛ په هغو کې ۴ میلیونه زده کوونکو ته به د ټولو محصلینو دوه برخې محصلین زده کړه ورکوي، پاتې یوه برخه محصلین به د هیواد د ټولو ښوونځیو په ۲۰ سلنه کلیوالي ښوونځیو کې ۲ میلیونه زده کوونکو ته تدریس کوي.

هیواد به په درې زونونو ووېشل شي؛ او د درې واړه زونونو محصلین به د کال په درې بېلابېلو فصلونو کې رخصتې ولري:

د لومړي زون محصلین به په دوبي کې د دویم به په مني کې او د دریم به په ژمي کې رخصت وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هیواد د هغه مهال ټول محصلین که ۱۸۰ زره تنه تخمین کړو دریمه برخه یې ۶۰ زره تنه کیږي؛ د رخصتی په هر موسم کې به د ټولو رخصت شویو محصلینو دریمه برخه ۲۰ زره تنه وي.

د لومړي زون رخصت شویو محصلینو څخه ۲۰ زره تنه به په دوبي کې، د دویم زون د رخصت شویو محصلینو ۲۰ زره تنه به په مني کې او د دریم زون د رخصت شویو محصلینو څخه ۲۰ زره تنه به په ژمي کې د ټول هیواد ۲۰ سلنه ښوونځیو کې د ۲ میلیونه تنه زده کوونکو د تدریس چارې پر مخ وړي؛ ۲ میلیونه تنه زده کوونکو ته به هر کال ۳ موسمه پرلپسې ۳ ګروپه محصلین زده کړې ورکوي او بیا د پسرلي موسم کې به زده کوونکي رخصت وي.

د پورته حساب له مخې د ۱۸۰ زره محصلینو څخه به ۱۲۰ زره تنه د پوهنتوني درسونو په جریان کې د ټول هیواد ۴۰ سلنه ښاري او ښارونو ته نږدې ښوونځي تر خپل تدریسي پوښښ لاندې نیسي، پاتې ۶۰ زره تنه محصلین به شل، شل زره تنه د رخصتی په هر ۳ میاشتني موسم کې هر کال د ۹ میاشتو په موده د ټول هیواد د ۲۰ سلنه کلیوالي ښوونځیو تدریسي چارې سمبالوي. دټول هیواد په ۶۰ سلنه ښوونځیو کې به د ۶ میلیونه تنه زده کوونکو روزل د محصلینو په غاړه وي.

محصلینو ته د زده کوونکو د روزنې د سپارلو یوه لویه ګټه به دا هم وي چې د ښوونځیو تدریسي کیفیت به ډېر لوړ شي؛ په وروستیو لسیزو کې معارف ته نه توجه او د ښوونکو ټیټ معاشونه د دې سبب شوی چې هیڅوک هم د معلم کیدو لپاره د لوړو زده کړو لوستلو ته تیار نشي، معلمی ته اصلاً څوک ارزښت نه ورکوي، یواځې هغه څوک دارالمعلمینونو او د تعلیم او تربیې پوهنځیو کې زده کړو ته مجبوریږي، چې د خپل نالایقتیا او تنبلی له کبله نورو پوهنځیو ته لاره پیدا نه کړای شي. چې د دې ټولو په پایله کې په هیواد کې د تکړه او وړ معلمانو تعداد خورا کم شوی، محصلین به نه یواځې دا چې د تکړه او لایقه استادانو خلا ډکه کړي، بلکه د طب او انجنیرۍ پوهنځیو باستعداده محصلین یا په بله اصطلاح نیمچه ډاکتران او انجنیران به د ښوونځیو درسي کیفیت خپلې لوړې څوکې ته ورسوي.

معلمان: د هیواد په پاتې ۴۰ سلنه ښوونځیو کې به معلمان د شاګردانو روزنه کوي؛ د ۴۰ سلنه ښوونځیو ۴ میلیونه زده کوونکو ته به د ۴۰ زره ښوونکو اړتیا وي چې همدومره تعداد تکړه او مسلکي ښوونکي به ښایي د ټول هیواد په ښارونو او کلیو کې شتون ولري، ۴۰ زره تکړه ښوونکي به په هیواد کې له شته لکونو ښوونکو څخه د یوې ښې او علمي آزموینې په واسطه چاڼ کیږي.

هر ښوونکي به د ۱۰۰ تنه زده کوونکو روزنه په غاړه لري؛ هر زده کوونکی که د بیلګې په توګه ۱۸۰ افغانی میاشتنی فیس معلم صاحب ته ورکړي نو د معلم میاشتنی معاش ۱۸ زره افغانی کیږي، چې نسبتاً ښه معاش دی.

معیاري نصاب به د دولت له خوا چمتو کیږي، کتابونه به په تجارتي کتابخانو کې چاپ او هر زده کوونکي به خپل د اړتیا وړ درسي کتابونه له بازارنه ترلاسه کوي. ان شاء الله

پوهنتونونه: د ټول هیواد د پوهنتونونو محصلین به ښایي ۱۸۰ زره تنو ته ورسیږي، د هر محصل د لیلیې میاشتني مصرف که ۳۶ ډالره (د کابل اوسنۍ اداره د هر محصل په لیلیه په میاشت کې له ۲۶ ډالرو نه تر ۳۵ ډالرو پورې مصرفوي، او تقریبا ۴۰ سلنه محصلین د پوهنتون د نمرو د ټیټې فیصدۍ یا نورو عواملو له کبله له لیلیې څخه محروم وي.) شي نو د ۱۸۰ زره تنه محصلینو میاشتنی د لیلیې لګښت ۶۴۸۰۰۰۰ ډالره کیږي. چې د ۹ میاشتو لپاره دا رقم

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه باندې ۵۸ میلیونه ډالرو ته رسېږي. هرو ۳۰ تنه محصلینو ته که یو استاد درس ورکړي ، نو د هیواد په ټولو پوهنتونونو کې به ۱۸۰ زره تنه محصلینو ته د ۶۰۰۰ تنه استادانو اړتیا وي، هر استاد ته که په اوسط ډول د میاشتې ۶۰۰ ډالر معاش ورکړل شي؛ د ټولو د یوه کال معاش ۴۳ میلیونه او ۲ لکه ډالر کېږي. د لوړو زده کړو نور اړوند مصارف هم شاید هر کال تر ۱۵ میلیونه ډالرو ورسېږي. د دې محاسبې له مخې د پوهنتونو ټول اړوند مصارف هر کال ۱۱۶,۵ میلیونه ډالره کېږي.

ښه دا دومره پیسې به دولت له کومه کوي؟ لکه څنګه مو چې مخکې یادونه وکړه، د هیواد د ۶ میلیونه تنه زده کوونکو روزنه به د محصلینو په غاړه وي؛ هر زده کوونکی به مجبور وي چې هره میاشت لږ تر لږه ۱۸۰ افغانۍ(۲,۶ډالره) د ښوونځي د فیس په توګه د فیس راټولوني ادارې ته وسپاري، د فیس راټولوني ځانګړې اداره به په منظمه توګه فیسونه راټول او بیت المال ته به یې سپاري.

د ۶ میلیونه تنه زده کوونکو د هرې میاشتې ټول فیسونه به ۱۵,۶ میلیونه ډالر او د ټول کال فیسونه به ۱۸۷,۲ میلیونه ډالره کېږي. له دې رقم نه به ۱۱۶,۵ میلیونه ډالر هره کال د پوهنتونونو په مصارفو لګول کېږي، او ۷۰,۷ میلیونه ډالر به اضافه کېږي.

عامه روغتیا: په هیواد کې موجود ډاکټران، تازه فارغ شوي طبي محصلین، ستاژران، په روغتیایي مراکزو کې په تخصص بوخت ډاکټران، متخصصین، او د طبي پوهنتونونو او پوهنځیو استادان به د منظم مهالویش له مخې پرته له کوم معاش څخه د هیواد په ټولو روغتونونو او صحي مراکزو کې نوکریوالۍ ترسره کوي او د دولت تر جدي نظارت لاندې به له خپلې وسې سره سم د ناروغانو تشخیص او درملنه کوي (دا چاره په اوس وخت کې په افغانستان کې او همدا راز نورو ډېرو هیوادونو کې هم عامه ده). د خدماتو په بدل کې به یوه کمه اندازه پیسې هم د وطنوالو د وسې مطابق له هغوی څخه اخستل کیږي، همدا پیسې او د ښوونځیو له فیسونو څخه اضافه شوي ۷۰,۷ میلیونه ډالر به د صحي مراکزو په تجهیز لګول کېږي، طبي او لابراتواري سامانونه او ماشین آلات ، دواګاني او نور ضروري توکي به پرې تهیه او خریداري کیږي.ان شاءالله

د غصب شویو ځمکو بیرته راګرځونه: په افغانستان کې د غربیانو او د هغوی د ګوډاګیانو د واکمنۍ له برکته ، ټوپکسالارانو او د غربیانو محلي زورواکو ملګرو د هیواد ډېرې زیاتې دولتي ځمکې غصب کړي، طالبان به واکمنۍ ته په رسېدو سره په ډېر چټک ډول په کمه موده کې دا ټولې غصب شوې ځمکې تثبیت ، د غاصبینو له منګولو به یې خلاصې او بیرته به یې دولتي ملکیتونه ګرځوي، په داسې توګه چې د یوه متر مربع په اندازه غصب شوې ځمکه هم د دولت له واکه بهر د بل چا په ملکیت کې پاتې نشي؛ غاصبین به د طالبانو له خوا شرعي محکمو ته سپارل کېږي. ان شاء الله.

که نړیوال بیا هیواد په رسمیت وپیژني او افغانستان ته هم د نړیوالې ټولنې د یوه فعال غړي په سترګه وګوري او عادي چلند ورسره وکړي. اقتصادي بندیزونو ونه لروي او لږ تر لږه تجارتي اړیکې ورسره وپالي نو په دې صورت کې خو بیا واضح ده چې افغانستان د پراخه امکاناتو لرونکی دی، په لنډه موده کې به مو هیواد ودان او په هره برخه کې به د پام وړ پرمختګونه راشي، د هیواد د کاني زیرمو راویستل به پیل شي، اوبه به مهار، ګڼ شمیر لوی او واړه د برېښنا بندونه به جوړ او د هیواد ښارې ځمکې به ابادې شي. په هیواد کې به لویې لارې په عصري شکل جوړې شي، د اورګاډي پټلۍ به وغځول شي، ښوونځي، پوهنتونونه او مدرسې به مو د یوه منظم پلان له مخې سره یوځای،

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرمختللي او عصري شي. صحي سکټور به مو سټندرډ او په نړیوالو معیارونو برابر شي. هیواد به مو د پرمختللي او پیاوړي پوځ خاوند وي. ان شاء الله

که د ټولي نړۍ پر ځای یوازې یو څو نړیوال قدرتونه هم افغانستان سره اقتصادي او ډیپولماتیکي اړیکې وپالي، بیا هم هیواد پورته موخې ترلاسه کولای شي، هیواد به مو د پانګونې مرکز او د مرکزي اسیا او جنوبي اسیا تر مینځ د ترانزیت او د انرژۍ د انتقال لویه لار وي.

په هیواد کې به اداري فساد نه وي، ملي عواید به په پوره امانت دارۍ راټول او د بیت المال په توګه به بیرته په متوازن شکل ولس ته د خدماتو په برابرولو او د هیواد په ابادولو مصرفیږي. د ولسمشرۍ، ولسي جرګې او ولایتي شورى ګانو د ټاکنو له پراخه لږښتونو څخه به د مالیې وزارت بې غمه وي او دا پریمانه لږښتونه به بیت المال ته سپما کیږي. د ولسي جرګې، مشرانو جرګې او ولایتي شوراګانو د وکیلانو پریمانه معاشونه او نور لږښتونه به هم نه وي او په دې بې ګټې او مسخره شوراګانو باندې د پانګونې پرځای به چیرته کوم بل ځای د افغانانو په بنسټیزو پروژو پانګونه کیږي.

البته د پارلمان او نورو شوراګانو کار به د هیواد هغه اساسي شورى کوي چې غړي به یې تر ټولو صالح، متقي، پاک او باکفایته خلک وي،په خپلو ورځنیو چارو به بوخت وي، یوازې به د اړتیا پر مهال سره جرګه کیږي او چارواکو ته به لارښوونه کوي، مشورې به ورکوي او د هغوی د کارونو ارزونه به کوي. ان شاء الله

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډيموکراسۍ اصلي څېره!

د ډيموکراسۍ لفظ د دوه يوناني کلمو، Demos او Cratos له ترکيب څخه جوړ شوی، ډيموس د خلکو او کراټوس د واک او حاکميت په معنی دی. نو د ډيموکراسي لفظ په لغت کې د (ولسواکۍ) يا (د ولس د حاکميت) معنی ورکوي.

په اصطلاح کې: ډيموکراسي د ژوند لپاره يو داسې په دين نه ولاړ، سياسي، ټولنيز او فکري نظام دی چې د قانون جوړول، د جوړ شوی قانون عملي کول او فيصله ورکښې د خلکو له خوا د خلکو په لاس او د خلکو لپاره؛ د هر ديني قيد او بند څخه پرته ترسره کيږي.

او يا غربيانو په لنډ او ساده ډول ډيموکراسي داسې تعريف کړې:

Government of the people by the people for the people

د خلکو واک يا حاکميت د خلکو له خوا د خلکو لپاره.

واک، سلطه، حاکميت يا حکومت ټول مترادف کلمات دي. واک يا حکومت دوه برخې لري، يو قانون او بل د دې قانون عملي کول. په ډموکراسۍ کې د خلکو د ژوند د هر اړخ او هرې مسئلې لپاره قانون هم خلک جوړوي او عملي کوونکی(حاکم) يې هم خلک ټاکي. دين، وحي يا آسماني رسالت په ډيموکراسي کې ځای نه لري.

ډيموکراسي چېرته او څنګه منځته راغله؟

معاصره ډيموکراسي په اروپا کې د پادشاهانو او پاپانو د تيريو او ظلمونو په مقابل کې د خلکو له خوا د عکس العمل په پايله کې منځته راغلې. په منځنيو پېړيو کې په اروپا کې خلکو د بولس په لاس رامنځته شوی او تحريف شوی نصراني دين منلی ؤ. د دې منحرف شوي دين پاپانو د عام ولس پر وړاندې له پادشاهانو سره لاس يو کړی ؤ. کليسا به پادشاه ته په خلکو باندې د واکمنۍ مشروعيت ورکاوه، او پادشاه به بيا خپل عسکري ځواک د کليسا او د هغې د پاپانو په خدمت کې ورکاوه. د ولس په غاړه کې د پادشاه او د پاپ د غلامۍ دوه ګوني ځنځيرونه پراته وو. کليسا به پاپان معصوم بلل، د پاپ وينا د الهي کلام حيثيت درلود، د پاپ له امرونو او حکمونو څخه سرغړونه به کفر ګڼل کېده، پاپانو به خلکو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښښليکونه او د جنت ټيکټونه ورکول، که چا به ګناه وکړه نو اړ به ؤ چې په کليسا کې د پاپ په وړاندې خدای ته توبه وباسي.

د کليسا مشرانو د وخت فلسفه په تحريف شوی انجيل کې ننوېسته. علم، دين، تفکر او عقل د کليسا په انحصار کې وو، فکري استبداد خپل اوج ته رسيدلی ؤ. که چا به کومه داسې نظريه وړاندې کړه چې د کليسا به نه وه خوښه نو فورا به دا شخص له دين څخه د بغاوت په جرم په سخته سزا محکوميده. په منحرف مسيحيت کې د ژوند لپاره قانون او شريعت هم شتون نه درلود، په غرب کې د قانون خلاء موجوده وه. دا خلاء پادشاهانو، فيوډالانو او پاپانو له خپل اړخه د قانون په جوړولو ډکه کړې وه، دوی به له خپل لوري داسې قانون جوړاوه چې ټوله ګټه به يې دوی ته رسيدله او اکثريت ولس به د غلامۍ په ځنځيرونه تړل کېده. کليسا به جوړ شوي قانون ته ديني رنګ ورکړ او خلک به يې منلو ته اړ کړل.

عام ولس په کروندو کې په سختو کارونو بوخت ؤ. د فصلونو د ټولولو وخت به چې شو، څه حاصلات به د ټکسونو په نوم پادشاه يووړل، څه به د قلنګونو او د کليسا د مصرف په نومونو پاپانو يووړل، دوی ته به دومره پاتې شول چې تر بل کال پورې به ايله پرې ژوندی وو. د کليسا مشرانو او پاپانو به د شاهانو په څېر د مستۍ او عيش ژوند کاوه، بد کاري او اخلاقي فسادونه به يې کول ، مانۍ به يې درلودې او له چِله خانو به يې د جرمونو او بدکاريو اډې جوړې کړې وې.

دا ناوړه وضعيت په پيړيو پيړيو روان ؤ. دا دوره اوس غربيان د تورې دورې (Dark ages) په نوم يادوي. په شپاړسمه پيړۍ کې له اندلس او نورو سيمو څخه اروپا ته د مسلمانانو د نقل شويو علومو تأثيرات زيات شول. د اروپايانو عقلونه په غوړېدو شو او د اروپا د نشأت ثانيه (Renaissance) دوره پيل شوه. په دې دوره کې د منحرف مسيحيت او ساينس(تجربي او عقلي علم) جګړه ونښته. پاپانو له ساينسي علومو او نظرياتو سره شديد مخالفت کاوه. د بيلګې په توګه پاپانو له مسلمانانو څخه ورنقل شوی د کيميا علم شيطاني علم وباله او بنديز يې پرې ولګاوه، د ځمکې کروي بلل يې هغه کفر باله چې خلکو له مسلمانانو زده کړی ؤ، (ګاليله) يې په دې جرم په دار کړ چې ولې د ځمکې د حرکت نظريه وړاندې کوي، (برونو) يې ځکه وسوځاوه چې د ځمکې له کرې څخه پرته يې د نورو کايناتو د شتون يادونه هم کړې وه. د همدې ډول جرمونو په تور يې درې لکه او ديرش زره ساينس پوهان په مرګ محکوم کړل، شاوخوا ۳۲ زره کسان يې ژوندي وسوځول. د عقايدو د تفتيش په نوم به ځانګړې محکمې موجودې وې؛ جان ډيون پورټ په خپل کتاب (اپالوجی آف محمد صلی الله عليه و سلم ايند قرآن) کې ليکي چې د ديني محکمو د فيصلو له مخې ۱۲ ميليونه انسانان وژل شوی دي.

د نشأت ثانيه په دور کې کرار کرار د پاچا او کليسا په وړاندې کرکه زياتېده، د دين په اړه اروپايان دوه ډلې شول ځينو سراسر له خدای، دين او رسالت څخه انکار وکړ چې دا فکر بيا وروسته د کمونيزم په

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظریه کې راڅرګند شو، عملا یې مسکو کې واک ترلاسه او په پای کې یې زور د افغانانو په لاس اوبه شو. بله ډله اروپایانو بیا دین یواځې او یواځې د خدای او د بنده تر منځ رابطه وبلله او په ژوند کې یې د دین مداخله رد کړه. چې دا نظریه بیا وروسته د سیکولریزم په بڼه راڅرګنده شوه. د تنویر یا د نشأت ثانیه د دورې متفکرینو په دې فکر کاوه چې څنګه خلک د پاچا او کلیسا له دوه ګونی غلامی آزاد او د ظلم او تیري طلسمونه یې مات کړي. جان لاک، جان جاک روسو او توماس هوبز د معاصرې ډیموکراسۍ مشهور فیلسوفان بلل کېږي. دې فیلسوفانو د ټولنیز تړون فلسفه وړاندې کړه داسې چې: په پخوا زمانو کې خلک په نا منظم ډول په فطري ژوند کې اوسېدل د دوی د چارو د تنظیم لپاره قانون او دولت شتون نه درلود، وروسته بیا خلکو د قانون او دولت د درلودلو اړتیا احساس کړه؛ د قانون او نظام د جوړولو لپاره سره راټول شول او په خپلو مینځو کې یې ټولنیز تړون (Social Contact) رامینځته کړ په دې توګه د نظام ، قانون او حکومت تصور د خلکو له ارادې رامینځته شو. د دې فیلسوفانو دا نظریه له الله تعالی او د هغه له رسولانو او کتابونو څخه په انکار ولاړه ده او یا دا چې الله جل جلاله یواځې انسانان پیدا کړي نور یې نه پیغمبران ورته رالیږلی نه کتابونه ، نه هم د ژوند لپاره شریعت او قانون... نعوذ بالله

د ډیموکراسۍ د فیلسوفانو نظریات خلکو په شوق ومنل. د پادشاه او کلیسا په وړاندې انقلاب پیل شو خلکو شعار پورته کړ چې پاپ مړ کړئ او په کولمو یې پادشاه غرغره کړئ. په فرانسه کې پاڅون راوپارید، شپاړسم لویي د انقلابیانو له خوا اعدام شو، کلیسا یې بې واکه او منحرف مسیحیت یې د ژوند له ډګره په وېستلو د کلسیا تر څلورو دیوالونو محدود کړ.

د پادشاه او پاپانو په راپرځولو د هغوی هغه قوانین هم لغو شول چې خلکو ته یې ژوند سور اور ګرځولی ؤ. اوس به نو حلال او حرام، ښه او بد، روا او ناروا څوک ټاکل، قانون به څوک جوړاوه؟ فیصله به چا او په کوم قانون کوله، جوړ شوي قوانین به چا عملي کول؟ د ډیموکراسۍ د فیلسوفانو نظریاتو دا پوښتنې ځوابولې. ډېرو خلکو وار له مخه دا نظریات منلي هم وو. د دې نظریاتو له مخې د خلکو له خوا د ټولنیز تړون د رامنځته کولو له کبله قانون جوړول او چلول د خلکو حق ګڼل کېده چې دا حق پادشاهانو او پاپانو له خلکو غصب کړی ؤ او د پادشاه او پاپانو له راپرځولو وروسته د قانون جوړولو، ښه او بدو او حلالو او حرامو د ټاکلو حق بیرته خلکو ته سپارل کېده. لکه څرنګه چې ځینې خلکو به یو شی ښه باله او ځینو به بل شی، ځینو ته به چې کوم شی یا فعل حلال او روا ښکاریده؛ ځینې نورو ته به بیا همدا شی یا فعل حرام او ناروا ښکاریده په دې صورت کې خو بیا کیسه وړانېده؟ د ډیموکراسۍ سرلارو دې ستونزې ته داسې د حل لار وړاندیز کړې وه چې اکثریت خلکو چې کوم څه حرام او ناروا بلل هغه به ناروا او حرام وي او کوم څه یې چې روا او حلال بلل هغه به روا او حلال وي. دا نا ممکنه وه چې د ژوند په پراخه ډګر کې دې د هرې موضوع او مسئلې په اړه له ټول ولس څخه پوښتنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وشي او د هغوی د اکثریت نظر دې معلوم شي، نو د خلکو اتفاق په دې شو چې ولس به ځانته نماینده ګان ټاکي او هغوی به د خلکو په وکالت قانون جوړوي او د دې قانون چلونکي به یا د همدې وکیلانو له ډلې ټاکل کیږي او یا به نیغ په نیغه د خلکو له لارې ټاکل کیږي. لکه څرنګه چې په ولس کې به ډېر زیات خلک غواړي چې د خلکو په وکالت قانون جوړونې او یا د دې قانون عملي کولو ته ملا وتړي نو د دې زیاتو خلکو له ډلې څخه به یوازې هغه کسان د قانون جوړولو یا عملي کولو حقدار وي کوم چې د خلکو اکثریت یې په خوا وي.

په دې توګه په کال ۱۷۸۹ لمریز کې په فرانسه کې د انقلابیانو پاځون بریالی شو پادشاه او پاپان بې واکه شول او د معاصرې ډیموکراسۍ یا جمهوریت بنسټونه کېښودل شول البته د معاصرې ډیموکراسۍ په رواج کېدو کې د امریکایانو د خپلواکۍ اعلان هم څه نا څه رول لوبولی؛ د امریکا په نوې کشف شوې وچه کې هم اروپایان میشت شوی وو. هلته هم د اروپا په څېر د برطانوي پادشاهانو او د برطانوي او سیمه ییزو پاپانو واکمني وه. امریکایانو د فرانسې له انقلاب څخه ۱۲ کاله وړاندې د برطانویانو پر ضد له جګړې وروسته د خپلواکۍ او د ډیموکراسۍ د فیلسوفانو له نظریاتو سره سم د ډیموکراسۍ په اساس د دولت د جوړولو اعلان کړی ؤ، د جورج واشنګټن له خوا د آزادۍ اعلان په دې جمله شوی ؤ چې (انسان د مور له نسه آزاد پیدا شوی، هیڅ چا ته حق نشته چې انسان خپل غلام کړي) دا د حضرت عمر رضی الله تعالی عنه هغې جملې ته ډېره ورته ده چې عمرو بن العاص ته یې ویلي ؤ: (تاسو له کوم وخت څخه خلک خپل غلامان کړي دي سره له دې چې مورګانو دوی آزاد زیږولي؟)

دا توپیر موجود دی چې جورج واشنګټن خلک یواځې د پادشاه او پاپ له غلامۍ آزادول او د حیوانیت په لوري یې بیول په داسې حال کې چې صحابه کرامو رضی الله تعالی عنهم خلک د بنده ګانو له غلامۍ آزاد او د لوی الله بنده ګۍ ته یې وربلل.

امریکا له اروپا ډېره لیرې پرته ده ځکه نو هلته د ډیموکراسۍ حاکمیت په اروپا چندان اغیز ونه کړ ، په اروپا کې لومړۍ په فرانسه کې ډیموکراسې حاکمه او له هغه ځایه ټولې اروپا ته وغځېده.

په دې توګه سیکولریزم د ډیموکراسۍ لپاره فکري بنسټ او تاداو جوړوي. د سیکولریزم نظریه په اروپا کې د پادشاهانو او د منحرف مسیحیت د پاپانو د ظلمونو له کبله راپیدا شوه. د سیکولریزم رابطه له ډموکراسۍ سره لکه د مور او د ماشوم د رابطې او یا د تعمیر او د هغه د تاداو د اړیکې په څېر ده؛ لکه څنګه چې ماشوم د مور په غیږ کې وده او تکامل کوي همداسې ډیموکراسي هم په سیکولر چاپیریال کې وده او پرمختګ کوي. او لکه څنګه چې تعمیر بې له تهداب څخه نشي جوړېدای همداسې ډیموکراسي هم په غیرسیکولر(اسلامي) نظام کې ځای نشي نیولای. سیکولر چاپیریال هغه چاپیریال دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

چیرته چې دا قناعت ایجاد شوی وي چې دین به په ژوند، سیاست او دولت کې کار نه لري تر کلیسا یا جومات پورې به محدود وي، په دا ډول بې دینه محیط کې د دین تشه د ډموکراسۍ له خوا ډکیږي او د دین پر ځای ډیموکراسي د خلکو ژوند تنظیموي، دولت او سیاست د ډیموکراسۍ د قوانینو له مخې چلول کیږي، ډموکراسي د خلکو تر مینځ فیصله کوي ، حقوق او مسئولیتونه ټاکي، اخلاق، روا او ناروا تعیینوي.

موږ ولې د ډیموکراسۍ څیړنه کوو؟

ښه به دا وه چې اروپایي متفکرینو د اسلام ښکلی دین مطالعه کړی وای او د پادشاه او کلیسا له شر او ظلم څخه یې د اسلام لمنې ته پناه وړې وای. په دې سره به یې د دنیوي نجات ترڅنګ آخرت هم ګټلی وای. خو غربیانو ځانونه له یوه کفر څخه آزاد او بل کفر ته دننه کړل، د پادشاهانو او کلیسا جبر او تیري خلک له دین او رسالت سره تر وروستي بریده حساس کړی وو. له پیغمبرانو، فرښتو، آسماني کتابونو او شریعت سره یې دښمني راغلې وه؛ په همدې اساس د ډیموکراسۍ متفکرینو د اسلام د مطالعې تکلیف ونه کړ، بې له مطالعې او څیړنې یې اسلام هم په منحرف نصرانیت ورقیاس کړ. په داسې حال کې چې اسلام د نصرانیت په څیر منحرف نه ؤ، په اسلام کې د ژوند لپاره بشپړ او تر ټولو غوره قانون او نظام شتون درلود/لري، د اسلام علماوو په ربښتیني ډول د الله دین خلکو ته رساوه/رسوي او تشریح کاوه/کوي، اسلام د ساینس او عقلي علومو خلاف نه ؤ/نه دی بلکه د قرآن لومړني آیتونه د قلم او اقراء په الفاظو رانازل شوي. اسلام د فیوډالانو او خانانو د ناروا ګټو ساتنه نه کوله/نه کوي بلکه له لومړي سره د قریشو سرداران د اسلام په دښمنۍ کې او بې وزلان د اسلام په غیږ کې د اسلام په ننګه ولاړ وو. د اروپا د اوږدې تورې دورې پر مهال مسلمانو او غیر مسلمانو وګړو د اسلام تر حاکمیت لاندې آسوده او آرام ژوند کاوه او مسلمانو ساینس پوهانو د عصري علومو تاداونه کیښودل او وده یې ورکوله.

موږ پر دې بحث نه کوو چې ولې غربیانو یو کفر پر بل کفر بدل کړ یا ولې هغه مهال غربیانو اسلام ته مخه نه کړه... بلکه موږ پر دې بحث کوو چې د پاچا او کلیسا له جبر او ظلم څخه خوشې شوي ډیموکراټ انسان نما حیوانات نن صبا د نړۍ واکمنان دي او په خپل ټول زور سره غواړي چې ډیموکراسي په ټوله نړۍ وروټپي. که کوم ملت یې نه مني نو په خپل لاس د جوړ کړی قانون څخه یې د وژلو فتوی برابروي او بیا د ډیموکراسۍ د نه منلو په جرم په لکهاوو خلک وژني ، زندانونه له بې ګناه وګړو ډکوي، ښارونه او کلي ړنګوي او په هیڅ ډول تیري او وحشت صرفه نه کوي. د ډیموکراسي د خپرولو لپاره لس ګونه زره عسکر ګوماري، سلګونه او زرګونه ملیارده ډالر مصرفوي. د خلکو د فکري تسخیر لپاره په زرګونه مؤسسې او بنسټونه په کار ګوماري ، او د فکري جګړې ټول وسایل په کار اچوي تر څو خلک د ډیموکراسۍ یا جمهوریت په منلو قانع کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډیموکراټ ځواکونو لومړی او اساسي هدف مسلمان امت دی؛ هغوی پوهېږي چې په اسلام کې د ژوند لپاره تر ټولو معقول، له فطرت سره برابر او بشپړ نظام شتون لري؛ که یې مخه ونه نیول شي نو مسلمانان به سره یو لاس او د ډیموکراسۍ بشري نظام ته به ماتې ورکړي. د دې په څنګ کې د اسلامي خاورې ښه جغرافیوي موقعیت، پراخه کاني زیرمو او نورو طبیعي منابعو... هم غربیان هڅولي تر څو په اسلامي ملکونو کې په بیلابیلو پلمو خپل واک تثبیت او په مسلمانانو خپل لاسپوڅي حاکم کړي.

له بلې خوا د مسلمانانو تر مینځ د ډیموکراسۍ په وړاندې لازمه کرکه شتون نه لري. د نورو ډېرو عواملو تر څنګ یو لوی لامل چې د ډموکراسۍ په وړاندې یې کرکه کمه کړې دا ده چې په اسلامي ټولنو کې مسلمانانو ته ډیموکراسي سمه نه ده ورپیژندل شوې، په دې اړه کافي لیکنې او ویناوې نه دي شوې. بله خوا ډموکراټانو د ډیموکراسۍ اصلي څېره له خلکو څخه د آزادۍ، مساوات، بشري حقوقو، مدني ټولنه، قانونیت، ترقي، بیارغونه، ټولنیز عدالت او نورو عنوانونو او اصطلاحاتو تر شا پټه کړې ده.

هیره دې نه وي چې په پښتو، دري ـ فارسي، اردو او ځینو نورو ژبو کې ډیموکراسۍ ته جمهوریت یا جمهوري نظام هم وایي. د ژوند لپاره د بشر په لاس دا جوړ شوی نظام موږ دلته د ډیموکراسۍ تر عنوان لاندې څېړلی. لوستونکي دې متوجه وي چې جمهوریت او ډیموکراسي عین نظام دی، هیڅ توپیر یې تر مینځ شتون نه لري.

په اوسني وخت کې د غربیانو له خوا په ۳۹ اسلامي هیوادونو باندې ډیموکراسي یا جمهوري نظام ورتپل شوی دی. په دې هیوادونو کې عملا د الله تعالی شریعت نه تطبیقېږي، د قاتل قصاص او له غله څخه لاس پرې کول نشته. د زنا حد نه عملي کېږي، بلکه د زنا او فحشا د خپرولو لپاره شپه او ورځ زیار ویستل کېږي، پریمانه پیسې مصرفېږي، تلویزیونونه او راډیو ګانې شپه او ورځ د خلکو د بې لارۍ او بې اخلاقه کولو لپاره خپرونې کوي. مشهوره فاحشو او ډمانو ته لوی لوی مډالونه او لقبونه ورکول کېږي. د امر بالمعروف او نهي عن المنکر نظام په بشپړه توګه ځنډېدلی. د اقتصاد په برخه کې پانګه وال نظام(کاپیټالیزم) حاکم دی، په بانکونو کې سود قانوني جواز لري. مسیحیت او نورو باطلو ادیانو ته دعوتونه کېږي. د ښځو د حقوقو د نارو او چیغو په مټ ښځې بې سرۍ ته هڅول کېږي او کورنۍ ړنګېږي. په اساسي قانونونو کې د ډیموکراسي حاکمول د دولتونو دنده بلل شوې او دولتونه د بشر د حقوقو د هغې اعلامیې په رعایت مکلف شوي دي چې له اسلام سره ټکر لري؛ هغه اعلامیه چې د الهي حدودو تطبیق د بشر پر ضد تیری بولي، له اسلام څخه وتل د بشر حق بولي، په رضاء د جنسي اړیکو نیول د هر چا حق ګڼي، ښځې ته د میړه د طلاقولو صلاحیت ورکوي...

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو لازمه ده چې موږ ډموکراسي په هر اړخيز ډول وپيژنو او بيا د شريعت په رڼا کې د هغې د اصولو او حقوقو او ازاديو څېړنه وکړو او دا خبره ځان ته معلومه کړو چې آيا ډموکراسي د اسلام له نظره کفر دی که نه؟ له زړه او په پوره قناعت د ډموکراسی منونکی مسلمان دی که کافر؟ موږ په ترتيب سره لومړی د ډموکراسی د پيژندنې بحث وړاندې کړ، د ډموکراسي په فکري بنسټ او پس منظر مو خبرې وکړې اوس به د ډموکراسی د اصولو او حقوقو او ازاديو يادونه وکړو او ورپسي به د اسلام له نظره د ډموکراسی اصول، حقوق او ازادی وڅيرو.

د ډموکراسی اصول

غربي ډموکراسي پر دوه اساسي اصولو ولاړه ده:

- د سيادت اصل
- د حقوقو او آزاديو اصل

د دې لپاره چې يوه ټولنه ډموکراته وبلل شي نو بايد دا دواړه اصله شتون ولري.

د ډيموکراسی لومړي اصل: سيادت (اعلی حاکميت)

سيادت، حکم او يا اعلی حاکميت د امر او نهی داسي مطلق اُچت واک يا سلطه ده چې نه ورسره په څنګ کې بل مساوي واک يا سلطه او نه هم له هغه څخه پورته بل واک يا سلطه شتون لري. يا په لنډ ډول: سيادت هغه حاکميت ته وايي چې له هغه څخه پورته بل هيڅ حاکميت وجود ونه لري.

په ډموکراسی کې د سيادت يا اعلی حاکميت اصل دوه څانګې لري:

- د تقنين يا قانون جوړونې څانګه(پارلمان)
- د تنفيذ يا د جوړ شوي قانون د عملي کولو څانګه(اجرائيه قوه يا حکومت)

د ډموکراسی د تقنين څانګه(پارلمان) لاندې ځانګړتياوې لري:

- اعلی حاکميت د خلکو حق بلل کيږي، يعني تر ټولو لوړ حاکميت د الله تعالی نه بلکه د خلکو ګڼل کيږي.
- د ولس اراده مقدسه وي، هر څه چې ولس غواړي هماغه به حق وي.
- د حق د پيژندلو اصلي معيار به د ولس د اکثريت رايه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د قوانينو د جوړولو يواځينی مصدر به عقل وي، څه چې عقل ښه ګڼي هغه به حق او څه چې عقل بد ګڼي هغه به باطل وي.

ټول ولس نشي کولای چې د قوانينو د جوړولو لپاره سره راټول او د اکثريت د رايو پر اساس حق او باطل معلوم کړي. ځکه نو ولس بايد خپل استازي وټاکي تر څو د دوی په استازيتوب قوانين جوړ کړي. د ولس له استازو څخه پارلمان تشکيلېږي. پارلمان تر ټولو لوړه او له هر ډول خطاء او ګناه څخه پاکه اداره ګڼل کېږي. څه چې د پارلمان اکثريت ښه او روا بولي هغه به ښه او روا وي او څه چې بد او باطل ګڼي هغه به بد او باطل وي. لکه څرنګه چې پارلمان د هيواد لپاره قوانين جوړوي نو ځکه يې مقننه قوه يا Legislature بولي. په ځينې هيوادونو کې پارلمان د تقنين په څنګ کې د جوړ و شويو قوانيو د تنفيذ واک هم لري او حکومت يا اجرايه ځواک هم د پارلمان د وکيلانو له ډلې څخه تشکيلېږي. خو په ځينو نورو هيوادونو کې بيا د حکومت مشر هم د پارلمان د وکيلانو په څېر د خلکو د رايو له مخې ټاکل کېږي او پارلمان يواځې د تقنين او د حکومت د کړنو د څارلو دنده لري.

د ډموکراسۍ د تنفيذ څانګه(حکومت يا اجرائيه قوه) لاندې ځانګړتياوې لري:

په ځينو هيوادونو کې اجرائيه ځواک هم د پارلمان له خوا سمبالېږي، لومړی وزير او کابينه د پارلمان له وکيلانو څخه تشکيل مومي.

خو په اکثريت هيوادونو کې د پارلمان د وکيلانو د ټاکلو په څېر د حکومت د تشکيل لپاره هم عمومي انتخابات کېږي. دا انتخابات به لاندې ځانګړتياوې لري:

- د انتخاباتو په قانون کې به دين هيڅ نقش نه لري.
- په انتخاباتو کې به د مسلمان او کافر ، ښځې او نر معيار شتون نه لري، د هيواد ټول وګړي به له يو ډول مساوي سياسي حقوقو څخه برخمن وي. هر څوک به کولای شي چې کانديد شي او يا رايه ورکړي؛ دين به د دوی تر مينځ د برترۍ لامل نه وي.
- عقل، علم، صالحيت، تقوی او تجربه په انتخاباتو کې هيڅ ارزښت نه لري. د يوه تر ټول هوښيار او ځيرک انسان رايه به د يوه تر ټولو غبي او احمق انسان له رايې سره برابره ګڼل کېږي، د يوه پاخه تجربه لرونکي ، ملي او سياسي شخص د رايې او د هغه چا د رايې به هيڅ توپير نه وي چې په هيڅ نه پوهېږي او مازې يو انسان وي؛ په انتخاباتو کې يوازې سرونه شميرل کېږي نور نو يو متقي، صالح ، پاک او محسن انسان له يوه رشوت خور، غله، حرامي، زاني، لوطي، قاتل او فاسق انسان سره بالکل برابر او مساوي سياسي حقوق لري.
- په انتخاباتو کې چې د هرې نظريې خلکو ډېرې رايې وګټلې نو پاتې ټول خلک به يې حکومت مني او په وړاندې به يې نه درېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډموکراسۍ دويم اصل : آزادۍ او حقوق

يو لړ حقوق او آزادۍ د ډموکراسۍ ثمره بلل کېږي. کومه ټولنه چې ډموکراسي مني نو حتما بايد دا آزادۍ او حقوق ترلاسه کړي. د دې آزاديو او حقوقو له شتون پرته يو هيواد ډيموکراټ نه بلل کېږي. دا آزادۍ او حقوق په لاندې ډول دي:

د دين او عقيدې آزادي

په غربي ډموکراسي که هر څوک آزاد دی هر دين يې چې خوښ وي ودې يې مني. وګړو ته له يوه دين څخه بل دين ته د اوښتلو او يا له ټولو دينونو څخه د انکار آزادي شته. دين او عقيده يو شخصي امر وي، د نظام په شمول هيڅوک هم له چا سره د دين او عقيدې د بدلون له امله محاسبه نشي کولای، که دا آزادي څوک له چا اخلي نو ډموکراټيک نظامونه به يې مخه نيسي.

د بيان يا نظر څرګندولو آزادي

هر څوک کولای شي چې څه يې زړه غواړي بيان يې کړي. خلک د خپل نظر د څرګندولو بې قيده او بنده(دا ازادی له ديني پلوه کوم قيد او بند نه لري) آزادي لري. وګړي کولای شي چې حتی د ديني احکامو او مسائلو په اړه هم خپل نظرونه څرګند کړي، د بل چا دين او عقيدې ته سپکې سپورې ووايي. په غربي ډيموکراسۍ کې د خلکو د رايو او نظرونو ارزښت او قداست له وحي څخه لوړ بلل کېږي.

شخصي آزادي

د خپل بدن په اړه هر څوک آزاد دی خوښه يې چې هر څه پرې کوي ودې کړي. هر ډول اخلاق چې غواړي اختيار دې کړي. په اخلاقو کې بد نشته؛ ټول ښه دي. روا او نارو مطرح نه وي. زنا، لواطت، ګډا، له حيوان سره واده، له سپي يا بيزو سره جنسي اړيکې، نر له نر او ښځې له ښځې سره واده کول، د ښځو بدلول(د Swap union هڅې) ... د هر چا حق دی.

د هستوګنځي آزادي

هر څوک حق لري چې هر ځای ته چې وغواړي سفر وکړي او هر ځای چې وغواړي د اوسيدو لپاره غوره کړي. حتی يهود، نصارا او مشرکان کولای شي چې په جزيرة العرب يا حرمين شريفين کې واوسيږي.

د ملکيت حق

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر څوک کولای شي چې هر شی ولري. له هرې لارې د ملکیت د ګټلو او په هره لاره کې د مصرفولو حق هر چا ته په برخه وي. د مال په ګټلو کې ناروا لاره نشته، له هرې ممکنې لارې ګټل کیدای شي.

د کار حق

د ډموکراسي له نظره کسبونه او شغلونه ټول روا دي، ناروا پکې نشته. د جنسي خدماتو!؟ وړاندې کول، د ګډا کلپونه، سینما او شرابخانې خلاصول ناروا نه دي.

د زده کړې حق

د موسیقۍ، نڅا، جادو، مداری بازي ، شعبده بازي په ګډون هر څوک هر علم او فن زده کولای شي.

د ښځینه او نارینه مساوات

ښځه او نر په هر څه کې مساوي وي، څه چې نر کوي هغه به ښځه هم کوي. حقوق یې برابر دي، د نر په څېر ښځه هم کولای شي د هیواد مشره شي. نر په ښځه واکمني نه لري ، بلکې دواړه به د یو بل متقابل درناوي کوي، ښځه هم د نر په څېر د نکاح د اړیکې د ختمولو واک لري.

سیاسي پلورالیزم

هر څوک حق لري چې د خپل منشور پر اساس ګوند جوړ کړي، او بیا د واک ته رسیدو لپاره هلې ځلې وکړي. په اسلامي هیوادونو کې دا ګوندونه زیاتره وخت د غرب له خوا حمایه کیږي، د هغوی لاسپوخي او ځیره خواره وي.

دیني پلورالیزم

وګړي کولای شي چې دیني ګوند جوړ کړي، د دیني ګوند جوړونکي به قناعت کوي چې دین په سیاست کې کار نه لري. ډیموکراسي به مني، په سیاست کې به ګوتې نه وهي. همدا راز وګړي ازاد دی چې هر ځای د خپل دین تبلیغ وکړي. په اسلامي هیوادونو کې د مسیحیت او نورو ادیانو تبلیغ ته اجازه وي. که څوک یې مخالفت کوي، نو ډموکراټ هیوادونه یې په وړاندې یو لاس او دریږي.

د ډموکراسۍ د تکفیر شرعي دلایل

اعلی حاکمیت

(c) ketabton.com: The Digital Library

په اسلام کې اعلی حاکمیت یواځې او یواځې د الله تعالی حق دی. د الله تعالی د حاکمیت منل د اسلامي تصور د بنسټونو بنسټ دی. د الله تعالی د حاکمیت مانا دا ده چې دا یواځې الله تعالی دی چې خوښه او اراده یې د قانون سرچینه ده، په کائناتو کې مطلق ځواک او اعلی اقتدار د هغه جل جلاله دی.

د الله تعالی حاکمیت د اسلام تر ټولو لومړنی بنسټیز اصل دی. داسې اصل چې نه یکې د اختلاف ځای شته، نه د اجتهاد، نه په کوم پړاو کې هیرېدای شي او نه پرې کوم جوړجاړی کیدای شي. قرآن کریم د الله تعالی د حاکمیت او واکمنی اصل په مختلفو الفاظو سره په دوه توکړو کې بیان کړی دی:

إِنِ الْحُكْمُ إِلاَّ لِلَّهِ (الأنعام، 57)

ژباړه: واکمني له الله پرته د بل چا نه ده.

أَلاَ لَهُ الْحُكْمُ (الأنعام، 62)

ژباړه: یاد ساتئ! واکمني یوازې د هغه ده.

أَلاَ لَهُ الْخَلْقُ وَ الْأَمْرُ (الأعراف، 54)

ژباړه: یاد ساتئ! خلقت هم هغه لره دی او حکم هم د هغه دی.

وَ لِلَّهِ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَ الْأَرْضِ (آل‌عمران، 189)

ژباړه: او د آسمانونو او ځمکې واکمني یوازې د الله ده.

قُلِ اللَّهُمَّ مَالِكَ الْمُلْكِ تُؤْتِي الْمُلْكَ مَنْ تَشَاءُ (آل‌عمران، 26)

ژباړه: ووایه، اې الله! د واکمنۍ څښتنه! ته چې هر چاته وغواړې واکمني ورکوې.

د "حکم" کلمه او د هغې مشتقات په ۲۲ قرآني آیاتونو کې راغلي دي دا قرآني آیتونه په ډاګه ثابتوي چې الله جل جلاله شارع او قانون جوړونکی دی. همدا راز په قرآن کریم کې د الله تعالی لپاره د "رب" کلمه په ۱۴۲ ځایونو کې د قانون جوړونکي او شارع په معنی راغلې ده.

انسانان د الله تعالی بنده ګان دي، الله تعالی د خپلو بنده ګانو په ضرورتونو او مصلحتونو تر ټولو ښه پوهیږي او د همدې ازلي پوهې له مخې یې په هره زمانه کې هر قوم ته د هغوی د حال او وضعیت مطابق قانون او شریعت رالیږلي. الله تعالی خپلو بنده ګانو ته نه یواځې دا چې د عقایدو، مختلفو عباداتو او اخلاقو په هکله لارښوونې رالیږلي بلکې هغوی ته یې د ژوند د تنظیم لپاره هم قانون رالیږلي. د دولت او حکومتدارۍ، قضاء او جنایاتو، تجارت او اقتصاد، کورني نظام، حقوقو او واجباتو په اړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې هم هدايات او احکام رانازل کړي. حلال او حرام، روا او ناروا يې ټاکلي. د الله تعالی له لوري خپلو بنده ګانو ته د قانون او شريعت رالېږلو سلسله له آدم عليه السلام څخه پيل او په خاتم النبيين محمد رسول الله صلی الله عليه و سلم باندې ختمه شوې. الله تعالی اسلام د وروستنی حق دين په توګه رالېږلی، داسې دين چې له ځان سره د ژوند بشپړ نظام لري او تر قيامته پورې په هره زمانه او هر ډول شرايطو کې د تطبيق وړ او د بشريت د ژوند د ټنه تنظيم او د ستونزو د حل ضامن دی.

الله تعالی انسانان مکلف ګرځولي تر څو يواځې او يواځې د الله تعالی رالېږل شوي قانون او شريعت ته غاړه کېږدي او عملي کولو ته يې ملا وتړي. د الله تعالی په مقابل کې بل هېڅ‌ا ته هم د قانون جوړونې حق ورنه کړي، فقط الله تعالی د يواځيني اعلی مقتدر او مطلق واکمن په توګه ومني او بس.

هر څوک چې د الله تعالی حاکميت نه مني او د هغه په مقابل کې بل چا ته د قانون جوړونې په صلاحيت قائليږي د ټول امت په اتفاق دا شخص له اسلام څخه خارج او کافر دی. ولو که دا شخص د اسلام په عبادتي او ځينو اخلاقي برخو باندې باور هم ولري.

يواځې د قرآن کريم د يوه آيت او يا هم د رسول الله صلی الله عليه و سلم د يوه حديث څخه د انکار له امله يو څوک د اسلام له دايرې څخه خارجيږي او کافر ګرځي؛ نو هغه څوک به څنګه نه کافر کيږي او د اسلامي دين له دايرې به نه وځي چې د سياست، اقتصاد، اخلاقو، قضاء او حدودو، حقوقو، واجباتو، د ژوند نورو ګڼو اړخونو او د انسانانو تر مينځ د معاملاتو د تنظيم لپاره له رانازل شويو ټولو آيتونو او همدا راز احاديثو څخه انکار کوي؟

ټول مسلمانان مکلف دي چې د الله تعالی له خوا د رالېږل شوي قانون او شريعت مطلق اطاعت وکړي. د الله تعالی د حاکميت په مقابل کې بل هيڅوک هم د حاکم په توګه ونه مني او نه هم د الهی شريعت او قانون څخه پرته کوم بل ساختګي قانون ته غاړه کېږدي نه يې ومني او نه هم پرې راضي شي. د اختلاف او منازعې په صورت کې د الله تعالی رالېږل شوي قانون ته مراجعه وکړي نه دا چې د خپل عقل او پوهې پر اساس له ځانه قانون جوړ او بيا يې له مخې فيصله وکړي.

په اسلام کې قطعي الثبوت دلايل له هغه چا څخه ايمان نفي کوي او کافر يې بولي چې د الله تعالی له قانون څخه پرته د بل چا په قانون فيصله کوي. د الله تعالی په مقابل کې د بل چا حاکميت مني او يا دا چې د الله تعالی په قانون فيصله کوي خو له زړه څخه پرې راضي نه وي.

فَلاَ وَ رَبِّکَ لاَ يُؤْمِنُونَ حَتَّى يُحَكِّمُوکَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لاَ يَجِدُوا فِي أَنْفُسِهِمْ حَرَجاً مِمَّا قَضَيْتَ وَ يُسَلِّمُوا تَسْلِيماً (النساء، 65)

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه، اې محمده صلی الله علیه و سلم! ستا په رب قسم چې دوی هیڅکله مؤمنان کیدای نه شي، تر څو چې په خپل منځي شخړو کې تا فیصله کوونکی ونه مني. بیا چې ته څه فیصله وکړې، پر هغې باندې په خپلو زړونو کې هم څه تنګي احساس نه کړي؛ بلکې سر تر پایه یې ومني.

وَ مَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ وَ لاَ مُؤْمِنَةٍ إِذَا قَضَى اللَّهُ وَ رَسُولُهُ أَمْراً أَنْ يَكُونَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ مِنْ أَمْرِهِمْ وَ مَنْ يَعْصِ اللَّهَ وَ رَسُولَهُ فَقَدْ ضَلَّ ضَلاَلاً مُبِيناً (الأحزاب، 36)

ژباړه: هیڅ یو مؤمن او هیڅ یوه مؤمنه دا حق نه لري چې کله الله او د هغه رسول صلی الله علیه و سلم د کومې معاملې فیصله وکړي او بیا(د الله او د هغه د رسول په خلاف) هغه پخپله د خپلې هغې معاملې د فیصله کولو اختیار ولري. او څوک چې له الله او د هغه له رسول صلی الله علیه و سلم څخه سرغړاوی وکړي، په څرګنده ګمراهۍ کې وغورځیدی.

وَ مَا اخْتَلَفْتُمْ فِيهِ مِنْ شَيْءٍ فَحُكْمُهُ إِلَى اللَّهِ ذٰلِكُمُ اللَّهُ رَبِّي عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَ إِلَيْهِ أُنِيبُ (الشوری، 10)

ژباړه: په هره چاره کې چې ستاسې تر منځ اختلاف وي، د هغه فیصله کول د الله کار دی. هماغه الله زما رب دی، پر هغه ما توکُل وکړ، او د هغه لوري ته زه رجوع کوم.

أَ لَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ آمَنُوا بِمَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ وَ مَا أُنْزِلَ مِنْ قَبْلِكَ يُرِيدُونَ أَنْ يَتَحَاكَمُوا إِلَى الطَّاغُوتِ وَ قَدْ أُمِرُوا أَنْ يَكْفُرُوا بِهِ وَ يُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُضِلَّهُمْ ضَلاَلاً بَعِيداً (60) وَ إِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا إِلَى مَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَ إِلَى الرَّسُولِ رَأَيْتَ الْمُنَافِقِينَ يَصُدُّونَ عَنْكَ صُدُوداً (61) --- (النساء، ۶۰- ۶۱)

ژباړه: [اې پیغمبره (ص)!] آیا تا هغو خلکو ته نه دي کتلي چې دعوه کوي چې: موږ پر هغه کتاب چې تاته راغلی دی او پر هغو کتابونو چې له تا څخه مخکې نازل شوي ول ایمان راوړی دی؟- خو غواړي چې خپلې چارې د فیصلې لپاره د طاغوت لوري ته وړاندې کړي. حال دا دی چې هغو ته له طاغوت څخه د منکرېدو حکم شوی ؤ. شیطان غواړي هغوی وغولوي او د سمې لارې څخه یې ډېر لرې وباسي.

او کله چې هغو ته ویل کیږي چې راشئ، د هغه شي لوري ته چې الله نازل کړي دي. او راشئ، د پیغمبر لوري ته. نو ته به دغو منافقانو تو ګورې چې ستا لوري ته له راتګ څخه به بیخي ځانونه ګوښه کوي.

أَفَحُكْمَ الْجَاهِلِيَّةِ يَبْغُونَ وَ مَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ حُكْماً لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ (المائدة، 50)

ژباړه: آیا دوی د جاهلیت پرېکړه غواړي؟ حال دا چې هغو خلکو ته چې په الله تعالی باور لري، د الله عز و جل له حکم څخه بل ښه او بهتر حکم نشته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا او په لسګونو نور آيتونه په روښانه توګه ثابتوي چې " اعلی حاکميت" يواځې او يواځې الله تعالی جل جلاله او د هغه رالېږلي شريعت ته حاصل دی او څوک چې د الله تعالی حاکميت نه مني او د هغه د رالېږلي شريعت او قانون په وړاندې د خپل عقل او ارادې له مخې د بشر لپاره قوانين جوړوي له اسلام څخه جلا او ښکاره کافر دی.

د ولس د ارادې تقدس

د ولس اراده په ډموکراسۍ که تر ټولو ارزښتمن او مقدس شی ګڼل کېږي، دومره مقدسه چې د ولس اراده په مطلق ډول د قانون مصدر وي. له همدې امله پارلمان چې د ولس د ارادې تمثيلوونکو نماينده ګانو څخه تشکيل شوی وي تر ټولو لوړ، مقتدر او له هر ډول خطا څخه پاک ارګان بلل کېږي. که ولس داسې کوم څه وغواړي چې د الله تعالی د شريعت او قانون خلاف وي نو د ډموکراسي د حکم له مخې به د الله تعالی لارښوونې پرېښودل کېږي او د خلکو له ارادې جوړ شوي قانون باندې به عمل کېږي.

په ډموکراسۍ کې له لومړي سره د کومې لويې جرګې يا کومې بلې ولسې مرجع له خوا د ولس اراده د اساسي قانون په شکل تدوين او منل کېږي؛ بيا نو شريعت او يا بل عرف يا قانون د اساسي قانون په تله تلل کېږي که له اساسي قانون سره برابر ؤ نو له اساسي قانون سره د توافق له امله منل کېږي نه دا چې د الله تعالی شريعت او حکم دی. خو که له اساسي قانون سره په ټکر کې راته بيا يې نو په هيڅ صورت د منل کېدو او عملي کېدو چانس نشته. د خلکو اراده او رايه په شريعت باندې لوړه ګڼل هغه کفر دی چې الله تعالی ترې خپل بنده ګان منع کړي دي:

وَ أَنِ احْکُمْ بَيْنَهُمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَ لاَ تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ وَ احْذَرْهُمْ أَنْ يَفْتِنُوکَ عَنْ بَعْضِ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ إِلَيْکَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَاعْلَمْ أَنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ أَنْ يُصِيبَهُمْ بِبَعْضِ ذُنُوبِهِمْ وَ إِنَّ کَثِيراً مِنَ النَّاسِ لَفَاسِقُونَ (المائدة، 49)

ژباړه: نو [اې محمده (ص)!] ته د الله له نازل کړي قانون سره سم د دې خلکو د چارو فيصله وکړه، او د هغوی د خواهشاتو او خوښو پيروي مه کوه. پام کوه چې دا خلک تا په فتنه کې وانه چوي، يوه ذره قدري دې هم له هغه څه څخه وانه ړوي چې الله تا ته درلېږلي دي. نو که دوی مخ ورڅخه واړوي، نو وپوهېږه چې الله د دوی د ځينو ګناهونو په مجازات کې، په غم کې د دوی د اخته کؤلو اراده کړې ده. او دا حقيقت دی چې له دې خلکو څخه زياتره يې فاسقان دي.

آيا د اکثريت رايه د حق د ټاکلو معيار کيدای شي؟

د ډموکراسۍ پرخلاف په اسلام کې هغه څه حق دی چې په قرآن او حديث کې د حق په توګه بيان شوي وي که څه هم ډېر لږ خلک يې ملاتړ وکړي. په ډموکراسۍ کې د خلکو اکثريت" اله" او رايه يې د " شريعت" مرتبه لري. چې دا د ډموکراسۍ لوی ښکاره او بربنډ کفر دی. په اسلام کې نه يواځې دا چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خلکو اکثریت یا اقلیت د حق او باطل ، روا او ناروا معیار نه دی. بلکه قرآني آیتونه په صراحت سره بیانوي چې لږ خلک حق ته غاړه ایښودونکي، د پوهې خاوندان او شکر ایستونکي دي:

وَ إِنْ تُطِعْ أَكْثَرَ مَنْ فِي الْأَرْضِ يُضِلُّوکَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلاَّ الظَّنَّ وَ إِنْ هُمْ إِلاَّ يَخْرُصُونَ (الأنعام، 116)

ژباړه: او [اې محمده(ص)!] که ته د هغو خلکو د اکثریت په خوله کار وکړې چې په ځمکه کې میشته دي، نو هغوی به تا د الله له لارې واړوي. هغوی خو یوازې په گومان روان او د انگېرنو برابرونکي دي.

وَ لٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لاَ يَشْكُرُونَ (البقرة، 243)

ژباړه: خو زیاتره خلک شکر نه ادا کوي.

وَ لٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لاَ يُؤْمِنُونَ (هود، 17)

ژباړه: خو زیاتر خلک ایمان نه راوړي.

وَ لٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لاَ يَعْلَمُونَ (یوسف، 21)

ژباړه: خو زیاتره خلک نه پوهیږي.

وَ قَلِيلٌ مِنْ عِبَادِيَ الشَّكُورُ (سبإ، 13)

ژباړه: زما په بنده گانو کې بیخي لږ شکر ایستونکي دي.

په ډموکراسۍ کې عقل د قانون د سرچینې په توگه

په ډموکراسۍ کې هغه څه" ښه" بلل کیږي چې د خلکو عقل یې ښه وبولي او هغه څه" بد" گڼل کیږي چې د خلکو عقل یې بد وبولي. د عقل له خوا د همدې ښه گڼلو او بد گڼلو په اساس بیا قوانین وضع کیږي، روا او ناروا یا جائزې او ناجائزې چارې ټاکل کیږی؛په دې توگه د تقنین او تشریع حق په بشپړ ډول له الله تعالی څخه اخیستل کیږي او بشر ته سپارل کیږي چې دا په خپل ذات کې ښکاره او ډاگیز کفر دی.

آیا په عقل کې دا صلاحیت شته چې په شیانو یا افعالو باندې د (ښه والی) یا (بدوالی) صحیح حکم وکړي؟

د لاندې دلایلو له مخې عقل په اشیاؤ او افعالو باندې د صحیح حکم کولو وړتیا او صلاحیت نه لري:

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱ـ د انسانانو عقلونه سره بېل بېل دي، د ځينو خلکو عقلونه يو شي يا يو کار ښه او تر سره کوونکی يې د مکافاتو وړ بولي خو د ځينو نورو انسانانو عقلونه بيا هم دا شي يا همدا کار بد او ترسره کوونکی يې د مجازات وړ ګڼي. که عقل کې رښتيا هم د ښه او بد د تعيينؤلو وړتيا وای نو بايد د ټولو انسانانو عقلونو عين شي يا فعل ښه يا بد ګڼلی او يو ډول پريکړه يې کولای. حقيقت دا دی چې د " وحی" له لارښوونې پرته عقل د صحيح حکم کولو وړتيا نه لري.

۲ـ د انسانانو عقلونه د هغوی له فطري غريزو، تمايلاتو او خواهشاتو څخه متأثر کېږي. د انسانانو غريزې، خواهشات او تمايلات سره مختلف دي؛ په دې توګه له مختلف ډول خواهشاتو او تمايلاتو څخه متأثر شوي عقلونه مختلف او له يو بل سره متضاد حکمونه کوي چې په دې صورت کې بيا هم د حقيقي مصلحت او سم حکم پيژندل يو نا ممکن کار ګرځي.

۳ـ د انسانانو عقلونه د حالاتو، شرائطو او زماني په بدلون سره بدلون مومي. هغه عقلونه چې پرون به يې يو شي يا فعل ښه ګڼانه نن به د حالاتو او شرايطو په بدلون سره هماغه شي يا فعل بد ګڼي يا هغه څه چې نن يې بد ګڼي څه موده وروسته به يې د شرائطو او حالاتو په بدلون سره ښه وبولي. په دې توګه عقل په **(بې ثباتی)** اخته کېږي په داسي حال کې چې الهي وحی د ټولو حالاتو، شرائطو او زمانو په نظر کې نيولو سره **(ثابت)** حکم کوي.

په اسلام کې د ثواب او عقاب په لحاظ په اشياؤ او افعالو باندې د حِل او حرمت(حلال او حرام ګڼلو) حکم يواځې او يواځې د الله تعالی حق دی:

إِنِ الْحُكْمُ إِلاَّ لِلَّهِ (الأنعام، 57)

ژباړه: واکمني له الله پرته د بل چا نه ده.

په اسلام کې د قانون مصدر **(وحي)** دی. اصلي او اساسي قوانين(Supra Constitution) اسلامي شريعت ټاکلي دي. د فرعي(Subordinate) قوانينو په برخه کې مجتهدين اجازه لري چې د اسلام له اساسي سرچينو څخه يې استباط کړي.

انتخابات

د غربي ډموکراسی د انتخاباتو په قانون کې دين ځای نه لري؛ د اسلام د لارښوونو پر خلاف د مسلمان تر څنګ هندو، سک، عيسوي، يهودي، کمونست کافر، سيکولر کافر، ډيموکراټ کافر... او همدا رنګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځه هم کولای شي چې ځان انتخاباتو ته کاندید کړي او له خلکو څخه د رایې غوښتنه وکړي. د اسلامي لارښوونو له مخې د مسلمانانو مشر باید مسلمان او نارینه واوسي؛ د مسلمانانو د مشر لپاره د نورو ډېرو شرطونو تر څنګ اسلام او نارینه توب هم له اساسي شرطونو څخه دي. د اسلام له نظره په مسلمانانو باندې د کافر مشر واکمني حرامه ده، او ښځه هم اسلامي شریعت د مسلمانانو د مشرۍ له درانده مسئولیت څخه معاف کړې ده.

په غربي ډموکراسۍ کې خبیث والی او فاسد والی، طیب والی او صالح والی ارزښت نه لري. د یوه کافر، خبیث، فاسد، فاجر، خائن، بې عقل، غله، مجرم او فاحش انسان رایه د یوه پاک، مؤمن، صالح، متقي، هوښیار او عالم انسان له رایې سره برابره او مساوي شمیرل کېږي. د بیلګې په توګه که د یوه دیني عالم په مقابل کې یو کافر کاندید وي؛ دیني عالم ته ۹۹۹ تنه صالح، پاک، متقي او له خدایه ویریدونکي خلک رایه ورکړي او کافر کاندید د ۱۰۰۰ تنو لنډغرو، نشه یانو، فاسقانو او خاینانو رایې واخلي نو ډیموکراسي حکم کوي چې کافر کاندید بریالی او د منصب حقدار دی. د خبیث، فاسد او فاسق انسان رایه د متقي، صالح او پاک انسان له رایې سره برابرول او ټولو ته یو ډول انتخابي حقوق ورکول د اسلام، عقل او فطرت خلاف عمل دی. د اسلام له نظره خبیث، فاسق او فاجر کسان په هیڅ شان له پاکو او طیبو انسانانو سره برابر ندي.

قُلْ لاَ يَسْتَوِي الْخَبِيثُ وَ الطَّيِّبُ وَ لَوْ أَعْجَبَکَ کَثْرَةُ الْخَبِيثِ فَاتَّقُوا اللَّهَ يَا أُولِي الْأَلْبَابِ لَعَلَّکُمْ تُفْلِحُونَ (المائدة، 100)

ژباړه: [اې پیغمبره (ص)!] دوی ته ووایه چې پاک او ناولي په هیڅ شان یو شانته نه دي، که د ناپاکو ډېروالی هر څومره ستاسي لپاره جالب هم وي. نو اې هوښیارانو! د الله له نافرمانۍ څخه ځان وژغورئ، ښايي چې بریالیتوب مو په برخه شي.

په ډیموکراسۍ کې هر څوک حق لري چې ځان کاندید کړي، د ټولو انسانانو رایې برابرې حسابیږي او څوک چې د دې ټاکنو په نیتجه کې کامیاب شو نو د ټولو له خوا د قانون جوړونې او د خپل جوړ کړی قانون د تنفیذ واکدار او حقدار منل کېږي. چې دا صریح او ښکاره کفر دی.

أَمْ لَهُمْ شُرَکَاءُ شَرَعُوا لَهُمْ مِنَ الدِّينِ مَا لَمْ يَأْذَنْ بِهِ اللَّهُ...(الشورى، 21)

ژباړه: ایا د دوی لپاره داسي حصه داران کیدای شي چې قانون د تحلیل او تحریم ورته جوړ کړي هغه چې الله تعالی یې اجازه نده کړې.(نه هیڅ کله نه)

په انتخاباتو کې له خلکو څخه تمه کېږي چې د هیواد د ادارې او پرمختګ لپاره د کاندیدانو یا ګوندونو طرحې او منشورونه په ژور ډول مطالعه کړي بیا یې یو تر بله مقایسه کړي او هغه طرحه یا منشور

(c) ketabton.com: The Digital Library

پکې پیدا کړي چې د هیواد د راتلونکي په خیر وي بیا د همدې طرحې یا منشور کاندید یا ګوند ته خپله رایه ورکړي. دا تمه په هغه هیوادونو کې هم له خلکو څخه کېږي چې ۷۰ یا ۸۰ سلنه وګړي یې بې سواده وي او اصلا د طرحې یا منشور د لوستلو وړتیا ونه لري!!! په دې توګه ډیموکراسي د سلیم عقل او فطرت خلاف، د بشر په لاس جوړ شوی مسخره نظام دی.

له دې سره سره د انتخاباتي ټګلارۍ له مخې د خلکو پوهې او تجربې ته هیڅ پام نه کېږي. د یوه پوهاند او د یوه بې سواده ملازم رایې برابرې وي. د یوه رسېدلي دیني عالم، تجربه لرونکي سیاست مدار او متخصص رایه د یوه نالوستي عامي له رایې سره مساوي وي. په داسې حال کې چې په اسلام کې پوه او نا پوه هیڅکله یو برابر نه دي.

قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الَّذِينَ يَعْلَمُونَ وَ الَّذِينَ لاَ يَعْلَمُونَ إِنَّمَا يَتَذَكَّرُ أُولُوا الْأَلْبَابِ(الزمر، 9)

ژباړه: د دوی څخه پوښتنه وکړه: " آیا پوهېدونکي او نه پوهېدونکي یو شانته کېدای شي؟" نصیحت خو د پوهې خاوندان مني.

موږ چیرته هم ندي لیدلي چې د کومې ناروغۍ د مخنیوي لپاره د لارو چارو د لټولو په کنفرانس کې دې انجنیرانو یا معلمانو هم د ډاکترانو په څنګ کې ګډون کړي وي، نه هم چیرته ډاکټر د انجنیرانو په نقشو کې نظر ورکړی. خو په ډیموکراسۍ کې د سیاست پوهانو په څنګ کې د ټول هیواد د سیاسي سنبالښت لپاره بی سواده وګړي هم پوښتل کېږي عجیبه یې لا دا چې د بی سواده انسان او د سیاست پوه انسان نظرونه مساوي او یو برابر شمیرل کېږي!!!

د ډموکراسۍ له نظره د دې لپاره چې په یوه هیواد کې ټول خلک د یو بل په څنګ کې سوله یز ګډ ژوند وکړي نو باید ټول وګړي د یو بل دین او عقیدې ته احترام وکړي او حق یې وبولي؛ مسلمان به د عیسویت او هندویزم درناوي کوي او حق به یې بولي او عیسوي او هندو به د اسلام درناوی کوی او حق به یې بولي... په دې توګه ډیموکراسي د خپل حاکمیت په قلمرو کې دینونه په حق او باطل نه وېشي بلکه ټول دینونه یو ډول حق او سم ، د بشر ضرورت او د تسکین ذریعه یې بولي. په همدې اساس ډیموکراټ چاپیریال کې څوک د خپل دین له کبله په بل چا لوړوالی نه لري او ټول وګړي یو ډول سیاسي حقوق لري. مسلمان، هندو، سک، عیسوي، یهود... ټول کولای شي چې خپله رایه وکاروي یا ځان کاندید کړي.(البته د ژوند په ډګر کې یوه دین ته هم د مداخلې اجازه نه ورکوي)

په اسلام کې تر هغه وخته د یو چا مسلماني نه صحیح کېږي تر څو چې د الله تعالی او د هغه د دین له منلو څخه وړاندې له ټولو باطلو ادیانو، باطلو مفکورو، د طاغوت له ټولو ډولونو او ټولو ساختګي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدایانو(بتانو، غواګانو، خوسکیانو، پیرانو، زیارتونو، فرعون نما انسانانو) څخه منکر نه شي. همدا مفهوم د اسلام په کلمه، لومړۍ بناء او دروازه (لا اله الا الله محمد رسول الله) کې هم پروت دی. اسلام داسې دین دی چې نه ترې پورته او نه هم ورسره په څنګ کې مساوي کوم بل دین یا نظریه شتون لري. اسلام په ټولو ادیانو او مفکورو لوړتیا لري او مسلمانان نظر غیر مسلمان وګړو ته اعلی او اُچت خلک دي.

وَ لاَ تَهِنُوا وَ لاَ تَحْزَنُوا وَ أَنْتُمُ الْأَعْلَوْنَ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ (آل‌عمران، 139)

ژباړه: بې زړه کېږئ مه، اندېښمن کېږئ مه. همدا تاسې برلاسي یاست، که تاسې مؤمنان واوسئ.

الله تعالی یواځې او یواځې اسلام د وروستني حق دین په توګه غوره کړی؛ اسلام د پخوانیو ټولو آسماني ادیانو منسوخوونکی دی. د بشر په لاس جوړ شوي ساختګي ادیان او مفکورې بې له خرافاتو، کفر او شرک څخه هیڅ هم له ځان سره نه لري. پخواني آسماني ادیان نه یواځې دا چې د اسلام له لوري منسوخ شوی بلکه په خپل اصلي شکل هم نه دي پاتې شرک او کفر په کې ننوتی.

إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلاَمُ (آل‌عمران، 19)

ژباړه: د الله تعالی په وړاندې دین همدا اسلام دی.

مسلمانان له جګړه کوونکو او د اسلام د سیاسي واکمنۍ نه منونکو کفارو سره په جګړه مکلف دي. که غیرمسلمان وګړي له جګړې لاس واخلې، د مسلمانانو سیاسي واکمنۍ ته غاړه کېږدي او اسلامي دولت ته جزیه ورکړي نو بیا کولای شي چې په ازادانه ډول د مسلمانانو تر څنګ ژوند تېر کړي، په خپل دین پاتې او خپل دیني مراسم ترسره کړي. جزیه هغه خاصه مالیه ده چې نامسلمان وګړي یې اسلامي دولت ته سپاري او په بدل کې یې اسلامي دولت دوی ته امنیتي، حقوقي، ټولنیز، پرمختیایي... خدمات وړاندې کوي.

وَ قَاتِلُوهُمْ حَتَّى لاَ تَكُونَ فِتْنَةٌ وَ يَكُونَ الدِّينُ لِلَّهِ فَإِنِ انْتَهَوْا فَلاَ عُدْوَانَ إِلاَّ عَلَى الظَّالِمِينَ (البقرة، 193)

ژباړه: او تاسې له هغو سره وجنګېږئ تر دې پورې چې فتنه پاته نشي او دین د الله لپاره شي، بیا که هغوی لاس په سر شول، نو وپوهېږئ چې له ظالمانو پرته د بل چا په ضد لاس غځول روا نه دي.

په ډموکراسي کې د کفر او اسلام تر منځ د توپیر د نشتون له امله ډموکراسي ښکاره او شدید کفر دی او د اسلام په مخالف قطب کې قرار لري؛ د دواړو یو ځای کول قطعا نا ممکن دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اسلام له نظره د ډموکراسۍ د آزاديو او حقوقو څېړنه

د دین او عقیدې آزادي

په ډموکراسۍ کې هر انسان حق لري چې کوم دين يې زړه غواړي؛ غوره يې کړي او يا خپل اوسنی دین او عقيده بدله کړي. دين او عقيده د يوه فيشن يا لباس حيثيت لري. مسلمان کولای شي يهودي شي، بله ورځ بيا هندو، مسيحي يا ملحد او يا له ټولو دينونو څخه منکر شي او بله ورځ بيا بيرته مسلمان شي. د دين انتخاب او يا بدلون يو شخصي امر بلل کيږي. نظام او چارواکي له چا سره د دين د بدلون محاسبه نه کوي. خو د اسلام له نظره دا باور چې مسلمان کولای شي چې خپل دين پرېږدي او د اسلام د پرېښودو له امله هغه ته څوک د سزا ورکولو حق نه لري؛ ښکاره او صريح کفر دی. په اسلام کې د مرتد سزا قتل دی. مرتد هغه څوک دی چې لومړی مسلمان وي خو بيا له اسلام څخه ووځي او بيرته توبه هم نه باسي. رسول الله صلی الله عليه و سلم فرمايلي دي: من بدّل دينه فاقتلوه (بخاري) ژباړه: چا چې خپل دين بدل کړ ويې وژنئ.

په اسلام کې هم د دين او عقيدې آزادي شته، هغه داسې چې هيڅوک حق نه لري چې غير مسلمان وګړي د اسلام په منلو مجبور کړي، د غير مسلمان وګړو د معبدونو د ړنګولو حق او اجازه هيچا ته هم نشته.

لاَ إِکْرَاهَ فِي الدِّينِ قَدْ تَبَيَّنَ الرُّشْدُ مِنَ الْغَيِّ...(البقرة، 256)

ژباړه: د دين په چارو کې څه زور او مجبورول نشته، سمه خبره له غلطو مفکورو څخه جلا کړای شوې ده.

وَ لَوْ شَاءَ رَبُّکَ لَآمَنَ مَنْ فِي الْأَرْضِ کُلُّهُمْ جَمِيعاً أَ فَأَنْتَ تُکْرِهُ النَّاسَ حَتَّی يَکُونُوا مُؤْمِنِينَ (يونس، 99)

ژباړه: که ستا د رب اراده دا وای (چې په ځمکه کې دې ټول خلک مؤمنان او حکم منونکي اوسي) نو د ځمکې ټولو اوسېدونکو به ايمان راوړی وای. نو ايا ته خلک مجبوروې چې ايمان راوړي؟

د صحابه کرامو رضی الله عنهم له دورې څخه تر اوسه پورې په اسلامي قلمرو کې د مسيحيانو، يهودو، هندوانو او نورو غير مسلمانو طايفو شتون دا خبره ثابتوي چې مسلمانانو دوی ته په خپل دين د پاتې کېدو حق ورکړی او دوی يې د اسلام په منلو ندي مجبور کړي. خو د ډيموکراسۍ په څېر اسلام مسلمانو وګړو ته اجازه نه ورکوي چې خپل حق دين پرېږدي او بل دين غوره کړي يا ملحد شي، د دين د پرېښودو په صورت کې يې ورته د مرګ سزا ټاکلې ده.

د بيان يا د نظر څرګندولو آزادي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډموکراسي وګړو ته د بیان بې بندوباره آزادي ورکوي، هر څوک کولای شي چې هر څه ووایي او د هر څه په اړه نظر ورکړي. ډموکراټان د بیان د آزادۍ په عنوان دیني لارښوونې او احکام هم تر برید لاندې نیسي. د رسول الله صلی الله علیه و سلم له توهینه ډک کارټونونه خپروي، د رسول الله صلی الله علیه و سلم او قرآن پر ضد فیلمونه جوړوي، قرآن ته اور ورته کوي، د اسلام او قرآن پر ضد کتابونه لیکي...

په ډیموکراسۍ ځپلو اسلامي هیوادونو کې خلکو ته یوائې د شریرو او باطلو نظرونو او بیانونو د اظهار اجازه شته، د حق او سپینو خبرو کولو اجازه څوک نه لري، که څوک حق وایي او سپین غږیږي نو یا به وژل کیږي یا به زندان ته وړل کیږي، یا به شړل کیږي او یا به له نورو ډول ډول تهدیداتو او ستونزو سره مخامخ کیږي. زموږ په هیواد کې پرویز کامبخش د اسلام پر ضد مضامین خپاره کړل او جاوید احوار په کابل ایکسپریس کې د الله تعالی پر ضد!!! لیکنه وکړه؛ دواړه سرې سترګې ګرځي، ځکه دوی له هغې آزادۍ څخه ګټه اخیستې وه چې ډیموکراسۍ ورته منلې وه.

اسلام د باطل ویلو او د بې لارې کوونکي نظر اظهار ته اجازه نه ورکوي. د ښو او حق خبرو او نظرونو په څنګ کې د بدو او باطلو خبرو او نظرونو څرګندول د هر چا حق بلل؛ د اسلام له نظره صریح کفر دی او په دې حق او آزادۍ باورمند کسان ښکاره کافران دي.

په اسلام کې نه یوائې دا چې د حق او ښو خبرو او نظرونو ویلو او څرګندولو ته اجازه شته بلکه د حق بیان او ښه نظر څرګندول عبادت بلل کیږي، د ظالم حاکم پر وړاندې د حق خبره کول لوی جهاد شمیرل کیږي او که څوک د خپلې حق خبرې، له بدۍ څخه د منعې او په نیکۍ د امر له کبله ووژل شي نو د حمزه رضی الله تعالی عنه په څېر غوره شهید به وي. رسول الله صلی الله علیه و سلم فرمایلي دي:

ان من اعظم الجهاد کلمة عدل عند سلطان جائر(الترمذی، کتاب الفتن، باب افضل الجهاد)

یقینا له لوی جهاد څخه یو دا دی چې د عدل خبره دې د ظالم پادشاه په مخ کې وکړای شي.

د رسول الله صلی الله علیه و سلم په یو بل حدیث شریف کې راځي:

خیرالشهداء حمزة بن عبدالمطلب و رجل قام الی رجل فأمره و نهاه في ذات الله فقتله علی ذالک (المستدرک للحاکم)

په شهیدانو کې غوره شهید حمز بن عبدالمطلب او هغه سړی دی چې د الله جل جلاله لپاره یو بل چا ته په نیکۍ امر وکړي او له بدۍ څخه یې منع کړي او هغه یې بیا ووژني.

شخصي آزادي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شخصي آزادي يا اخلاقي آزادي د ډموکراسۍ تر ټولو مهمه آزادي ده، له همدې کبله يې د ډموکراسۍ زړه بولي. د دې آزادۍ له مخې وګړي د خپل بدن په اړه پوره واک لري چې څه يې زړه غواړي هغه پرې کولای شي. خوښه يې چې چېرته يې نڅوي او که پلوري يې ، لواط کوي که سحاق، زنا کوي، که له سپي خره، بيزو يا بل کوم حيوان سره واده، لوڅ لپړ ګرځي او که شلېدلي پتلون اغوندي، ږېره کې ډيزاينونه اچوي که په غوږو او غاړه کې والۍ او ځنځيرونه، قيلون او شراب وهي که بنګ او... څه چې چا ته ښه ښکاري او خوند ترې اخلي هماغه ښه اخلاق دي، دين به ښه او بد اخلاق نه ټاکي، د ټولنې عرفونه، رواجونه او ادبي قوانين به د وګړو په شخصي ژوند کې مداخله نه کوي...

د اسلام له نظره وګړو ته په دا ډول آزادۍ قائلېدل ښکاره کفر دی. دا ډول بې سرحده اخلاقي آزادي د فطرت خلاف ده او په اسلام کې شتون نه لري. په اسلام کې د امر بالمعروف او نهي عن المنکر نظام شتون لري، په ټولنه کې نېکيو ته وده او د بديو او شر مخه نيول کېږي. په کومه ټولنه کې چې ډموکراسي حاکمه وي هلته د امر بالمعروف او نهي عن المنکر قوانين په بشپړه توګه ځنډول شوي وي. بالعکس په کومه ټولنه کې چې د امر بالمعروف او نهي عن المنکر نظام جاري وي نو هلته به د ډموکراسۍ د زړه د نشتون له کبله ؛ ډموکراسي مړه وي. دواړه، ډموکراسي او د امر بالمعروف او نهي عن المنکر نظام په يوه ټولنه کې په يوه وخت کې نشي سره يو ځای کيدای؛ له دوی څخه به يکي يو موجود وي او بس.

د هستوګنځي آزادي

غربي ډموکراسي خلکو ته آزادي ورکوي چې هر چېرته يې زړه غواړي هلته واوسېږي، د حرم په ساحه او په جزيرة العرب کې مشرکانو، يهودو او نصاراوو ته د اوسېدو حق ورکوي. په اسلام کې غير مسلم وګړي د حرم ساحې ته د ننوتو اجازه نه لري او په مسلمانانو لازمه ده چې له جزيرة العرب څخه کفار وباسي. رسول الله صلي الله عليه و سلم فرمايلي دي:

اخرجو المشرکين و فی الرواية: اليهود و انصار من جزيرة العرب... (بخاري)

ژباړه: مشرکان له جزيرة العرب څخه وباسئ. او په بل روايت کې راغلي: يهود او نصارا له جزيرة العرب څخه وباسئ.

حضرت عمر رضی الله عنه په وخت کې ټول يهود او نصارا له جزيرة العرب څخه ويستل شوي وو، خو په اوس وخت کې که څوک له جزيرة العرب څخه د يهودو او نصاراوو د ويستلو غوښتنه وکړي، نو د ډموکراسۍ د سرلارو له خوا به له ډموکراسۍ سره د مخالفت په جرم د ډموکراسۍ له قانون څخه د هغوی د وژلو فتوی برابره او ځمکه به پرې سور اور کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ملکیت حق

په غربي ډموکراسۍ کې خلک کولای شي چې له هرې لارې مال وګټي او په هره طریقه یې چې زړه غواړي مصرف کړي. د سود، احتکار، قمار، د مزدورانو زبیښاک، فریب... له لارو مال ګټل کیدای شي او بیا په عیشونو، فحشاء، نڅا، قمارونو... کې مصرفیږي. ډموکراټ هیوادونه د مال د ګټلو لپاره نور ملتونه استعمار او د هغوي کاني زیرمې غلا کوي. د خپلو وسلو پلورلو لپاره نور ملتونه په خپلو کې سره په جګړو او سیالیو اړوي په نړیواله سطحه له هیڅ ډول جنایت څخه دریغ نه کوي.

په اسلام کې د مال ګټلو او مصرفولو روا لارې معلومې دي. له ناروا او حرامو لارو څخه د مال ګټل منع دي. اسلام خپل ځانګړی اقتصادي نظام لري چې د ټول بشریت د اقتصادي ستونزو حل په کې موجود دی. د ډموکراسۍ په کاپیټالیزم باندې باور لرل د اسلام له نظره ډاګیز کفر دی.

د کار حق

په ډموکراسۍ کې وګړي د هر ډول کار او کسب حق لري، په کارونو او کسبونو کې ناروا نشته، خو د اسلام له نظره روا نده چې خلک ځانونه په ناروا کارونو او کسبونو باندې بوخت کړي، په اسلام کې قمار خانې، شراب خانې، زنا خانې، د موسیقۍ کلبونه، د موسیقۍ د زده کړې انسټیټیوټونه... خلاصول او چلول ناروا دي. د ځان بوختولو او کسبونو ټول ډولونه روا ګڼل د اسلام له نظره واضح کفر دی.

د زده کړې حق

په ډموکراسي کې وګړي د هر ډول علم او فن زده کړه کولای شي، خو د اسلام له نظره د موسیقۍ او نڅا، د کوډو او جادو... زده کړه حرامه ده. جادو ګري او د جادو زده کړه د اسلام له نظره کفر دی. اسلام هغه څوک کافر بولي چې د جادو زده کړه کفر نه بولي او یا خلکو ته د جادو په شمول د هر علم د زده کړې په حق باورمند وي.

د ښځینه او نارینه مساوات

په ډموکراسۍ کې د ښځې او نر حقوق مساوي بلل کیږي، څه چې نر کولای شي هغه به ښځه هم کوي، ښځه او نر برابر سیاسي حقوق لري. په داسې حال کې چې په اسلام کې د ښځې او نر حقوق مساوي نه بلکې عادلانه دي. ښځه د نر نیمایي میراث وړي، د دوه ښځو شاهدي د یوه نر له شاهدۍ سره برابره وي، د ښځې نفقه په پلار یا په خاوند وي، ښځه د مهر، له میره او پلار څخه د میراث وړلو حق لري، په ښځه باندې هیڅ ډول نه خپل او نه د بل چا مالي مکلفیت شته. په سیاسي برخه کې د اسلام مبارک دین ښځه د مسلمانانو د مشرۍ له درانده مسئولیت څخه معاف کړې ده. د اسلام له نظره د قرآن او حدیثو پر خلاف ښځه او نر په هر څه کې مساوي بلل ښکاره کفر دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډیز او پایله

معاصره ډیموکراسي د ژوند د تنظیم لپاره د بشر په لاس جوړ شوی نظام دی چې په لومړی ځل په اروپا کې د پادشاهانو، منحرف مسحیت او پاپانو د ظلم او وحشت په مقابل کې د خلکو له خوا د عکس العمل په نتیجه کې رامنځته شو. په ډموکراسي کې د دولت او سیاست، اقتصاد، معاملاتو او د ژوند د نورو ټولو اړخونو او د خلکو تر مینځ د فیصلې لپاره قوانین د خلکو له خوا جوړېږي. د قانون مصدر د بشر عقل ګڼل کېږي. روا او ناروا، ښه او بد د خلکو له خوا ټاکل کېږي. د خلکو اراده تر هر څه مقدسه، او لوړ او اعلی حاکمیت د خلکو حق بلل کېږي. د خلکو د اکثریت خوښه او رایه د حق او باطل یا روا او ناروا د معلومولو معیار وي. خلک د اله او اکثریت یې د شریعت حیثیت لري. ډیموکراسي د خپلې ثمرې په توګه ځینې حقوق او ازادۍ لري چې خپل منونکي ترې برخمن کوي. د عقیدې، بیان، او اخلاقو د ازادۍ په څېر د ډیموکراسۍ ټولې ازادۍ او حقونه بې سرحده او هیڅ ډول دیني برید، بند او قید نه لري.

د اسلام له نظره ډیموکراسي تر ټولو شدید کفر دی. د ډیموکراسۍ منونکي، ډیموکراسۍ خپرونکي، د ډیموکراسۍ ملاتړي، او د ډیموکراسۍ مرسته کوونکي د **اسلام له دایرې وتلي، ښکاره او بې شکه کافران دي،** که څه هم له مسلمان مور او پلار څخه پیدا شوي او ځانونه مسلمان هم وبولي. دا مسلمان نما کافران دي ځانونه نه تېر باسي. اسلام د ماشوم د اودس په څېر نه دی چې هیڅ دې مات نه شي. لکه څرنګه چې شریعت ،اسلام ته د داخلېدو لارې ښوودلې، همداسې یې له اسلام څخه د وتلو لارې هم روښانه کړې دي. د ډیموکراسۍ مسلمان نما ملاتړي دې د شریعت له مخې ډیموکراسي ولولي او که واقعا دوی په ناخبرۍ کې وي نو الله تعالی ته دې ریښتینې توبه وباسي له ډیموکراسۍ دې لاس واخلي او اسلام ته دې مخه کړي. په یوه ټولنه کې په یوه وخت کې ډیموکراسي او اسلام یو ځای نه شي عملي کیدای بلکه دا دواړه د یو بل ضد دي، اسلام که موجود وي ډیموکراسي له مینځه وړي او که ډیموکراسي راشي اسلام له واکه غورځوي. په اسلام کې اعلی حاکمیت د الله تعالی حق دی، د لوړو یا اصلي قوانینو مصدر " وحی" دی. بشر ته دومره اجازه شته چې د اجتهاد له لارې فرعي قوانین د دین له اصلي سرچینو څخه استنباط کړي. په اسلام کې د خلکو اکثریت د حق او باطل معیار ندی بلکه حق او باطل د قرآن او حدیثو له مخې ټاکل شوی دي. د ډیموکراسي د انتخاباتو په څېر انتخابات په اسلام کې ځای نه لري. په اسلام کې د مسلمانانو د مشر لپاره شرایط ټاکل شوي، د جاهل او عالم رایه او د متقي او پاک انسان رایه د فاسق او فاجر له رایې سره مساوي نه وي. اسلام د دولت او سیاست لپاره خپله تګلاره او نظام لري چې د ډیموکراسۍ له سیاسي او دولتي نظام څخه ډېر متفاوت دی. په اسلام کې د ډیموکراسۍ په څېر بې سرحده آزادۍ نشته، له اسلام څخه مرتد کس ته د مرګ سزا ورکول کېږي، د ضررري او له شر څخه ډکې وینا کولو ته اجازه نشته، ښځه د مسلمانانو مشري نشي کولئ، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې او نر حقوق عادلانه دي. ښه او بد اخلاق شریعت ټاکي، د بد اخلاقۍ د مخنیوي او د نیکیو د دودولو لپاره د امربالمعروف او نهي عن المنکر نظام شتون لري.

یادونه:

قدرمن لوستونکی کولای شي چې د ډموکراسۍ د پس منظر په هکله د لا ډېرو معلوماتو د ترلاسه کولو لپاره د (د اروپا د اخلاقو تاریخ) او د (دین او ساینس جګړه) په نوم کتابونه پیدا او ولولي.

همدا راز د ډموکراسۍ د لا ښه پیژندلو لپاره لاندې لینک ته ولاړ شئ او د غربیانو په ژبه د ډموکراسۍ د پیژندې لپاره له ۲۰۰ څخه ډېر لینکونه ترلاسه کړئ:

https://en.m.wikipedia.org/wiki/Democracy

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library